

Học Bá Tái Sinh

Contents

Học Bá Tái Sinh	1
1. Chương 1: Phần Thủy Trấn	2
2. Chương 2: Bảng Nhiệm Vụ	5
3. Chương 3: Dung Dịch Phục Hồi	8
4. Chương 4: Nhập Học	11
5. Chương 5: Bạn Cùng Phòng	14
6. Chương 6: Chuyện Mỹ Nữ	16
7. Chương 7: Thi Sát Hạch	19
8. Chương 8: Có Thêm Tích Phân	22
9. Chương 9: Thuộc Lòng Từ Điển	25
10. Chương 10: Trình Dĩ Hoa	28
11. Chương 11: Không Tập Trung	30
12. Chương 12: Bị Tổ Cáo	33
13. Chương 13: Cẩm Di Động	36
14. Chương 14: Sữa Nguyên Chất	39
15. Chương 15: Ba Nghìn Mét	43
16. Chương 16: Có Vấn Đề	45
17. Chương 17: Điểm Trung Bình	48
18. Chương 18: Đại Hội Thể Dục Thể Thao	51
19. Chương 19: Phá Kỉ Lục	54
20. Chương 20: Hảo Bằng Hữu	57
21. Chương 21: Tiền Gia Vãn	60
22. Chương 22: Cha Mẹ Ruột	63
23. Chương 23: Hảo Bằng Hữu	66
24. Chương 24: Giá Trị Danh Vọng	69
25. Chương 25: Phòng Tối	73
26. Chương 26: Tiền Hỗ Trợ	76
27. Chương 27: Các Thầy Cô	78

Học Bá Tái Sinh

Giới thiệu

Tên gốc: Trọng sinh học bá chi lộ Thể loại: Hiện đại, trọng sinh, hệ thống, vườn trường, trúc mã, cường cường, ăm áp, t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-ba-tai-sinh>

1. Chương 1: Phần Thủy Trấn

Phần Thủy trấn là một trấn nhỏ nghèo khó, giao thông trắc trở, kinh tế lạc hậu. Trường cấp hai trong trấn không lớn, tính cả giáo viên lẫn học sinh mới được khoảng bốn trăm người.

Năm nay, cũng không biết có phải phần mộ tổ tiên của Lục gia (90% người dân nơi đây đều mang họ Lục) hương khói vượng hay không mà số lượng học sinh thi đỗ trường cấp ba trọng điểm của huyện lên tới 11 người! Ngoài ra có một học sinh đủ tiêu chuẩn tối thiểu chỉ cần đóng thêm chút tiền là cũng có một suất trúng tuyển, điều này có nghĩa trường cấp hai trong trấn có tận 12 học sinh trúng tuyển trường chuyên của huyện! Phải biết rằng, Phần Thủy trấn rất nhiều năm chỉ có tối đa 4 học sinh thi đỗ!

Trong số 12 học sinh trúng tuyển lần này, khiến người ta hâm mộ nhất chính là hai đứa cháu của lão Thẩm, cả hai chị em đều cùng thi đậu trường chuyên của huyện, thậm chí còn đứng trong top 10 điểm cao của trường! hàng xóm láng giềng đặc biệt là những nhà có con đang đi học, nhìn không được còn tới nhà lão Thẩm mượn sách vở cũ của hai chị em về cho con mình dùng, coi như dính chút không khí vui mừng.

Lão Thẩm là nhân sĩ thủ đô, tên gọi Thẩm Bình Trung, là một phần tử tri thức lỗi thời, mỗi khi mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn thì nhất định sẽ cài hai cái nút ở túi áo trước ngực.

Trước đây, khi còn trẻ Thẩm Bình Trung đã ôm hũ tro cốt của thê tử bỏ tới thôn Ngưu Lan của Phần Thủy trấn, nhận dạy học cho lũ nhỏ các gia đình bần nông và trung nông. Chắc là do nơi này sơn minh thủy tú cảnh sắc hợp lòng người, mà đã bao năm qua, Thẩm Bình Trung cũng không quay lại thủ đô, ở đây làm một giáo viên tiếng anh trong trường phổ thông của Phần Thủy trấn.

Mười mấy năm trước, duyên phận đưa đẩy, Thẩm Bình Trung nhận nuôi một cặp long phượng thai không cha không mẹ, coi như cháu trai cháu gái mình mà tự tay nuôi lớn.

Trong cặp long phượng thai, người chị tên Cố Vọng Thư, lấy theo họ người vợ đã sớm qua đời của lão Thẩm, đó cũng coi như một loại kỷ niệm lão Thẩm nhớ về ái thê mình. Người em tên Thẩm Húc Thần, theo họ lão Thẩm. Hai chị em sinh hơn kém nhau nửa tiếng. Bởi vì là song sinh khác trứng cho nên hai chị em lớn lên cũng không giống nhau. Diện mạo người chị thanh tú hơn một chút, còn người em ngược lại thiên về diêm lệ. Nếu không ai nói, người ngoài thật sự không nhìn ra bọn họ là chị em ruột.

Trong mắt rất nhiều người trên trấn, Cố Vọng Thư và Thẩm Húc Thần chính là điển hình của “con nhà người ta”. Hai chị em bọn họ từ nhỏ đã hiểu chuyện, thành tích rất tốt, tính tình ngoan ngoãn lễ phép. Chính xác thì người em Thẩm Húc Thần thành tích tốt hơn chút còn người chị tính cách ngoan hơn.

Trong ba năm cấp hai, Thẩm Húc Thần vẫn luôn đứng đầu toàn khóa, còn Cố Vọng Thư xếp thứ hai. Nhưng khi thi vào cấp 3, hai chị em vẫn như trước giữ vị trí thứ nhất thứ hai toàn trường nhưng lần đó khó được khi Thẩm Húc Thần bị chị hai mình lật ngược một lần, đứng vị trí thứ hai. Tuy rằng điểm thi bọn họ xếp thứ nhất thứ hai ở trường mình nhưng nền giáo dục của Phần Thủy trấn lại khá yếu kém, chỉ xếp tầm trung trong bảng xếp hạng toàn huyện Di Tương, chính vì vậy mà Cố Vọng Thư chỉ xếp thứ 41 toàn huyện, còn Thẩm Húc Thần thì nằm ngoài top 50.

Những học sinh nằm trong top 50 sẽ có học bổng, Cố Vọng Thư nghiêm nhiên lấy được một trăm đồng. Một trăm đồng này sẽ gửi về kèm theo giấy báo trúng tuyển.

Cố Vọng Thư nhìn số tiền được gửi về nhà, trong lòng có chút đắc ý, đây là số tiền dựa vào thành tích của mình mà có được! Nhưng nghĩ tới Thẩm Húc Thần vẫn còn đang sinh bệnh, Cố Vọng Thư liền áp chế lòng cao hứng lại. Nhỏ cầm cả giấy thông báo trúng tuyển của Thẩm Húc Thần, đi tới thư phòng.

Quan hệ giữa hai chị em vẫn luôn không tồi, bởi vì Cố Vọng Thư được sinh ra trước, còn Thẩm Húc Thần ở trong bụng mẹ lâu hơn chút, cho nên sức khỏe của Cố Vọng Thư vẫn luôn tốt hơn Thẩm Húc Thần. Chính vì thế mà đa số thời gian đều là Cố Vọng Thư chiếu cố Thẩm Húc Thần.

Lúc nhỏ, Cố Vọng Thư có thể hoạt bát chạy nhảy còn Thẩm Húc Thần chỉ có thể nằm bẹp trên giường không động đậy được, đứng cũng đứng không vững, ba ngày hai trận sinh bệnh. Cộng thêm con gái phát dục tương đối sớm hơn con trai nên Thẩm Húc Thần vẫn luôn thấp bé hơn Cố Vọng Thư, vì thế mỗi khi đối mặt với Thẩm Húc Thần, Cố Vọng Thư luôn tự nhiên sinh ra ý muốn bảo hộ em trai.

Cũng một phần vì vậy mà Thẩm Húc Thần bị nuông chiều có chút nhõng nhẽo, còn Cố Vọng Thư là con gái lại tương đối trưởng thành, sớm hiểu chuyện. Cũng không biết xảy ra chuyện gì mà một ngày nào đó hồi lớp 9, Thẩm Húc Thần dường như bắt đầu đơn phương giận đối với Cố Vọng Thư. Cố Vọng Thư vừa cảm thấy khó hiểu, cũng vừa cảm thấy không vui.

Nhưng loại làm mình làm mẩy kéo dài gần nửa năm học này lại chợt biến mất vào hai ngày trước!

Buổi sáng mấy hôm trước tỉnh dậy, Thẩm Húc Thần bỗng nhiên trở nên thực thân thiết với Cố Vọng Thư! Chờ Thẩm Húc Thần ăn nói khép nép khoảng hai ngày, tức giận trong lòng Cố Vọng Thư đều biến mất. Rốt cuộc vẫn là chị em ruột, tính cách Cố Vọng Thư lại hoạt bát, vì thế hai chị em cứ như vậy lại hòa hảo.

Cố Vọng Thư âm thầm quy kết thời gian giận đối lúc trước của Thẩm Húc Thần là thời kỳ phản nghịch tuổi dậy thì.

Thẩm Húc Thần tuy rằng không còn giận đối nhưng hai ngày sau lại bắt đầu sinh bệnh, cậu luôn phát sốt nhẹ.

Căn nhà Thẩm gia đang ở là do trường học phân cho, quyền sở hữu vẫn thuộc về nhà trường, căn nhà tuổi đời đã mấy chục năm, diện tích thực nhỏ, hai phòng một sảnh, tính cả ban công mới gần 60m², trong nhà ít có ánh sáng tự nhiên. Vì Cố Vọng Thư là con gái nên được ở riêng một phòng, Thẩm Húc Thần thì ở phòng có ban công với Thẩm Bình Trung, cũng là thư phòng luôn.

Bởi vì không có nhiều không gian nên trong phòng kê một chiếc giường tầng, chính là loại dùng trong kí túc xá trường học. Thẩm Húc Thần nằm ở giường trên, còn Thẩm Bình Trung nằm ở giường dưới. Giường tầng trong trường trung học đều được làm bằng gỗ, vừa động một cái liền kêu ca kêu kệt kêu vang, thực sự vô cùng ảnh hưởng tới chất lượng giấc ngủ.

Cố Vọng Thư đi vào thư phòng, nhẹ tay nhẹ chân kéo ghế dựa ra để cạnh giường, sau đó nhỏ đứng lên ghế, nhìn được giường tầng trên, nhỏ giọng hỏi: “Thẩm Húc Thần, có đỡ hơn chút nào không? Có muốn uống nước không?” hai chị em dù sao cũng là song sinh, kém nhau không nhiều, bởi vậy bình thường đều gọi tên đầy đủ của nhau.

Thẩm Húc Thần mở to mắt, liền nhìn thấy bộ dáng lo lắng của chị hai, cậu không khỏi có chút xót xa trong lòng. Trước khi trùng sinh, cậu đã thật lâu chưa từng thấy bộ dạng Cố Vọng Thư hoạt bát sinh động như vậy.

Là em ruột nên Thẩm Húc Thần biết Cố Vọng Thư là một người rất kiên cường. Kiên cường theo một ý nghĩa nào đó chính là mạnh mẽ không chịu thua kém; mạnh mẽ từ góc độ nào đó cũng đồng nghĩa với không từ thủ đoạn giành lấy cho nên, cuối cùng bị hiện thực tàn khốc tổn thương tới máu chảy đầm đìa, Cố Vọng Thư vì phạm tội kinh tể mà bị tổng vào ngục giam. Sau khi vào tù, Cố Vọng Thư còn cự tuyệt Thẩm Húc Thần tới thăm.

Cho dù tương lai thế nào, Cố Vọng Thư của hiện tại chỉ là một cô bé cố ra vẻ kiên cường mà thôi, xuyên thấu qua bề ngoài mạnh mẽ của cô mới có thể chạm vào nội tâm mềm yếu — tâm hồn yếu ớt đó còn chưa bị hiện thực tàn khốc tôi luyện thành lạnh như băng sau này. Hiện tại nội tâm cô vẫn còn duy trì phần mềm yếu đó!

“Không, không cần uống nước. Đã tốt hơn nhiều... sao, giấy báo trúng tuyển gửi tới rồi?” Thẩm Húc Thần hấp hấp cái mũi, nhìn phong thư trong tay Cố Vọng Thư, hỏi.

Nhắc tới giấy báo trúng tuyển, được trúng tuyển vào trường chuyên của huyện là chuyện khiến người ta vui mừng thế nào, trên mặt Cố Vọng Thư không khỏi lộ ra tươi cười, nhỏ đưa phong thư cho Thẩm Húc Thần nói: “Đúng vậy! Chị xem rồi, chị ở lớp 10-7, còn đây là của Thần. Thần mau mở ra xem đi! Không biết chúng ta có học cùng lớp nữa không?!” hai chị em từ nhỏ tới lớn đều học cùng một lớp, có đôi khi còn ngồi cùng bàn.

Thẩm Húc Thần khê mỉm cười, may mắn cậu thi xong cấp ba rồi mới sống lại, nếu không cũng chỉ biết tròn mắt với đề thi, bởi vì cậu đã quên hết kiến thức hồi cấp 2. Cho dù cậu có là học bá thì với thói quen dùng máy tính đánh chữ, chuyện cầm bút viết đối với cậu lúc này cũng thực phức tạp.

Thẩm Húc Thần lắc đầu, nói với Cố Vọng Thư: “Mở giúp em, em cũng muốn biết mình học lớp mấy.” Nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì cậu sẽ học lớp 10-6, kiếp trước cậu chính là học lớp này.

“Chị vừa mới nhận được điện thoại của Lục Miêu Miêu, ba nhỏ muốn mời mấy người thi đấu trường chuyên chúng ta một bữa cơm, chính là tiệm cơm ngon nhất trên trấn đó. Nhưng vì Thần còn đang bị bệnh nên chị đã từ chối rồi.” Cố Vọng Thư vừa xé phong thư vừa nói: “Dù sao Lục Hoan cũng không đi, nghe mấy người trong thôn cậu ấy nói, cậu ấy đã đi du lịch rồi.”

Lục Hoan... Thẩm Húc Thần khẽ nheo mắt.

Thẩm Húc Thần đương nhiên nhớ rõ Lục Hoan, không chỉ bởi vì Lục Hoan cũng đấu trường chuyên, mà bởi vì cậu ta là người Cố Vọng Thư thầm mến. Hoặc nên nói, chính là người Cố Vọng Thư ở tuổi này thầm mến.

Thanh xuân a thanh xuân, vẫn luôn có một khoảng thời gian rung động như có như không, chờ sau khi lên cấp ba, loại thầm mến này lại vô tận mà kết thúc.

Ba Lục Hoan là một nhà đầu tư nhỏ, mỗi năm có thể kiếm được hai, ba mươi vạn đồng, đối với người trong Phần Thủy trấn nghèo nàn này mà nói, đó cũng là một con số không hề nhỏ! Lục Hoan học tiểu học trên thành phố, cấp hai mới chuyển về đây, bởi vậy so với đám trẻ con nông thôn, hiểu biết hơn nhiều lắm. Cấp hai là lúc tình cảm còn ngây thơ, Lục Hoan gia cảnh tốt, tính cách tốt, thành tích tốt, biết ăn nói, diện mạo cũng không tồi...bởi vậy mà trong trường có rất nhiều cô bé thầm mến cậu ta.

Cố Vọng Thư là một người đặc biệt dám yêu dám hận, nên sự thầm mến này của nhỏ... cũng không khác gì tình yêu. Ít nhất, chuyện này có Thẩm Húc Thần biết, mấy nhỏ bạn thân của Cố Vọng Thư biết, phỏng chừng Lục Hoan cũng biết.

Lúc này, thấy Cố Vọng Thư nhắc tới Lục Hoan, Thẩm Húc Thần cũng không mở miệng nói tiếp. Cậu liếc mắt nhìn giấy báo, quả nhiên cũng giống như kiếp trước, bị phân ở lớp 10-6, liền nói: “Duyệt Duyệt, em nghe nói, khi Trọng Cao khai giảng xong liền có một kỳ thi đánh giá đầu vào, cho nên trong kỳ nghỉ hè chúng ta phải cố gắng ôn tập, tranh thủ thi cuối kỳ có thể lấy điểm cao! Em thi vào cấp ba không được tốt, ngay cả top 50 cũng không vào được...Em muốn lấy hạng nhất.”

Duyệt Duyệt là nữ danh của Cố Vọng Thư, Vọng Thư là cách gọi khác của ánh trăng, Duyệt và Nguyệt đồng âm, Duyệt lại có ý nghĩa sung sướng khoái hoạt, bởi vậy liền lấy làm nữ danh. Thẩm Húc Thần cũng có nữ danh, là A Hổ, khi còn bé cậu rất dễ sinh bệnh nên Thẩm Bình Trung liền gọi cậu là A Hổ, hy vọng cậu có thể cao lớn dũng mãnh như loài hổ.

Hoa quốc có hai đại học tốt nhất là Hoa đại và Quốc đại. Hoa đại thiên về khoa xã hội, Quốc đại thiên về khoa học tự nhiên. Cố Vọng Thư một lòng muốn trở thành học bá Quốc đại, nên học tập tràn ngập tích cực. Đã muốn thành học bá thì sau khi thi vào cấp ba xong liền không thể bữa bãi chơi đùa.

Lúc này nghe Thẩm Húc Thần nói vậy, Cố Vọng Thư cũng đồng ý gật đầu: “Vậy được rồi, từ hôm nay trở đi... a... vẫn nên bắt đầu từ ngày mai đi, chúng ta mỗi ngày bỏ ra bốn tiếng để đọc sách. Thần cũng phải mau khỏe lên nhé! Một mình chị học không thú vị gì hết!”

Đối với học sinh mà nói, mỗi ngày học bốn tiếng không tính là nhiều, nhưng không phải Cố Vọng Thư không muốn dành nhiều thời gian học tập mà là tới hè hai chị em bọn họ còn bận hơn.

Thẩm Bình Trung là một người làm công tác văn hóa chú trọng ‘Tư tưởng mới, truyền thống cũ’, dưới sự kèm cặp của ông, cả Cố Vọng Thư và Thẩm Húc Thần đều biết chút ít kỹ năng thư pháp. Bình thường tới trường việc học nặng nề không nói, nhưng đến kỳ nghỉ đông hay nghỉ hè, mỗi ngày hai chị em đều phải luyện viết mấy chữ to. Ngoài ra Cố Vọng Thư có thiên phú trong tranh thủy mặc nên Thẩm Bình Trung tập trung dạy nhỏ vẽ tranh quốc họa, còn Thẩm Húc Thần thì học vẽ đàn cổ.

Ừm, thời kỳ trung nhị (tuổi dậy thì) Thẩm Húc Thần luôn cảm thấy học đàn cổ thực đàn bà, bởi vậy mà rất không tình nguyện chú tâm học.

Thẩm Húc Thần cười cười nói: “Ừm...em cảm thấy ngày mai mình có thể khỏe lại.”

Chờ ngày mai, thân thể cậu sẽ được cải tạo xong.

2. Chương 2: Bảng Nhiệm Vụ

Nói đến cũng thực kỳ diệu, Thẩm Húc Thần không chỉ được trùng sinh mà sau khi sống lại trên người cậu còn có thêm một cái hệ thống học tập. Khi hệ thống học tập mở ra, có tặng kèm cho tân thủ (người mới) một món quà, quà tặng cho tân thủ thực mộc mạc, chỉ là một dung dịch thay đổi gen sơ cấp. Mấy ngày nay cậu bị sốt nhẹ chính là tác dụng phụ do dịch thay đổi gen phát huy tác dụng.

Lúc đầu Thẩm Húc Thần vốn định lên cho ông Thẩm Bình Trung dùng dung dịch thay đổi, bởi vì cậu biết rõ, nếu dựa theo quỹ đạo như kiếp trước thì thọ mệnh của ông nội chỉ còn chưa tới một năm, ông sẽ ra đi đột ngột.

Dù sao hồi trẻ cũng vất vả từng trải nên thân thể ông Thẩm Bình Trung đã bị hủy hoại rất nhiều, tựa như gốc cây không được chăm sóc, bề ngoài nhìn như không có vấn đề gì nhưng bên trong ruột đã mục ruỗng hoàn toàn. Cho nên, chỉ cần ra gió hoặc mắc mưa hơi lâu một chút liền gục ngã.

Chuyện ông nội Thẩm Bình Trung qua đời đối với cặp song sinh mà nói là một loại đả kích vượt quá sự tưởng tượng, thẳng cho tới hiện tại, Thẩm Húc Thần vẫn còn nhớ rõ cảm giác đau đớn như trời sập khi đó. Hai chị em suốt hai năm trời cũng không thể vượt qua nỗi bi thương này.

Đối với Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư mà nói, ông Thẩm Bình Trung vừa là thân nhân vừa là thầy giáo, vừa là người dạy dỗ, vừa là người dẫn đường, vừa là...là người quan trọng nhất đời không thể thay thế. Nhà không chỉ là nơi để ở, mà còn là một loại yêu thương, nơi nào có ông nội nơi đó mới là nhà của họ, ông Thẩm Bình Trung mất đi, bọn họ liền không có nhà để về.

Tự đáy lòng mình, Thẩm Húc Thần vẫn luôn hy vọng ông nội có thể sống thật lâu thật lâu.

Nhưng, căn cứ vào hướng dẫn sử dụng mà hệ thống cung cấp, Thẩm Húc Thần phát hiện những đồ hệ thống tặng kèm hoặc thưởng cho chỉ người sở hữu hệ thống đó mới có thể sử dụng (cũng chính là bản thân Thẩm Húc Thần). Những đồ vật có bán ở trên cửa hàng trong hệ thống phải mua bằng tích phân (điểm tích lũy) mới có thể dùng cho người khác, mà quá trình mua bán này cũng có hạn chế nhất định.

Tích phân có thể kiếm được từ trong quá trình làm nhiệm vụ.

Hiện tại tích phân của Thẩm Húc Thần là con số 0 tròn trĩnh. Thân phận cậu bây giờ là học sinh, bởi vậy chức nghiệp chính là học tập.

Hiện tại, danh sách nhiệm vụ trên hệ thống có ba mục nhiệm vụ hằng ngày.

Nhiệm vụ chức nghiệp hằng ngày: Nghiêm túc học tập 4 giờ, thưởng 10 tích phân (Nếu không hoàn thành sẽ bị phạt)

Củng cố nhiệm vụ hằng ngày kỹ năng tài nghệ 1: Chăm chỉ luyện thư pháp một giờ, thưởng 2 tích phân (Đồng ý chọn)

Củng cố nhiệm vụ hằng ngày kỹ năng tài nghệ 2: Chăm chỉ luyện tập đàn cổ một giờ, thưởng 2 tích phân (Đồng ý chọn)

Củng cố nhiệm vụ hằng ngày kỹ năng tài nghệ 3: Chăm chỉ luyện đàn dương cầm (piano) một giờ, thưởng 2 tích phân (Đồng ý chọn)

Mấy ngày nay bởi vì thân thể Thẩm Húc Thần còn đang cải tạo, cho nên bảng nhiệm vụ tạm thời ở trạng thái màu xám không thể mở ra.

Thẩm Húc Thần cảm thấy cái hệ thống này rất trí năng (thông minh và có tài nghệ). Hồi 15 tuổi, cậu cũng chỉ có hai kỹ năng là thư pháp và đàn cổ, nhưng kiếp trước khi học đại học, cậu đã cố ý học thêm đánh đàn dương cầm. Kết quả ba kỹ năng cậu có đều xuất hiện trong bảng nhiệm vụ, rất có thể hệ thống nhằm vào linh hồn chứ không phải thân thể.

Hệ thống trí năng thì trí năng nhưng điểm tích phân lại quá keo kiệt, thấp tới mức đáng thương, dựa vào mấy cái này, mỗi ngày Thẩm Húc Thần vất vả 7 tiếng đồng hồ, cũng chỉ kiếm được tối đa 18 tích phân. Hơn nữa khắp Phần Thủy trấn không tìm đâu ra được một chiếc đàn dương cầm, cuối cùng mỗi ngày Thẩm Húc Thần chỉ có thể tích lũy được 16 tích phân.

Đóng mở hệ thống có thể thông qua suy nghĩ để thao tác. Khi hệ thống mở ra, trước mắt Thẩm Húc Thần sẽ xuất hiện một màn hình lớn trong suốt, màn hình này người khác không thể nhìn thấy. Mỗi khi yêu cầu tiến hành thao tác, có thể trực tiếp hạ lệnh bằng suy nghĩ, thập phần thuận tiện. Nhưng với thói quen dùng tay để sử dụng smartphone mà nói, thì thoảng Thẩm Húc Thần vẫn theo bản năng mà vươn tay ra chạm chạm lướt lướt trên màn hình hệ thống.

Chắc, thói quen này phải mau chóng từ bỏ, nếu không người ngoài nhìn vào chỉ thấy tay cậu đang di động giữa không trung, mọi người sẽ tưởng cậu là đồ thần kinh.

Cửa hàng trên hệ thống có rất nhiều hạng mục. Đa số đồ dùng trong hạng mục sinh hoạt hằng ngày chỉ cần vài tích phân là có thể mua được, rất thuận tiện như rau dưa, trái cây tươi ngon, quần áo rét... kể cả vàng bạc châu báu cũng được xếp vào mục đồ dùng sinh hoạt, trong đó hạng mục vàng bạc châu báu đã bị khóa lại, không thể mở. Bên cạnh mục đồ dùng sinh hoạt còn có mục đồ dùng đặc biệt. Đồ dùng đặc biệt đều được phân cấp, hiện tại Thẩm Húc Thần chỉ có thể mua đồ dùng đặc biệt cấp 1, đồ dùng đặc biệt từ cấp 2 trở lên đều bị khóa lại.

Hơn thế nữa, nội dung ở hạng mục đồ dùng khoa học kỹ thuật đặc biệt nhiều, nhưng đại bộ phận đều không có tác dụng gì mấy. Ví dụ như: quần lót biến mùi rắm thối thành mùi hoa hồng, tên nào phát minh ra cái khi này là đang muốn trêu người người khác sao? Còn có đồng hồ có tính chính xác cao có thể sử dụng dưới đáy biển, trong vũ trụ hoặc trong những hoàn cảnh khắc nghiệt, nghe thì có vẻ hoành tráng nhưng kỳ thật lại chả có tác dụng gì. Thẩm Húc Thần là người địa cầu da mỏng, đời này chắc cũng không có cơ hội lặn xuống đáy biển hoặc bay ra ngoài vũ trụ.

Thẩm Húc Thần tìm kiếm đồ gì có tác dụng tốt tốt một chút, dựa vào yêu cầu bản thân của Thẩm Bình Trung và Cố Vọng Thư cuối cùng cũng tìm được hai thương phẩm tương đối hữu dụng đối với bọn họ. Bản thân cậu bởi vì đã dùng dung dịch cải tạo gen mà thân thể và đại não bắt đầu có thay đổi ưu việt, cũng không cần đến mấy thứ kia.

Một cái là dung dịch phục hồi cơ thể sơ cấp, trực tiếp có tác dụng đối với thân thể, có thể chữa trị tổn thương trong cơ thể và trì hoãn quá trình lão hóa. Dung dịch này có hiệu quả rõ rệt nhất đối với người lần đầu tiên sử dụng. Muốn mua được nó phải cần một nghìn tích phân, cái này có thể để ông nội dùng.

Cái thứ hai là dung dịch khai phá trí lực sơ cấp, trực tiếp tác dụng tới đại não, có thể kích thích đại não phát triển, thúc đẩy phát triển các tổ chất cá nhân, tăng cường 0,7% – 2,5% hiệu suất khai phá. Nếu mua cần mười nghìn tích phân, cái này có thể đưa Cố Vọng Thư dùng.

Trong kiếp này, Thẩm Húc Thần có hai tâm nguyện lớn nhất chính là hy vọng ông nội Thẩm Bình Trung có thể sống lâu trăm tuổi, và hy vọng Cố Vọng Thư có thể sống bình an vui vẻ.

Vấn đề là, hiện tại mỗi ngày Thẩm Húc Thần chỉ có thể kiếm được 16 tích phân từ các nhiệm vụ hằng ngày, muốn tích được 1 nghìn tích phân cần tận 63 ngày, nói cách khác, cậu phải mất hơn hai tháng mới có thể mua được dung dịch phục hồi cơ thể. Suy xét tới tình trạng sức khỏe của ông nội, Thẩm Húc Thần cảm thấy thời gian hai tháng này quả thật rất dài, cậu thực nôn nóng sốt ruột.

Còn dung dịch khai phá trí lực sơ cấp cần 10 nghìn tích phân, muốn tích cóp từng chút từng chút ít nhất cũng phải hơn hai năm, thời gian đủ lâu, Thẩm Húc Thần cảm thấy mình có thể đợi, đợi tới khi hoa tàn* luôn. Nhưng, nói đi cũng phải nói lại, cho dù không sử dụng dung dịch khai phá trí lực thì Cố Vọng Thư vẫn là một người thực thông minh. (*Đợi tới khi hoa tàn: chỗ này hình như tác giả dùng tên bài hát Anh đợi tới khi hoa tàn nhằm muốn nói tới sự chờ đợi trong vô vọng, bài hát và lời đây. Chả bit có hiểu đúng ý ko nữa =)))

Thẩm Húc Thần nhớ rõ kiếp trước, mặc dù lúc thi đại học Cố Vọng Thư phát huy có chút thất thường, không đậu Quốc đại như nguyện vọng nhưng vào Tính đại cũng cực kỳ dư dả. Học xong đại học, nhờ còn tiếp tục thi nghiên cứu sinh, cuối cùng bởi vì chuyên ngành mà không tới Quốc đại mà sang bên Hoa đại làm nghiên cứu sinh.

“Thần Thần nghĩ cái gì mà nhập thần như vậy? Duyệt Duyệt hỏi, vở của Thần Thần để đâu?” Cố Vọng Thư đứng trên ghế, ghé vào đầu giường Thẩm Húc Thần hỏi.

“Chắc là ở trong tủ gỗ? Em không nhớ rõ lắm... Đúng rồi, ông đi đâu rồi?” Thẩm Húc Thần giờ mới nhớ ra đã nửa ngày không nhìn thấy ông nội đâu.

“Ông tới miếu Bồ Tát... hôm qua, không biết ông nghe ai nói, việc Thần Thần luôn bị sốt nhẹ không khỏi là do có vật xấu quần thân, ông gấp đến độ không còn biện pháp, đành mua hương hoa tới miếu cầu cúng.” Cố Vọng Thư bắt đầu kể nói.

Bình thường ông Thẩm Bình Trung đối với chuyện phong kiến mê tín dị đoan luôn không để vào mắt, giờ nghe vậy, Thẩm Húc Thần vừa có chút lại vừa thấy cảm động. Là một phần tử tri thức lỗi thời, ông phải có bao nhiêu lo lắng mới có thể rối loạn xông đầu mà chạy tới chùa miếu cầu cúng như thế!

Mãi cho tới chạng vạng, ông Thẩm Bình Trung mới trở về.

Năm nay ông Thẩm đã 63, bởi vì trước kia vất vả mệt nhọc mà hiện tại mái tóc hoa râm, nếp nhăn dày đặc, nhưng ngay cả khi như vậy, ông vẫn là một soái lão nhân. Thấy Thẩm Húc Thần đã có chút tỉnh táo, ông Thẩm tâm tình rất tốt nói: “Con ngoan, tối nay ông nội làm sủi cảo cho con ăn!” Thẩm Bình Trung xào rau nấu canh tay nghề không được tốt lắm, nhưng có thể do là người phương Bắc mà ông rất am hiểu cách làm mì, phở, những loại bánh như sủi cảo, bánh nhân thịt, bánh bao... gì đó ông đều làm rất ngon.

Vì thế, tối nay, cả nhà cùng nhau vui vui vẻ vẻ ăn sủi cảo.

Hôm sau, khi Thẩm Húc Thần tỉnh lại, phát hiện thân thể mình quả nhiên đã tốt hơn rất nhiều, trước đây cũng chưa từng cảm thấy khỏe như vậy. Cậu thử vận động tay chân, từ sinh lý tới tâm lý đều thấy nhẹ nhàng khoan khoái. Mắt nhìn đồng hồ báo thức đặt đầu giường, lúc này mới 6h sáng, nhưng ông nội nằm giường dưới cũng đã dậy rồi, người già thường khó ngủ. Giờ này hàng ngày, ông Thẩm Bình Trung đã ở dưới lầu tập thể dục.

Thẩm Húc Thần làm vệ sinh cá nhân, thay quần áo, rồi lấy Walkman ra. Mấy năm gần đây chỉ mới bắt đầu lưu hành mp3, ở trong Phần Thủy trấn có rất ít người có thể mua được, trong đám bạn học của cậu, cũng chỉ có hai, ba người là có, đại bộ phận vẫn dùng máy nghe đĩa Walkman. Thẩm Húc Thần nhét walkman vào trong túi quần, bật đĩa tiếng Anh lên, quyết định vừa nghe tiếng Anh vừa chạy thể dục.

Vừa có suy nghĩ này, hệ thống học tập tùy thân lập tức có phản ứng, trong bảng danh sách nhiệm vụ hằng ngày có thêm một mục mới:

Củng cố nhiệm vụ hằng ngày kỹ năng sinh hoạt 1: Nghiêm túc rèn luyện thân thể một giờ, thưởng 2 tích phân (Đồng ý chọn)

Thẩm Húc Thần cao hứng muốn chết, tuy rằng chỉ có hai tích phân nhưng nhiều thêm một nhiệm vụ đồng nghĩa với việc cậu có thể mua dung dịch phục hồi cơ thể sớm hơn một chút, sức khỏe của ông nội cũng càng thêm được đảm bảo. Dù sao thời gian nghỉ hè tương đối rảnh rỗi, cậu quyết định mỗi ngày đều phải kiên trì rèn luyện! Hết thấy đều vì dung dịch chữa trị cho ông nội!

Thẩm Húc Thần uống một ly nước rồi đi xuống lầu, cậu bắt đầu chạy chậm từ khu dân cư, chạy thẳng tới trường, sau đó vòng quanh sân thể dục chạy vài vòng.

Trường cấp 2 trên trấn thật sự không lớn, điều kiện cơ sở vật chất cũng không được tốt, đường chạy quanh sân thể dục chỉ được rải vụn than đá nghiền nhỏ, một vòng chỉ dài khoảng hai trăm mét, mảnh đất trống bên trong đường chạy chủ yếu là bùn đất.

Bây giờ là nghỉ hè, trong trường không có người, mảnh đất trong sân thể dục được người dân quanh trường tận dụng cày cấy để trồng rau, mầm rau xanh rải rác vừa mới nhú lên. Nghe nói mỗi khi chuẩn bị khai giảng năm học mới, hiệu trưởng đều phải cãi nhau với mấy người trồng rau ở đây, cầu xin bọn họ thu hoạch hết rau quả đem đi đi, khôi phục nguyên trạng sân thể dục trả lại cho nhà trường, aizz...

Thẩm Húc Thần vốn cũng rất thích vận động nhẹ như chạy chậm kiểu này, nhưng trước đó thân thể yếu ớt không chạy được bao lâu liền kiệt sức, hiện tại thân thể đã trải qua cải tạo nổi lên tác dụng, cậu cảm thấy bước chạy của mình rất nhẹ nhàng, càng chạy càng thoải mái. Đương nhiên, chạy suốt một giờ liền, cậu vẫn sẽ cảm thấy mệt, nhưng chuyện đó nằm trong phạm vi cậu có thể chịu đựng được, so với trước kia thật sự dễ chịu hơn nhiều lắm.

Xem ra, tác dụng chính của dung dịch cải tạo gen chính là tăng cường chức năng cơ thể cùng sức đề kháng cho cậu. Loại tăng cường này chỉ có giới hạn nhất định, cũng không khiến cậu trong nháy mắt liền biến thành siêu nhân.

Dung dịch cải tạo còn có tác dụng khác, chính là kích phát tiềm năng cơ thể, có thể khiến con người có tố chất giống như siêu nhân. Nhưng đó chỉ là có khả năng mà thôi, nếu thật sự muốn chạy càng nhanh, nhảy càng cao, trở nên càng thông minh, chân chính trở thành siêu nhân, vậy vẫn phải trải qua quá trình cần cù vất vả rèn luyện, nỗ lực không ngừng. Tự mình trải nghiệm mới là của mình, dung dịch cải tạo chỉ có thể gia tăng tiềm lực, cũng không thể biến một người lười thành một thiên tài.

Chuyện này cũng tương tự như một người lương tháng vốn chỉ có một ngàn đồng, một ngày nào đó gặp đại vận, được một vị giàu có làm việc nghiêm cẩn trợ giúp, có được công việc với lương tháng một trăm vạn. Nếu anh ta từ nay về sau nghiêm túc chăm chỉ làm việc, như vậy anh ta thật sự có thể nhận được một trăm vạn này, thậm chí còn có thể thăng chức tăng lương. Nhưng nếu anh ta lười biếng không chịu làm việc như vậy anh ta không những không nhận được lương cao mà còn có khả năng mất đi công việc này.

Làm nhiều được nhiều, quy luật này rất công bằng.

3. Chương 3: Dung Dịch Phục Hồi

Tiếng Anh của Thẩm Húc Thần không tồi nhưng cậu đã quên hết nội dung trong sách giáo khoa. Trong một giờ vừa chạy bộ vừa nghe tiếng anh, hệ thống không chỉ tính là thời gian rèn luyện thân thể mà cũng tính luôn vào thời gian học tập. Điều này khiến Thẩm Húc Thần cảm thấy rất có hiệu suất.

Sau khi Thẩm Húc Thần hoàn thành rèn luyện trở về nhà, Cố Vọng Thư đã làm xong bữa sáng.

Cố Vọng Thư là người biết quan tâm tới người khác, thấy Thẩm Húc Thần người đầy mồ hôi từ bên ngoài trở về, nhỏ nhặn không được mắng Thẩm Húc Thần một trận: “Sao đã ra ngoài chạy bộ rồi? Thân thể vừa mới tốt lên một chút, còn cần nghỉ ngơi, Thần đừng tự gây sức ép cho bản thân.”

Tuy rằng chỉ lớn hơn Thẩm Húc Thần nửa tiếng đồng hồ nhưng Cố Vọng Thư vẫn luôn là “tiểu gia trưởng” của Thẩm Húc Thần. Tính cách nhỏ có chút cường thế, nếu Thẩm Húc Thần chỉ mới 15 tuổi còn đang trong thời kỳ phản nghịch thì khả năng cậu sẽ cảm thấy nhỏ thực phiền. Nhưng Thẩm Húc Thần đã là người trưởng thành, cậu cảm thấy Cố Vọng Thư hiện tại thực đáng yêu, dù sao nhỏ cũng là người thân duy nhị của cậu!

“Em cảm thấy không việc gì mới xuống lầu chạy bộ. Duyệt Duyệt, ngày mai chạy bộ cùng em đi, rèn luyện nhiều, khí sắc có thể tốt hơn một chút. Sinh hoạt, học hành và nghỉ ngơi có quy luật, mụn trứng cá trên mặt Duyệt Duyệt cũng sẽ bớt đi.” Thẩm Húc Thần cười hi hi nói.

“Thật sao?” Cố Vọng Thư nhin không được sờ sờ mặt mình.

Con gái ai chả thích đẹp, cho dù Cố Vọng Thư tự nhận mình không phải loại con gái “nông cạn”, “chỉ để ý bề ngoài” nhưng khi trở thành học bá, nhỏ cũng hy vọng mình cũng có thể trở nên xinh đẹp hơn chút.

Cố Vọng Thư diện mạo thanh tú, trên người mang theo phong thái người trí thức, khi có làn da đẹp cũng có thể xứng danh mỹ nữ — dù sao tới năm 25, 26 tuổi, nhỏ cũng học được cách chăm sóc sắc đẹp nên khi đó Cố Vọng Thư đã trở thành một mỹ nữ mang đậm khí chất Giang Nam điển hình — chỉ tiếc, hiện tại làn da Cố Vọng Thư không tốt, không chỉ vàng vọt xám xịt mà còn có rất nhiều mụn trứng cá. Điều nói nhất bạch che trầm xấu*, ngược lại, da xấu cũng có thể khiến khuôn mặt bị biến dạng.(Nhất bạch che trầm xấu: da đẹp trắng mịn có thể che được vô số khuyết điểm trên khuôn mặt.)

Trước kỳ thi cấp ba, trong lớp có một nam sinh cuồng ngạo khốc bá duệ đã lớn tiếng nói trước mặt rất nhiều người rằng: “Không đồ trường chuyên thì thế nào! Học sinh trường chuyên đều có thành tích tốt, nhưng nếu bộ dạng bọn họ đều như Cố Vọng Thư, một mỹ nữ cũng không có, tao mới không thèm rúc đầu vào đó đâu!”

Lời này thật sự rất đả thương người.

Cố Vọng Thư hiện tại chính là một cô gái đang trong thời kỳ trưởng thành, cho dù nhỏ có kiên cường cỡ nào, lời này vẫn làm tổn thương nhỏ. Tận mãi sau này, khi Cố Vọng Thư kết hôn, mặc dù ngày hôm đó nhỏ là một cô dâu vô cùng xinh đẹp nhưng nhỏ vẫn nhắc tới chuyện này mãi.

Nhỏ nói, nhỏ đã sớm quên tên người nam sinh nói lời kia, nhưng nhỏ vẫn nhớ mãi ngữ khí cùng thái độ khinh miệt tới cực điểm của cậu ta, điều này khiến nhỏ sau này mỗi khi đối mặt với một chàng trai ưu tú nào, nhỏ vẫn luôn cảm thấy có chút tự ti. Cho dù, một thời gian dài sau này chính Cố Vọng Thư cũng không phát hiện ra sự tự ti của mình, nhưng chuyện này cũng đã ảnh hưởng không nhỏ đối với cuộc sống của nhỏ. Cũng bởi vậy, trong vấn đề tình cảm, nhỏ vẫn luôn đứng ở thế bị động.

Nghĩ tới những chuyện còn chưa phát sinh sau này, cậu nhất định không để chúng nó xảy ra lần thứ 2, Thẩm Húc Thần tin tưởng, thỏa mãn nói: “Duyệt Duyệt nghe Thần đi, Thần sẽ lên kế hoạch phối hợp thời gian học tập nghỉ ngơi cùng ăn uống hợp lý cho Duyệt Duyệt. Chờ tới tháng 9 khai giảng, Duyệt Duyệt nhất định sẽ trở thành đại mỹ nữ!”

Sức khỏe Cố Vọng Thư nhìn qua thì khá tốt, ít nhất so với Thẩm Húc Thần thì tốt hơn rất nhiều, quanh năm suốt tháng cũng không thấy sinh bệnh. Nhưng Thẩm Húc Thần sau khi sống lại biết rõ hiện tại thân thể Cố Vọng Thư thực yếu nhược, thiếu máu, tụt huyết áp, huyết áp thấp, hầu như mỗi thứ đều có một chút, dạ dày cũng không tốt. Thừa dịp thời gian nghỉ hè khá dài, cậu hy vọng có thể giúp Cố Vọng Thư hảo hảo điều dưỡng thân thể một chút.

Cố Vọng Thư có chút ngại ngùng trừng mắt lườm Thẩm Húc Thần một cái: “Thần ít ba hoa đi, Duyệt Duyệt dù có thể nào cũng không trở thành đại mỹ nữ được!”

“Duyệt Duyệt không tin cứ chờ rồi xem!” Thẩm Húc Thần cười hì hì nói.

Cậu nhớ rất rõ, cấp ba là một hoàn cảnh hoàn toàn mới đối với Cố Vọng Thư, bạn cùng lớp đều là người lạ, nếu khi Cố Vọng Thư lần đầu bước vào lớp, ánh mắt đầu tiên khiến mọi người đều thấy nhỏ là một tiểu mỹ nữ thanh tú, hơn nữa tính cách nhỏ hoạt bát sôi nổi còn là một học bá, như vậy nhỏ nhất định sẽ được mọi người hoan nghênh. Như vậy, chút tự ti nho nhỏ của Cố Vọng Thư nhất định sẽ chậm rãi tiêu thất!

Trên thực tế, không thể hy vọng Cố Vọng Thư không còn quan tâm tới Thẩm Húc Thần, nhỏ bưng tô cháo lên bàn, rồi hấp lại sủi sủi chảo còn thừa tối qua, lại bưng lên điểm tâm sáng, sau đó trực tiếp mở cửa sổ phòng bếp hướng ra ngoài gọi lớn: “Ông nội! Điểm tâm chuẩn bị xong rồi! Ông mau về ăn sáng đi!” tiếng hô truyền đi thật xa, kinh động cả lũ chim đậu trên cành bay ráo rác.

Nhìn bộ dạng khí phách hào hùng của Cố Vọng Thư, Thẩm Húc Thần nhịn không được sờ sờ cái mũi. Cậu nên sớm minh bạch, cho dù Cố Vọng Thư có trở nên trắng trẻo xinh đẹp, thì nhỏ cũng không phải mạnh mẽ tử, nhỏ vĩnh viễn là một nữ vương ngự tỷ S hệ!

Ăn xong bữa sáng, tới khi cầm sách giáo khoa lên ôn tập, Thẩm Húc Thần mới phát hiện, kiến thức trong sách giáo khoa, thật sự cậu đã quên gần hết.

Môn ngữ văn, thực không phải nói khoa trương đâu, khi cậu cầm bút lên viết chữ cũng không biết nên viết thế nào.

Tiếng Anh thì tốt hơn một chút, bởi vì cậu đã từng tới Anh du học, bốn kỹ năng nghe nói đọc viết, ít nhất cậu có thể thông thạo hai kỹ năng nghe, nói, còn những quy tắc ngữ pháp gì gì đó thực sự rất ít ỏi, phải biết rằng đưa đề thi tiếng Anh của người Hoa cho những người nói tiếng Anh là ngôn ngữ mẹ đẻ có làm cũng làm không xong!

Đến môn toán, đại số còn tạm tạm, hình học thì thực muốn mệnh, ai mà nhớ được mấy cái công thức định lý phụ trợ để vẽ hình chứ?!

Vật lý, hóa học, sinh học, thậm chí là địa lý hay mấy môn khoa học tự nhiên khác, Thẩm Húc Thần chỉ còn biết ha ha...

Cũng may ba tuần đầu học kỳ I năm lớp 10 trên cơ bản đều là thời gian ôn tập, các thầy cô đều chuẩn bị tài liệu ôn tập, chỉ cần mọi người hiểu hết đồng tài liệu ôn tập đó, kiến thức hồi cấp 2 trên cơ bản đều có thể nhớ lại toàn bộ. Hơn nữa Thẩm Húc Thần vốn là một học bá, sách vở của cậu được ghi chép vô cùng cẩn thận, xem lại đồng sách vở cũ cũng thu được lợi ích không nhỏ.

Học vốn chính là một quá trình tìm hiểu, nếu quên, học lại một lần cũng không khó. Hơn nữa, mới ôn tập được vài ngày, Thẩm Húc Thần phát hiện trí nhớ của mình đã tốt hơn không ít. Chắc là do tác dụng của dung dịch thay đổi gen có hiệu quả đi, tuy rằng không đạt tới trình độ nghịch thiên xem qua là nhớ, nhưng cũng đủ để giảm bớt khá nhiều thời gian đọc sách. Cộng thêm cậu đọc càng ngày càng nhiều, tiềm năng đại não giống như được kích phát, trí nhớ trở nên càng ngày càng tốt.

Thừa dịp có bạn học lên thành phố chơi, Thẩm Húc Thần dùng tiền riêng của mình (Có được từ việc đi hái lá trà giúp người ta vào mùa đông và mùa xuân, nghỉ hè thì đi làm gia sư cho mấy đứa nhỏ) nhờ bọn họ mua một ít gelatin giùm mình. Pha một ít gelatin với rượu Thiệu Hưng, sau đó thêm chút đường đỏ rồi đem chưng cách thủy, thứ nước sau khi chưng xong gần giống như xi rô lại cực kỳ bồi bổ khí huyết. Thứ này là để cho Cố Vọng Thư uống, Thẩm Húc Thần yêu cầu nhỏ mỗi tối trước khi đi ngủ đều phải uống một thìa.

Nói thật, gelatin ăn không được ngon, Thẩm Húc Thần chỉ cần ngửi mùi cũng thấy, nhưng cậu biết thứ này đối với cơ thể hư nhược của con gái mà nói là một thứ vô cùng tốt. Về phía Cố Vọng Thư, mặc dù nhỏ không tin sẽ có hiệu quả nhưng bởi vì đã bỏ tiền ra mua rồi, nhỏ không muốn lãng phí, hơn nữa đây cũng là tâm ý của Thẩm Húc Thần, vì vậy mà mỗi ngày nhỏ đều đúng hạn ăn. Ăn gần nửa tháng, mái tóc vốn khô xơ của Cố Vọng Thư liền trở nên đen bóng mềm mượt. Về sau, Thẩm Húc Thần kêu nhỏ giảm bớt lượng dùng, hai ngày ăn một lần, tránh cho bị nóng trong người.

Hiện tại, mỗi ngày Thẩm Húc Thần đều đặn kiểm được 18 tích phân, nhưng cậu cảm giác vẫn không đủ, kỹ năng “thối tiêu” bất ngờ bật sáng. (Jer: mn không được nghĩ bậy nha, phải trong sáng, trong sáng, trong sáng =)))

Vì sao lại là thối tiêu? Bởi vì Thẩm Bình Trung ngoại trừ đánh đàn cổ cũng chỉ còn biết thối tiêu.

Hai chị em Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư đều thích những gì Thẩm Bình Trung dạy, tự nhiên ông dạy cái gì, bọn họ liền học cái đó.

Phần Thủy trấn điều kiện lạc hậu, Cố Vọng Thư tâm thiếu nữ ngược lại muốn học đàn violong, còn Thẩm Húc Thần lại có hứng thú với đàn dương cầm — kiếp trước, mãi cho tới khi lên đại học cậu mới có thể học đánh đàn dương cầm — nhưng ông Thẩm Bình Trung lại không ưa mấy thứ đó, ông chỉ thích văn hóa truyền thống của dân tộc, cho nên ông am hiểu bốn kỹ năng cơ bản thư pháp, quốc họa, đàn cổ và thối tiêu. Phần Thủy trấn lạc hậu xa xôi, nên hai chị em có muốn học violong hay đàn dương cầm cũng kiếm không ra người dạy.

Nói thật, Thẩm Húc Thần luôn cảm thấy, cuộc đời ông nội mình là một câu chuyện dài, nhưng cho tới tận bây giờ cái gì ông cũng không kể, nên tiểu bối bọn họ cũng không tiện hỏi cái gì. Tình cảm của Thẩm Bình Trung dành cho người vợ đã mất thực thâm tình, ví dụ như thối tiêu, thực ra đó là sở trường của vợ ông, thẳng tới khi vợ ông qua đời rồi, Thẩm Bình Trung vì nhớ nhung thê tử nên mới bắt đầu học. Nhưng, cho dù ông có học thối tiêu thì thế nào, người luôn cùng ông cầm – tiêu tương hợp đã sớm không còn tại thế.

Lúc Thẩm Bình Trung tới Phần Thủy trấn cũng chỉ mới hơn hai mươi, chờ bình ổn những rối ren trong quá khứ, ông cũng đã hơn ba mươi, sau khi chỉnh đốn lại bề ngoài thì chính là bộ dáng đường đường nghiêm chỉnh. Hơn nữa ông còn là một thầy giáo, tuy rằng lương không cao nhưng được mọi người tôn kính, xem như rất có thể diện. Nhiều năm trôi qua, không phải không có người có ý định làm mối cho ông, nhưng Thẩm Bình Trung đều không chút do dự một hơi cự tuyệt. Thời gian lâu ngày, mọi người cũng biết trong lòng Thẩm Bình Trung vẫn luôn nhớ thương thê tử đã mất, vì vậy mà cũng không còn ai có ý định này nữa.

Mỗi ngày, Thẩm Bình Trung đều cẩn thận lau sạch một lần những kỉ vật vợ ông để lại, có đôi khi uống rượu, ông lại chạy tới trước phần mộ của vợ, ngồi đó ngây ngốc cả nửa ngày. Hơn nửa đời ông đều sống trong hoài niệm với người kia. Thái độ trung trinh trong chuyện tình cảm của ông hiển nhiên cũng ảnh hưởng không nhỏ tới hai người Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư.

Thấy Thẩm Húc Thần thật tâm muốn học thối tiêu, Thẩm Bình Trung liền cố ý về quê tìm lão nghệ nhân đây kinh nghiệm làm một cây tiêu dành riêng cho Thẩm Húc Thần. Thực ra lão nghệ nhân kia là chuyên gia chế tạo đàn nhị, nhưng ông làm tiêu cũng không tồi.

Sau khi kỹ năng thối tiêu được mở ra, rốt cục trước khi khai giảng Thẩm Húc Thần cũng tích đủ 1000 tích phân. Như ý nguyện mua được dung dịch phục hồi cơ thể trên cửa hàng trong hệ thống, lén pha lẫn với

nước đưa cho ông nội, tận mắt thấy ông uống hết mới yên tâm. Từ sau khi được sống lại, tới tận lúc này gánh nặng treo trong lòng Thẩm Húc Thần rốt cục mới có thể buông xuống được.

Nhưng, sau khi mua được rồi, giá của dung dịch phục hồi cơ thể trong cửa hàng hệ thống liền biến thành 10 nghìn tích phân.

Hóa ra, vì không muốn phá hỏng tính ổn định của không gian và thời gian, khi người sở hữu hệ thống mua đồ dùng đặc biệt trên hệ thống đưa cho người khác dùng, như vậy, sau mỗi lần mua thành công, giá của vật phẩm đó sẽ tăng gấp mười lần, lần sau cao gấp mười lần trước, cứ thế không ngừng phát triển. Đồ dùng sinh hoạt bình thường lại không chịu ảnh hưởng của quy luật này.

Thẩm Húc Thần cảm thấy điều này cũng không thành vấn đề. Cậu là người ích kỷ, trên thế giới này chỉ có hai người ông nội và Cố Vọng Thư là người quan trọng nhất với cậu, tăng giá thì tăng giá đi, dù sao cậu cũng không phải mua đồ cho nhiều người khác dùng.

4. Chương 4: Nhập Học

Rất nhanh đã tới tháng 9 khai giảng.

Trường chuyên nằm ở trong thị trấn Tiễn Hồ, cách Phần Thủy trấn rất xa, cho nên sau khi khai giảng bọn họ phải ở trong kí túc xá trường. Tiễn Hồ trấn nghe tên cũng đủ biết, là một thị trấn nhỏ không khác Phần Thủy trấn là mấy, nhưng Phần Thủy trấn căn bản không thể so với nó. Tiễn Hồ trấn tương đối phồn hoa, là nơi phồn hoa nhất huyện Di Tương. Từ Phần Thủy trấn muốn tới Tiễn Hồ trấn phải ngồi ô tô đi khoảng một giờ tới bến tàu, sau đó lại ngồi thuyền 6 tiếng nữa, mới tới nơi.

Hôm nhập học, Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư không để ông Thẩm đi tiễn. Ông nội đã lớn tuổi, dùng chính lời ông mà nói thì là ông không chịu nổi cảnh ly biệt. Tuy rằng Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư chỉ đi tới trường học, nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ rời xa nhà, đi lần này ít nhất cũng phải nửa năm nữa mới có thể trở về. Ngoài miệng không nói nhưng trong lòng ông Thẩm ít nhiều cũng có chút mất mát.

Hai chị em, mỗi người kéo theo một cái rương lớn, bên trên còn chằng cả chăn đệm, mang đại hành trang tới bến tàu. Trên bến tàu, đa số đều là học sinh, không chỉ 12 người thi đậu trường chuyên của huyện mà còn cả những người thi đậu mấy trường cấp ba bình thường hoặc lựa chọn đi học nghề cũng đều phải tới Tiễn Hồ trấn.

Tiên Hồ trấn là trọng điểm giáo dục của huyện Di Tương, trên trấn có một trường chuyên, hai trường trung học phổ thông và hai trường dạy nghề.

“Oa, Duyệt Duyệt, bà trông thật xinh, vừa rồi tôi suýt không nhận ra đấy!” bạn thân của Cố Vọng Thư, Lục Thẩm Nhã bu lại, nhỏ cũng thi đậu trường chuyên như bọn họ. Lục Thẩm Nhã trong tình huống bình thường thì là một manh muội tử, chắc, còn khi lửa giận ngút trời thì có thể tiến hóa thành kim cương nữ hán tử.

Kiếp trước, sau khi Lục Thẩm Nhã tốt nghiệp đại học liền ra nước ngoài làm việc, nhưng bởi vì ông sếp là một người kì thị chủng tộc, nhỏ trong lúc tức giận không nhịn nổi, trực tiếp đá bay ông sếp người đầy lông lá, to con như gấu, hơn nữa còn đá trúng bộ vị trọng yếu kia của gã. Nam nhân kia ngược lại một hơi muốn tố cáo nhỏ cố ý đánh bị thương gã. Lục Thẩm Nhã ở nước ngoài không quen biết ai, đành phải gọi cho Cố Vọng Thư xin giúp đỡ. Bởi vì lúc ấy, Cố Vọng Thư là thủ khoa luật.

Vấn đề là, nam nhân kia chưa từng công khai nói lời kì thị chủng tộc, mà giấy xét nghiệm thương tích lại đủ chứng minh Lục Thẩm Nhã bạo lực, cho nên Lục Thẩm Nhã trở thành thế bị động. Cuối cùng chuyện xé ra to, ngay cả bên đại sứ quán cũng phải ra tay can thiệp, may mắn có một vị hacker vô danh đem mọi chuyện xấu xa ghê tởm của tên kia tung hết lên mạng (Các bạn nhỏ ngoan, không được học theo, đây là phạm pháp), Lục Thẩm Nhã mới bình yên thoát thân, thậm chí còn nổi như cồn, nhỏ được cư dân mạng tôn xưng Nữ Thần Chân Đoạt Mệnh. Giám đốc điều hành công ty kia không thể không ra mặt xin lỗi nhỏ đồng thời cũng đuổi việc tên nam nhân kia.

“Nào có khoa trương như vậy, chỉ là hết mụn trứng cá thôi.” Cố Vọng Thư sờ sờ mặt mình, cảm thấy có chút đắc ý: “Hơn nữa, rõ ràng lão bà đại nhân mới là đẹp nhất thiên hạ!”

Ở trong trường, Cổ Vọng Thư có cả một dàn hậu cung, Lục Thấm Nhã là vợ cả của nhỏ. Bọn họ đương nhiên không phải đang trông bách hợp, chỉ là cảm thấy trò này tương đối thú vị mà thôi, con gái tuổi này dường như rất mê trò này. Lục Thấm Nhã da trắng, lưng eo tinh tế, đích thực là đại mỹ nhân, hơn nữa còn là một mỹ nhân phi thường khí chất và đẹp mắt. (Jer: Hồi đi học tớ cũng chơi trò này á, cho tới tận bây giờ, tớ và vk tớ vẫn thường xuyên gọi nhau là vk ck, ngay cả gọi điện thoại cũng vk vk ck ck khiến không ít ng hiểu lầm =)))))

“Chắc chắn, làn da này của ‘chồng’ thật sự không phải chỉ tốt hơn một chút thôi đâu.” Lục Thấm Nhã cười tủm tỉm nói, thuận tay sờ soạng lên mặt Cổ Vọng Thư chiếm tiệm nghi một phen.

Cổ Vọng Thư kéo Lục Thấm Nhã sang một bên, lặng lẽ nói: “Đều là công lao của em trai tôi nha, lúc nghỉ hè, nó thường ép nước rau dưa hoa quả cho tôi uống, còn lấy bã cho tôi đắp mặt nạ... hắc hắc, bà không thấy làn da của em tôi cũng đẹp hơn rất nhiều sao, hai bọn tôi đồng thời cùng làm đó.”

“Oaa!” Lục Thấm Nhã nhin không được kinh hô một tiếng, nhỏ liếc mắt nhìn về phía Thẩm Húc Thần đang đứng cách đó không xa, nói: “Em bà cũng càng ngày càng đẹp trai! Sao tôi thấy sau kỳ nghỉ hè cậu ấy lại cao lớn thế nhỉ! Còn nữa, nói thật, trước kia em bà có chút nguy hiểm, ngay cả tôi còn thấy sợ cậu ấy, giờ trông không còn âm trầm như trước.”

Thẩm Húc Thần diện mạo không tệ, trước kia bởi vì tính cách mà không ai chú ý tới diện mạo cậu, nhưng hiện tại cậu phi thường thân sĩ đứng ở đó, ngay cả Lục Thấm Nhã biệt danh ‘bà điên’ tính tình phóng khoáng cũng nhin không được mà khẽ đỏ mặt.

Cổ Vọng Thư buồn bực gật đầu: “Cũng đúng, bây giờ nó trở nên rất dong dài, trước kia đều là tôi quản nó, hiện tại trở thành nó quản tôi. Giờ nó đã cao 1m78! Từ nhỏ tới lớn, vẫn luôn là tôi cao hơn nó... ai ngờ, qua mấy tháng nghỉ hè, nó bỗng nhiên lớn phổng lên! Có khi nó còn có thể cao hơn nữa ấy!” Cổ Vọng Thư cao 1m66, ở phương nam, con gái có chiều cao như thế đã thuộc dạng cao kều rồi.

Lúc này trên người Thẩm Húc Thần đang mặc bộ quần áo mới Cổ Vọng Thư mua cho, bởi vì sau khi dài ra, rất nhiều quần áo cũ cậu đều mặc không vừa. Phần Thủy trấn tuy nghèo nàn, nhưng hàng hóa lại bán đắt hơn cả những chỗ khác. Cổ Vọng Thư đã lấy tiền học bổng để trả tiền mua quần áo, còn lại một ít nhỏ giữ làm của riêng, nhỏ mua cho Thẩm Húc Thần hai chiếc áo sơ mi và một bộ thể thao.

“Ha ha, bà ngoài miệng thì nói ghét bỏ kỳ thực trong lòng vui muốn chết rồi đi? Anh hai tôi cũng đặc biệt dong dài, nhưng ai bảo tôi là em gái cưng của ông! Đúng rồi, Lục Miêu Miêu nhất định hối hận muốn chết, trước đây nhỏ từng thầm mến em bà, kết quả Lục Hoan theo đuổi nhỏ... nhỏ lại cảm thấy em bà không đẹp trai như Lục Hoan, liền lựa chọn Lục Hoan... hừ, tôi thấy, em bà còn đẹp trai hơn!” Lục Thấm Nhã cười nói.

Cho dù Cổ Vọng Thư từng có hảo cảm với Lục Hoan, nhưng vào lúc này, nhỏ vẫn đứng về phía em trai mình, cái này liên quan tới vấn đề lập trường! Cổ Vọng Thư gật gù: “Cũng phải, em tôi đẹp trai nhất! Dù sao em tôi cũng không để ý tới Lục Miêu Miêu, mặc kệ nhỏ thích ai thì thích! Đúng rồi, chuyện tôi và em trai đắp mặt nạ, bà không được nói cho ai biết đâu đấy, không nó sẽ thấy ngại.”

“Rồi rồi, miệng tôi kín lắm!” Lục Thấm Nhã nói.

“Ừ, ừ, nếu không ‘chồng’ sẽ không lấy ‘vợ’ làm vợ cả đâu! Ha ha!” Cổ Vọng Thư cười nói: “Đúng rồi, nghe nói sau khi khai giảng sẽ có thi sát hạch đầu vào, nghỉ hè chắc bà không ôn tập đúng không? Tôi có soạn một phần tài liệu ôn tập, lát nữa lên thuyền tôi sẽ đưa cho bà, bà mau xem qua trước đi, tranh thủ đến kỳ thi sẽ không bỏ lỡ!”

“Vợ thật sự yêu chết chồng rồi!” Lục Thấm Nhã nhin không được hôn chụt một cái lên mặt Cổ Vọng Thư. Phần Thủy trấn không có ai thực sự giàu có, đa số đều là con cái gia đình nghèo nên bọn họ đều cố gắng học tập.

Hai mỹ nữ đứng ôm hôn lẫn nhau quả thật rất đẹp mắt, chỉ tiếc Thẩm Húc Thần lại không chút hứng thú. Hồi cấp 2, cậu không có nhiều bạn, cho nên hiện tại cũng không có ai tới tìm cậu nói chuyện. Cậu bất động thanh sắc đánh giá những người xung quanh một vòng. Cậu nhìn thấy Lục Hoan, nhưng chỉ lướt qua một cái liền rời mắt đi, lấy con mắt của người trưởng thành nhìn Lục Hoan, quả thực cậu ta chẳng khác gì một con công đang xòe đuôi, kiêu ngạo tới độ khiến người ta không muốn nhìn thẳng.

Không biết có phải do song sinh tồn tại tâm linh cảm ứng tương thông hay không mà khiếu thẩm mỹ của Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư không khác nhau là mấy, mặc dù hai người bọn họ trông không giống nhau.

Nếu Thẩm Húc Thần không phải đã trùng sinh lại, thì Thẩm Húc Thần ở tuổi này cũng sẽ chú ý tới Lục Hoan, nhưng loại tình cảm này kỳ thật phi thường mỏng manh, Thẩm Húc Thần sở dĩ từng sống nội tâm và thu mình lại như vậy không phải vì yêu tới chết đi sống lại mà bởi vì cậu nhận ra tính hướng của mình khác thường.

Những người sống trong trấn nhỏ thường rất bảo thủ. Phát hiện tính hướng của mình không giống những người khác, Thẩm Húc Thần khi đó cảm thấy cực kỳ thấp thỏm lo âu, trong nhà không có máy tính, trong trấn không có thư viện, Thẩm Húc Thần khuyết thiếu kiến thức về chuyện đồng tính luyến ái, cậu từng cho rằng mình có vấn đề, bởi vậy mà trở nên phi thường âm trầm và miễn cảm.

Sống trong áp lực tâm lý trầm trọng, Thẩm Húc Thần bắt đầu ghen tị với chị gái song sinh của mình, đơn giản giới tính bất đồng, chị gái cậu có thể tùy ý biểu đạt tình cảm yêu hận của bản thân, còn cậu lại chỉ có thể chôn chặt mọi thứ dưới đáy lòng.

Cho nên, có một khoảng thời gian Thẩm Húc Thần trong thời kỳ trung nhị (tuổi dậy thì) tỏ ra xa cách không muốn thân thiết với Cố Vọng Thư chính là vì lý do như vậy. Lại bởi vì Cố Vọng Thư cường thế mà vết rách giữa bọn họ lại càng bị xé lớn. Dùng ánh mắt của người trưởng thành nhìn lại, loại giận dữ khó chịu này kỳ thật không cần thiết, nhưng trong thời kỳ phát triển, bọn họ lại chưa nghĩ được nhiều như thế.

Chờ thời kỳ trung nhị lâu dài của Thẩm Húc Thần qua đi, Cố Vọng Thư đã không cần tới đưa em trai này nữa — dường như nhỏ đã trở nên cường đại tới độ không cần bất cứ bộ áo giáp nào, cho dù loại cường đại này có đôi khi lộ ra vài phần phô trương thanh thế. Ừm, kiếp này nhất định không thể để lặp lại như vậy, Thẩm Húc Thần tự nhủ với lòng mình.

Thuyền trên bến không lớn, đông học sinh cùng lên như vậy, khiến khoang thuyền vừa nóng vừa bí. Mọi người cất hành lý xong lại kéo nhau lên boong tàu. Kinh tế huyện Di Tương lạc hậu, nhưng lạc hậu cũng có chỗ tốt của nó, chỗ tốt nhất chính là vẫn giữ được cảnh sắc thiên nhiên nguyên thủy vốn có. Đứng ở mũi thuyền phóng mắt nhìn lại, bầu trời xanh biếc, núi cao xanh ngắt, nước sông trong suốt, khiến ai nấy đều cảm thấy thật thư thái.

“Này, Thẩm Húc Thần, cậu học lớp nào?” Thẩm Húc Thần đang mãi ngắm phong cảnh, bên cạnh bỗng vang lên một tiếng nói.

Thẩm Húc Thần quay sang nhìn người vừa hỏi, là một cô gái mặt tròn bầu bĩnh, nếu cậu nhớ không nhầm thì cô nhóc này tên Lục Đa Đa, cũng là bạn thân của Cố Vọng Thư. Nghe Cố Vọng Thư nói, nhỏ này cũng rất hay quan tâm tới người khác.

Thẩm Húc Thần cười một chút, nói: “Tôi học lớp 10-6, Duyệt Duyệt lớp 10-7, còn cậu?” Lớp 10-6 và lớp 10-7 nhìn thì như ngay cạnh nhau nhưng kỳ thật một tầng lầu chỉ có 6 phòng học, lớp 10-6 nằm ở cuối dãy tầng 2 cạnh văn phòng giáo viên, còn lớp 10-7 lại nằm phòng đầu tiên tầng 3, cho nên kỳ thật lớp Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư cách nhau rất xa.

Lục Đa Đa thất vọng: “Tôi ở tận lớp 10-14 lận...tôi hỏi mọi người rồi, chỉ có mình tôi ở lớp đó. Vẫn là Duyệt Duyệt vận khí tốt nhất, chị ấy và chị ba còn có Lục Phong Niên đều học chung một lớp.”

Cố Vọng Thư, Lục Thẩm Nhã, Lục Đa Đa còn một nữ sinh khác nữa (không thi đậu Trọng Cao) bốn người đã kết bái tỷ muội, Cố Vọng Thư là chị hai, Lục Thẩm Nhã là chị ba, Lục Đa Đa là em út. Quan hệ này cũng có chút rối loạn, thí dụ như Lục Thẩm Nhã vừa là em kết nghĩa, vừa là vợ cả của Cố Vọng Thư. Mấy cô nhóc học trò tuổi này dường như rất thích chơi trò này thì phải.

“Tôi nghe nói một khóa có 18 lớp, chúng ta chỉ có 12 người, còn không đủ chia đều đâu.” Thẩm Húc Thần nói.

Lục Đa Đa mở to hai mắt: “Oaa, vậy Duyệt Duyệt và chị ba vận khí quả thực quá tốt đi!”

“Dù sao cũng đều học chung một trường, cậu muốn gặp Duyệt Duyệt chạy qua chạy lại cũng tiện mà.” Thẩm Húc Thần an ủi nhỏ.

Lục Đa Đa vẫn không dậy nổi tinh thần, rầu rĩ mà nói “Ừ.”

5. Chương 5: Bạn Cùng Phòng

Cùng Lục Đa Đa nói chuyện tựa như có mối dẫn, chỉ trong ngắn ngủi nửa tiếng đồng hồ, đã có không ít người thay nhau tới tìm Thẩm Húc Thần nói chuyện phiếm. Đặc biệt là mấy người cùng thi đỗ trường chuyên, cả đám đều túm tụm lại một chỗ buôn chuyện. Mặc kệ cấp 2 bọn họ có thân hay không, nhưng khi xa nhà lên Tiễn Hồ trấn học, cũng chỉ có mười hai người bọn họ là cùng quê, trước khi chưa dung nhập được vào tập thể mới thì bọn họ tự nhiên sẽ theo bản năng mà thân cận hơn một chút.

Tới khi bọn họ đến được Tiễn Hồ trấn thì đã là buổi chiều, Thẩm Húc Thần là trùng sinh tự nhiên rất quen thuộc đối với hệ thống xe bus ở đây, cậu hướng dẫn các bạn học ở mấy trường khác bắt xe nào xuống điểm nào, sau đó mới cùng 11 người còn lại bắt xe 520 tới trường Trọng Cao, điểm cuối của xe này chính là trường chuyên của Tiễn Hồ trấn.

Hai năm gần đây, danh tiếng của trường chuyên Trọng Cao càng lúc càng lớn, diện tích trường không ngừng được khuếch trương. Dây phòng học của lớp 10 mới được xây dựng nằm ở khu phía nam trường, dây phòng học của bọn họ cách dây lớp 11 và lớp 12 ở phía bắc cả một cái sân trường lớn. Cho nên, đám học sinh mới không thân thiết mấy với các anh chị khóa trên, dù sao cách nhau cũng quá xa, nếu đi bộ giữa hai bên cũng phải mất 20p! thời gian học hành của cấp 3 đều thực khẩn trương, ai mà rảnh rỗi mỗi ngày đều chạy qua chạy lại giữa hai bên chứ?

Thực sự mà nói thì khối học sinh mới này cũng rất đáng thương, sợ dĩ bọn họ có thể sử dụng dây phòng học mới là bởi vì sân thể dục nằm ngay cạnh tòa nhà vẫn đang được thi công. Nói cách khác, dây phòng học mới là một công trường mới thi công xong một nửa. Một khi máy móc chuyển động, tạp âm vô cùng lớn, tro bụi bay mù mịt, chờ tới khi khóa Thẩm Húc Thần lên lớp 12, khu công trình này mới thi công xong.

Mà tới khi bọn Thẩm Húc Thần tốt nghiệp rời trường rồi, khu phòng học mới “tách biệt mà độc lập” này lại nhường lại cho khối lớp 12 dùng, bởi không gian yên tĩnh không bị quấy rầy để bọn họ tập trung ôn thi đại học.

Trở lại mái trường vừa xa lạ mà quen thuộc, Thẩm Húc Thần giúp Cố Vọng Thư và Lục Thẩm Nhã mang hành lý lên phòng kí túc của bọn họ trước. Cố Vọng Thư ở đây 10 phòng 307, còn Lục Thẩm Nhã phòng 309. Giúp Cố Vọng Thư cất kỹ đồ đạc, hai chị em liền tạm thời tách ra. Thẩm Húc Thần trở về phòng kí túc của mình ở đây 12 phòng 501, không có thang máy, mỗi ngày đều phải leo bộ 5 tầng lầu là một chuyện vô cùng buồn bực.

Mỗi phòng có khoảng 8 người, Thẩm Húc Thần nhìn nhìn danh sách dán trước cửa, phát hiện bạn cùng phòng giống hệt như trong trí nhớ, không hề thay đổi. Tất cả bạn cùng phòng cậu đều học lớp 10-6, số lẻ ở giường trên, số chẵn ở giường dưới.

Người nằm ở giường số 1 tên là Giang Sơn, là một người khá mập, mọi người thường hay gọi cậu ấy là Giang Đại Sơn hoặc là Giang mập, cậu ta là điển hình của loại người béo mập phúc hậu, tính cách phi thường tốt, thích tự giễu, trong tủ quần áo của cậu ấy giấu rất nhiều đồ ăn vặt.

Nằm giường số 2 là Lộ Cầu Chân, là người của Tiễn Hồ trấn, trong số những người cùng phòng, gia cảnh cậu ta là tốt nhất, cha là chủ tịch ngân hàng, mẹ là một doanh nhân. Lộ Cầu Chân là một người khiết phích.

Số 3 là giường của Thẩm Húc Thần.

Giường thứ 4 là của Vạn Minh Hải, là một con mọt sách, nhưng thành tích lại khá bình thường, vô luận ở trong phòng ngủ hay ở trên lớp, cậu ta đều không có cảm giác tồn tại. Cậu ta phi thường chăm chỉ, khiến người ta phải nể phục, thái độ làm người cũng rất chân thực.

Giường số 5 là Tử Duệ, cậu ta không phải người của huyện Di Tương, là vận dụng quan hệ chuyển từ trên thành phố xuống, tính cách phi thường tốt, nếu dùng một cái lạn từ để hình dung thì chính là ôn lương như ngọc. Nghe nói cậu ta là cháu họ xa của phó hiệu trưởng.

Giường số 6 tên gọi Quân Khải Uy, đúng rồi, chính là cùng tên với nam minh tinh nổi tiếng sau này, cậu ta cũng là học bá, trước khi Thẩm Húc Thần trọng sinh, mỗi kỳ thi đều cùng cậu ta phân cao thấp tranh nhau từng điểm một. Cậu ta là tiểu vương tử môn vật lý trong lớp.

Số 7 là Tưởng Hạo, là hot boy của lớp! Là kiện tướng thể dục thể thao! Là lớp trưởng! chỉ là thành tích có chút kém, cậu ta thuộc dạng dùng tiền để vào trường. Lớp 10-6 có tổng cộng 53 người, thành tích của cậu ta trên cơ bản đều xếp sau hạng 50.

Số 8 là Mã Thuận Đào. Thẩm Húc Thần từng một lần ngồi cùng bàn với cậu ta, nhưng quan hệ giữa bọn họ khá căng thẳng. Mã Thuận Đào tính cách có chút cố chấp, mặc dù trái phải rõ ràng, tam quan không vấn đề, nhưng lại không dễ ở chung.

Thẩm Húc Thần là người tới trễ nhất phòng, khi cậu mang hành lý vào phòng, mẹ của Quân Khải Uy đang mời cả bọn ăn hoa quả. Sau khi thấy Thẩm Húc Thần, nữ nhân ăn diện tương đối thời thượng kia cầm sổ trái cây đã được rửa sạch sẽ đưa cho Thẩm Húc Thần, nói: “Nào, nào, bạn học, cháu cũng ăn hoa quả đi.”

Thẩm Húc Thần ngẩn ra, thấy bộ dạng nhiệt tình không thể chối từ này, cậu thuận tay cầm lấy một quả táo, thoải mái mà nói một tiếng: “Cám ơn đi.” Cậu không nhớ kiếp trước có một màn này hay không, nhưng cho dù có thì cậu nhất định cũng sẽ từ chối hảo ý của người khác. Bởi vì, cậu sợ hôm nay cầm đồ của người ta, ngày mai sẽ trả không nổi, chỉ biết nhận mà không biết cho, không phải là chuyện tốt, sẽ bị người ta soi mói.

Trường chuyên ở Tiền Hồ có 50% học sinh tới từ nông thôn, 40% học sinh từ trường cấp 2 Bắc Sơn trên trấn, còn lại 10% là học sinh ở ngoài huyện Di Tương nghe tiếng mà tới.

Mặc dù có gần một nửa số học sinh đều là người nông thôn nhưng giữa nông thôn với nông thôn lại không đồng dạng. Cả huyện Di Tương có tất cả 23 hương trấn, hơn hai ngàn thôn làng lớn nhỏ, trong số đó có thôn nghèo nàn lạc hậu, cũng có thôn vô cùng giàu có. Phần Thủy trấn thuộc dạng nghèo nhất huyện.

Có thể nói, trong số 8 người cùng phòng, gia cảnh Thẩm Húc Thần là kém cỏi nhất.

Thẩm Bình Trung là giáo viên, tiền lương không cao, chỉ hơn một ngàn đồng, dù có thêm tiền thưởng cũng chưa tới hai ngàn. Hơn nữa ông còn phải chu cấp cho hai đứa cháu ăn học, mỗi năm số tiền học phí của hai chị em cũng tốn một phần không nhỏ, cho nên sinh hoạt phí một tháng của Thẩm Húc Thần chỉ có khoảng ba bốn trăm đồng, chỉ đủ cho cậu chi tiêu ăn uống dè xẻn.

Tuy rằng Thẩm Húc Thần không bởi vì vậy mà tự ti nhưng thái độ tiêu tiền cũng khác hẳn — ví dụ như Thẩm Húc Thần không bao giờ mua quà vật, chủ nhật không tới tiệm net, cũng chưa từng bỏ tiền mua hoa quả đồ ăn mời các bạn — khiến cho Thẩm Húc Thần và các bạn cùng lớp có chút khoảng cách.

Hồi còn niên thiếu trong vấn đề đối nhân xử thế có đôi khi không đủ khéo đưa đẩy, khi đó Thẩm Húc Thần không nguyện ý làm chìa tay đảng nên rất nhiều chuyện liên tục từ chối khiến mọi người cảm thấy cậu không dễ tiếp cận. Bởi vậy hồi trung học Thẩm Húc Thần cũng chỉ có vài ba người bạn.

Đương nhiên, đó là chuyện của kiếp trước, cả đời này Thẩm Húc Thần sẽ có phương thức xử lý thỏa đáng. Cậu đã có một bắt đầu hoàn toàn mới, tự nhiên cũng sẽ có một kết cục mỹ mãn.

“Tôi tên Quân Khải Uy, tốt nghiệp cấp hai tại Đồng Bình trấn. Đây là Giang Sơn quê Lô gia, đây là Mã Thuận Đào ở Đại Linh trấn. Những người khác đều đã tới, nhưng bọn họ đã đi ăn cơm rồi.” Quân Khải Uy chủ động chào hỏi với Thẩm Húc Thần.

Quân Khải Uy kỳ thật có chút giống với Cố Vọng Thư, tính cách thuộc dạng cường thế. Người thích cậu ta sẽ cảm thấy cậu ta rất có mị lực, trên thực tế, Quân Khải Uy đích xác rất có tố chất lãnh đạo, cho nên cậu ta ở trên lớp cũng rất hòa đồng. Cậu ta hét một tiếng đi chơi bóng đi, là hơn nửa số nam sinh trong lớp sẽ đi cùng cậu ta. Nhưng vẫn luôn có người nhìn cậu ta không vừa mắt, giống như hiện tại, lấy sự hiểu biết từ đời trước của cậu đối với Mã Thuận Đào, Thẩm Húc Thần thề rằng Mã Thuận Đào vừa “bị giới thiệu” giờ phút này nhất định cảm thấy Quân Khải Uy thực tự cho là đúng.

“Ha ha, cứ gọi tôi Giang mập là được rồi!” Giang Sơn đứng một bên vui tươi hớn hớn lên tiếng.

“Chào cậu.” Mã Thuận Đào thần sắc thản nhiên chào hỏi.

“Ừm, chào mọi người, tôi là Thẩm Húc Thần, tốt nghiệp cấp 2 Phần Thủy. Vừa nãy tôi tới văn phòng báo danh, thầy giáo đã khóa cửa đi ăn cơm rồi, cho nên tôi chỉ thấy danh sách dán trước cửa phòng... nghe nói tối nay có tập trung à, mấy giờ vậy?” trong mắt Thẩm Húc Thần, Quân Khải Uy và Giang Sơn đều là người không tới, có tâm nhân, đủ nghĩa khí, đáng tiếc đời trước quan hệ giữa cậu và bọn họ lại thường thường, Thẩm Húc Thần cảm thấy đời này có thể chấp nối quan hệ cũng không tệ.

Kỳ thật Mã Thuận Đào cũng tạm được, người này nhân phẩm tính cách không có vấn đề gì, chỉ là cậu ta không được tự nhiên, bạn vĩnh viễn sẽ không biết được mình nói cái gì, làm chuyện gì vào lúc nào sẽ khiến cậu ta mất hứng. Làm bạn với người như vậy thực sự rất mệt mỏi.

“Bảy giờ tối, không phải vội, cậu có thể tắm rửa ăn cơm chiều rồi qua cũng được.” Quân Khải Uy nói.

“Cám ơn.”

Nói chuyện thêm một lúc, Quân Khải Uy liền cùng mẹ đi ăn cơm. Cậu ta vốn muốn mời cơm mọi người nhưng Thẩm Húc Thần còn phải thu dọn hành lý, Giang Sơn đã ăn rồi, mà Mã Thuận Đào đã kéo đối phương vào sổ đen, cho nên cuối cùng cậu ta cũng không mời nữa. Sau khi Quân Khải Uy rời đi, Mã Thuận Đào nói muốn lên lầu tìm bạn cấp 2 liền biến mất, trong phòng chỉ còn Thẩm Húc Thần và Giang mập.

Giang mập là một người nói rất nhiều, chỉ sau một lúc, rất nhanh đã đem tổ tông mười tám đời nhà mình ra kể hết cho Thẩm Húc Thần nghe. Cậu ta tuy sống ở Lô gia trấn nhưng có một người cô đã gả tới Tiền Hồ trấn, ngày nghỉ cuối tuần, cậu ta có thể tới nhà cô mình ở. Cậu ta còn nói, tay nghề nấu ăn của cô mình rất cao, lúc nào mang đồ ăn tới sẽ mời Thẩm Húc Thần nếm thử.

Thẩm Húc Thần mang theo đầy đủ mọi thứ, ngay cả chậu cũng chuẩn bị sẵn một cái, nhét bên trong đồng chắn đệm. Bởi vì có đệm chắn bọc bên ngoài nên chiếc chậu nhựa trải qua quá trình vận chuyển cũng không có vấn đề gì. Cậu tháo dỡ hành trang, trước đổ ít nước vào chậu, lau giường sạch sẽ một lần, sau đó mới trải chiếu, đệm chắn theo thứ tự. Tiếp đó cậu lại lau ngăn tủ của mình, rồi sắp xếp gọn gàng vật dụng để vào trong. Sau kỳ nghỉ hè, cậu đột nhiên cao lên trông thấy, rất nhiều quần áo không còn mặc vừa, cho nên quần áo cậu đem theo cũng không nhiều lắm. Cát quần áo xong, trong tủ vẫn còn rất nhiều khoảng trống.

Giang Sơn hâm mộ nói: “Chỗ này ông có thể để được không ít đồ linh tinh (ăn vặt) a!”

Chờ làm xong chuyện của mình rồi, Thẩm Húc Thần thuận tay quét dọn luôn khu vực chung trong phòng một lần. Trong phòng kê bốn cái giường tầng cũng không còn nhiều chỗ trống, bởi vậy khi Thẩm Húc Thần quét tước vệ sinh, Giang Sơn tuy rằng cảm thấy mình ngồi không cũng thực ngại nhưng cậu cũng không sán lại thêm phiền. Nếu không, hai bọn họ đồng thời cùng quét dọn, vậy thật sự không còn chỗ mà xoay người.

Chờ tới khi Thẩm Húc Thần quét dọn xong, Giang Sơn vội vàng đoạt lấy bốn cái túi rác lớn, nói: “Để tôi vứt rác cho!”

Chỗ vứt rác cách đây ký túc có chút xa, ở khoảng giữa trường. Trường học cho một hộ gia đình chuyên nhặt rác nhận thầu xử lý rác toàn trường. Cả trường học lớn như vậy, cũng chỉ có mỗi chỗ vứt rác đó.

6. Chương 6: Chuyện Mỹ Nữ

Bận bịu xong hết thầy, Thẩm Húc Thần cảm thấy cũng ổn ổn rồi, liền tới phòng Cố Vọng Thư tìm chị gái. Sau khi khai giảng chính thức, nam nữ sinh sẽ không thể tới phòng ngủ của người khác phái, nhưng hôm nay mới vừa nhập học, các vị phụ huynh người đến người đi, học sinh tự nhiên không cần kiêng dè.

Cố Vọng Thư vốn là một người hòa đồng, chỉ trong chốc lát mà nhỏ đã có thể tán gẫu tới quên trời đất với các bạn cùng phòng vừa gặp mặt.

“A, sao Thần Thần lại tới đây?” Cố Vọng Thư thấy Thẩm Húc Thần hai mắt liền sáng lên.

Thẩm Húc Thần chào hỏi mấy bạn cùng phòng của Cố Vọng Thư, sau đó lấy quả táo mẹ Quân Khải Uy mời đưa cho Cố Vọng Thư: “Này, táo bạn cùng phòng cho, phần Duyệt Duyệt.”

Cố Vọng Thư cũng không khách khí, nhận lấy quả táo cắn luôn một miếng to.

Thẩm Húc Thần cười nói: “Duyệt Duyệt đưa thẻ cơm cho em, giờ em đi nạp tiền, thuận tiện nạp luôn cho Duyệt Duyệt.”

“Cùng đi đi, bọn tớ cũng vừa nói tới chuyện đi nạp tiền thẻ cơm!” một người bạn cùng phòng của Cố Vọng Thư lên tiếng: “Tớ tên Quản Mai.”

“Thẩm Húc Thần.” Thẩm Húc Thần mỉm cười đáp.

Quản Mai dùng khuỷu tay chọc chọc Cố Vọng Thư, lại nháy mắt với nhỏ. Cố Vọng Thư biết nhỏ có ý gì, vội vàng giải thích: “Bà đừng có hiểu lầm, nó là em trai tôi, không phải bạn trai.”

Thẩm Húc Thần gãi gãi mũi.

Nạp tiền vào thẻ cơm xong, Thẩm Húc Thần trực tiếp đưa Cố Vọng Thư và mấy bạn cùng phòng nhỏ tới căn tin thứ ba, nói: “Em đã hỏi học trưởng, trường có bốn căn tin, căn tin thứ ba này có hương vị ngon nhất, nhưng lượng thì hơi ít hơn một chút. Đúng rồi, lấy nước ở phía bên kia, một bình nước sôi một mao tiền (hào), quẹt thẻ cơm cũng được. Lát nữa Duyệt Duyệt mua một bình nước nóng, nhớ dùng bút Mark mực đen ghi thông tin cá nhân lên đó, phòng ngừa có người lấy nhầm. Con gái cần dùng nhiều nước sôi, dù có làm biếng đến mấy cũng không được quên lấy nước sôi, nhớ chưa.”

Quản Mai ánh mắt tỏa sáng nhìn Thẩm Húc Thần, nói: “Oa, cậu thật lợi hại, vừa tới trường đã tìm hiểu được bao nhiêu thông tin cần thiết.”

Thẩm Húc Thần ừ một tiếng, không nói tiếng nào. Chẳng lẽ cậu phải nói kỳ thật đây là kinh nghiệm đời trước của mình sao? Cậu vừa ăn cơm vừa nhin không được khẽ cảm khái, quả nhiên vẫn là thời trung học tốt nhất, đồ ăn trong căn tin không đắt, một món mặn và một món chay chỉ mất 3 đồng, thêm cơm nữa là đủ no.

Ăn cơm xong, Thẩm Húc Thần kéo Cố Vọng Thư sang một bên, cẩn thận dặn nhỏ: “WC trong phòng kí túc không có nước ấm, Duyệt Duyệt không được tùy tiện tắm nước lạnh. Nếu trời nóng quá, thì mua mấy bình nước sôi pha thành nước ấm rồi lau người. Chờ chủ nhật được nghỉ, em đưa Duyệt Duyệt ra ngoài tắm rửa. Cũng không đắt, tắm một lần chỉ mất 3 đồng, không giới hạn thời gian. Nhưng Duyệt Duyệt không được coi thường chuyện này, nếu hàn khí xâm nhập cơ thể, về sau mỗi tháng Duyệt Duyệt sẽ càng khó chịu.”

Cố Vọng Thư đời trước thể chất thiên hàn khí huyết không đủ, lúc lên trung học cũng không chú ý, sau này muốn có con sẽ rất vất vả. Khó lắm mới có thể dưỡng tốt thân thể, sau đó lại xảy ra một đồng chuyện lớn, thể cho nên Cố Vọng Thư của kiếp trước vẫn mãi không có con. Thẩm Húc Thần biết bản thân mình là gay nên cũng không tính có con, mà Cố Vọng Thư lại thích trẻ con, cho nên Thẩm Húc Thần hy vọng đời này Duyệt Duyệt sẽ có được những cái nhỏ muốn.

Nghe Thẩm Húc Thần lải nhai lải nhải không ngừng, thậm chí còn trắng trợn nhắc tới vấn đề nhỏ mỗi tháng của con gái, Cố Vọng Thư có chút đỏ mặt. Nhỏ nhìn Thẩm Húc Thần, bỗng nhiên ý thức được, trải qua mùa hè này, em trai nhỏ không chỉ cao lớn hơn mà nó cũng đã trưởng thành lên rất nhiều. Nó không chỉ trở nên kiên cường hiểu chuyện mà dường như còn trở thành chỗ dựa cho nhỏ dựa vào. Bọn họ vốn là hai người thân cận nhất trên thế gian này, bởi vì khi bọn họ chưa tới với thế giới này thì đã dựa dẫm vào nhau ở trong cùng một tử cung.

“Ừ, chị biết rồi, Thần Thần cũng phải tự chăm sóc chính mình.” Cố Vọng Thư nói.

Hai chị em nhìn nhau cười.

Tuy nói Thẩm Húc Thần cố ý nhắc nhở Cố Vọng Thư không được tắm nước lạnh, nhưng cậu là nam sinh, lại không có gì cần phải cố kỵ, trở lại phòng ngủ lập tức chui vào wc tắm nước lạnh, thay quần áo sạch sẽ.

Quần áo mùa hè cũng dễ giặt, vỏ quần áo với bột giặt trong chốc lát, lại rửa qua mấy nước là sạch. Khi Thẩm Húc Thần giặt quần áo xong, cũng gần tới thời gian tập trung cả lớp. Thẩm Húc Thần đứng ở ban công phòng ngủ nhìn qua, có thể thấy dãy phòng học đèn đuốc đều sáng trưng.

Không có gì so với giờ khắc này nhận thức rõ ràng hơn, cậu đã thực sự trở về thời trung học.

Thẩm Húc Thần vác túi sách rời khỏi phòng ngủ, trong túi sách có mấy quyển vở ghi chép lại những kiến thức hồi cấp 2, còn có mấy quyển vở mới tinh, và mấy đồ dùng học tập cậu quen dùng.

Từ phòng kí túc đi tới phòng học của mình cũng mất khoảng 15p, chờ tới khi Thẩm Húc Thần vào được lớp, trong lớp đã có hơn nửa số học sinh. Đại bộ phận đều là những người quen biết nhau thì ngồi cùng nhau, thí dụ như bạn cùng cấp 2, hoặc bạn cùng phòng vừa làm quen hôm nay... Quân Khải Uy ngồi cùng bàn với Giang Sơn, nhìn thấy Thẩm Húc Thần lập tức vỗ tay gọi cậu tới: “Thẩm Húc Thần, tới đây ngồi!”

Thẩm Húc Thần tiếp nhận phần hảo ý này, mang theo túi sách ngồi xuống cạnh Quân Khải Uy. Cậu phát hiện cơ hồ người trong phòng 501 đều ngồi quanh chỗ này, chỉ có Mã Thuận Đào là không thấy. Thẩm Húc Thần nhìn quanh lớp, phát hiện Mã Thuận Đào đang ngồi cùng với bạn cấp 2 của cậu ta ở phía bên kia lớp. Nhân lúc giáo viên còn chưa tới, mọi người đều rôm rả buôn chuyện phiếm. Mấy người trong phòng 501 tùm tùm lại một chỗ hữu hảo thân thiết tự giới thiệu với nhau một lần nữa.

“Này, mấy ông có phát hiện mỹ nữ ở lớp chúng ta đặc biệt nhiều không!” Lộ Cầu Chân đẩy mắt kính, ngữ khí kiêu ngạo khơi mào. Cậu ta là một người phi thường thân sĩ, nhưng bỏ lớp vỏ thân sĩ bên ngoài ra thì cậu ta chính là một tên lưu manh. Đáng tiếc, đại bộ phận người đều bị cậu ta che mờ mắt, cảm thấy cậu ta vừa thân sĩ vừa cao ngạo, có thể biết được bộ mặt thật của cậu ta chỉ có vài người ít ỏi mà thôi.

Nhắc tới con gái, Tưởng Hạo nhất thời hưng phấn, tên này đã không thể chờ được nữa mà đem biểu tình đáng khinh dán lên mặt: “Mấy ông đều từ dưới trần thi đỗ nên không biết đâu, trường Bắc Sơn bọn tôi sở hữu 8 đóa kim hoa, có thấy mấy nhỏ đang ngồi giữa lớp kia không?! Trong 8 đóa kim hoa, lớp chúng ta đã chiếm hai đóa, vận khí tốt đến vậy! Khi phân ban không biết đã đâm phải vận cứt chó gì!” Sơ trung (trường cấp 2) Bắc Sơn là trường cấp 2 của Tiền Hồ trấn, hàng năm có tới bốn, năm trăm học sinh từ trường này đổ vào Trọng Cao.

“Mày nhỏ giọng chút đi, cẩn thận đừng để Tổng Diêm nghe được, nhỏ đặc biệt hung dữ.” Lộ Cầu Chân cũng tốt nghiệp trường Bắc Sơn.

“Đúng đúng đúng, Tổng Diêm quá dữ, khó trách nhỏ theo đuổi Vương Kha, Vương Kha không thèm chấp nhận nhỏ! Vẫn là Tề Thanh Thư tốt hơn.”

“Vương Kha thích con gái nói chuyện nhỏ nhẹ, nó thích Đào lão sư ở sơ trung chúng ta!”

“Thích cô giáo? Khẩu vị nặng như vậy?”

“Mấy ông không biết rồi, Đào lão sư vừa yêu kiều vừa mềm mại, cao khoảng 1m5, rất đáng yêu nha!”

“...” Thẩm Húc Thần thật không biết nên nói cái gì cho phải. Trong ấn tượng của cậu, mấy người trong phòng 501 không có bất quái đáng khinh như vậy a!

“Vương Kha là ai?” Giang mập tò mò.

“A, ông không biết đâu, cũng tốt nghiệp Bắc Sơn bọn tôi, giờ đang học lớp 13.”

“Đừng nói mấy cái đấy, Tổng Diêm nhìn qua kia! Nhỏ dữ lắm, mau dời tầm mắt đi, đừng nhìn nhỏ, giả bộ như chúng ta đang ngắm phong cảnh!”

“Này, số thứ tự trong lớp có phải sắp xếp theo thành tích không?” Vạn Minh Hải đeo cặp đít chai hỏi.

Tưởng Hạo cảm tờ danh sách nhìn, tên của cậu ta đứng thứ hai từ dưới lên. Tưởng Hạo có chút không hề gì nói: “Xem ra là sắp xếp theo thành tích thì rồi. Oa, trong phòng chúng ta chẳng phải có mấy học bá sao, Thẩm Húc Thần ông đứng thứ 4, Quân Khải Uy thứ 5, Lộ Cầu Chân số 10, trong top 10, phòng chúng ta chiếm 3 cái! Quá trâu bò rồi!”

Thẩm Húc Thần cười mà không nói, trùng sinh lại nên cậu biết Từ Duệ cũng là học bá. Chẳng qua cậu ta chuyển từ huyện khác tới, không tham gia thi đầu vào, bởi vậy nên tên cậu ta bị xếp cuối cùng.

Trong số 7 người cùng phòng, đời trước Thẩm Húc Thần quen thân nhất với Từ Duệ. Từ Duệ là một người rất bao dung, không nóng nảy, không so đo, bất kể là ai cũng có thể làm bạn với cậu ta. Thẩm Húc Thần đã từng rất hâm mộ Từ Duệ, bởi vì cậu vĩnh viễn không thể thông dong được như Từ Duệ.

Cũng không lâu sau, chủ nhiệm lớp tới. Chủ nhiệm lớp 6 là một cô giáo trẻ tuổi, họ Tống, dạy toán. Cô Tống đáng người nhỏ gầy, cao khoảng mét sáu, phổng chừng chưa tới 45kg. Cô mới đi dạy được ba năm,

năm nay là năm thứ 4, cũng là lần đầu làm chủ nhiệm. Nhìn ra được, cô tràn ngập nhiệt tình nhưng vẫn có chút khấn trương.

Thẩm Húc Thần rất thích cô chủ nhiệm, bởi vì cô phi thường có trách nhiệm cũng rất có tâm với học trò.

Sau khi khai giảng, chuyện đầu tiên chính là sắp xếp chỗ ngồi, nam nữ sinh xếp thành hai hàng từ thấp tới cao, sau đó dựa theo chiều cao thứ tự đi vào lớp. Vì suy xét đến vấn đề yêu sớm, nên xếp con gái ngồi với con gái, con trai ngồi với con trai. (Jer: cô ơi, bây giờ ngồi thế còn nguy hiểm hơn =))))))

Cô Tống là một người rất chú trọng sự bình đẳng, ví dụ như chuyện xếp chỗ ngồi, cô không dựa theo thành tích mà sắp xếp dựa theo chiều cao; hay như khi học sinh phạm sai lầm, tất cả đều bị trừng phạt, cũng không bởi vì người kia thành tích tốt một chút mà bỏ qua, cũng không vì thành tích kém mà tăng thêm trừng phạt. Cô ấy là một cô giáo khó được không bất công.

Thẩm Húc Thần ở trong lớp cũng thuộc dạng cao — chiều cao người phương nam thật sự là đau thương không dậy nổi, nam sinh trong lớp tạm thời chưa có người cao tới 1m8 — cậu đứng cuối hàng, cảm thấy đời này vô luận thế nào cậu cũng sẽ không phải ngồi cùng bàn với Mã Thuận Đào. Cậu và Mã Thuận Đào thật sự không hợp nhau, bởi vì Mã Thuận Đào hay để ý chuyện vụn vặt mà Thẩm Húc Thần nhìn thì nhu hòa nhưng bên trong lại vô cùng quật cường. Hai người không ai động tới ai thì hoàn hảo nhưng cứ động tới nhau là y như rằng chỉ chóc cãi nhau mỗi ngày.

Số lượng nữ sinh trong lớp là số lẻ, sau khi con gái đã ngồi yên vị, còn dư lại một nhỏ không tính là cao lắm. Nhỏ có thể là bị xa lánh hoặc cũng có thể là do nhỏ rất cá tính, không muốn tụ tập với những người khác. Nếu không sắp xếp vị trí, nhỏ đã sớm tự tìm chỗ mà ngồi rồi.

Thẩm Húc Thần nhớ lại một chút, cậu nhớ mang mang cô bé này họ Tưởng, tên Tưởng Hương, có đôi khi rất không có cảm giác tồn tại, cũng có đôi khi lại rất... nói thế nào nhỉ, căn cứ vào kinh nghiệm sau này của Thẩm Húc Thần, Tưởng Hương chính là một hủ nữ. Đáng tiếc thời buổi này, dòng hậu trạch văn hóa này còn chưa phổ biến, Tiền Hồ trấn tin tức tương đối lạc hậu, cho nên bình thường Tưởng Hương có hơi chút “cao siêu quá ít người hiểu”, nữ sinh trong lớp đều cảm thấy nhỏ rất hoa si, mà nam sinh lại cảm thấy nhỏ rất quái lạ.

7. Chương 7: Thi Sát Hạch

Chỗ ngồi của Thẩm Húc Thần là vị trí thứ 2 từ dưới lên, ngồi cùng bàn cậu là Tưởng Hạo. Ngồi phía trước là Khương Nghệ và Tưởng Hương. Khương Nghệ là một nam sinh trắng nõn, luôn nói chuyện nhu mì nhỏ nhẹ. Tưởng Hương từ khi ngồi xuống đã bắt đầu ngẩn người. Đằng sau là Giang Sơn. Bởi vì trong lớp có 53 người, tất cả sẽ có một người dư ra, mà thể hình Giang Sơn khá lớn, cô chủ nhiệm đơn giản xếp cậu ta một mình một chỗ ở cuối lớp.

Có thể ngồi cạnh Thẩm Húc Thần, Tưởng Hạo đặc biệt vui vẻ, nói: “Bài tập về sau đều nhờ ông cả!”

“Không thành vấn đề!” Thẩm Húc Thần biểu hiện thập phần hào phóng.

Cô Tống đứng trên bục giảng nhắc nhở rất nhiều công việc mà nhà trường an bài, cuối cùng nói: “Hai ngày tới, trường chúng ta sẽ tổ chức thi sát hạch, phòng thi đã dán trên bảng thông báo, các em nhớ chú ý số phòng thi của mình. Còn chuyện này nữa, đây phòng thực nghiệm nằm ở khu giảng đường bên kia, nếu em nào bị phân tới đó thì nên tới đó trước cho quen đường, miễn cho lúc thi lại bị muộn. Giảng đường mới chính là khu phòng học này của chúng ta.”

Tin tức này vừa ban ra, phía dưới ồn ào kêu rên một mảnh.

“Các em đừng có kêu, tình chúng ta là trọng điểm giáo dục, áp lực thi đại học vô cùng lớn, cho nên nhiệm vụ học tập thời phổ thông rất nặng nề. Về sau mỗi tháng đều có thi tháng để kiểm tra tình hình học hành của các em, các em phải chuẩn bị sẵn sàng. Được rồi, thời gian kế tiếp, các em theo trình tự chỗ ngồi lên bục tự giới thiệu ngắn gọn về bản thân đi. Các em có thể viết tên mình lên bảng, để cho các bạn khác có thể nhớ kỹ. Còn chuyện cán bộ lớp, hy vọng các em có thể tự tiến cử bản thân, cán bộ lớp lâm thời do cả lớp bầu chọn.”

Thẩm Húc Thần nhớ rõ mọi người trong lớp, cho dù lúc đầu có chút ấn tượng mơ hồ nhưng sau khi mọi người tự giới thiệu, cậu cũng đã dần nhớ lại hết.

Đứng thứ nhất trong lớp là một nữ sinh tóc ngắn, tên Vạn Bảo Châu, là một cô bé tính cách vô cùng sáng sủa. Mọi người hiển nhiên cũng biết vị trí thứ nhất đại diện cho cái gì, chính là thành tích thi đầu vào của Vạn Bảo Châu tốt nhất lớp. Cho nên khi Vạn Bảo Châu nói muốn làm ủy viên học tập, cả lớp đều vỗ tay hoan nghênh, vì thế ủy viên học tập cứ thế định ra.

“Vương Khải Thư nhất định không cao hứng, nó bị một tiểu nha đầu hai lưng treo lên đầu, chắc tức muốn chết. Thằng kia cực kỳ kiêu ngạo, vẫn luôn tỏ ra mình là thiên hạ đệ nhất. Tôi không thích nó.” Tưởng Hạo nhỏ giọng nói với Thẩm Húc Thần. Vương Khải Thư đứng thứ 2 toàn lớp, bề ngoài trông như một học trò ngoan ngoãn, nhưng kỳ thật làm người rất keo kiệt. Tổng lão sư đề cử cậu ta làm cán sự môn toán của mình.

Tổng Diêm tự ứng cử làm ủy viên kỷ luật. Nhỏ là nữ sinh xinh đẹp nhất lớp. Đương nhiên, đây là cái nhìn của nhóm thẳng nam. Nhưng trong mắt Thẩm Húc Thần, vẫn là Tề Thanh Thư ưa nhìn hơn một chút.

Tổng Diêm giống một cây ớt hiểm, diện mạo diễm lệ, dáng người phát dục vô cùng tốt, tính cách tương đương lại càng phát huy thêm thể mạnh. Còn Tề Thanh Thư lại giống như Tiểu Long Nữ, có vẻ đẹp theo kiểu cổ điển, khí chất phát ra cũng giống vậy. Ngoại trừ hai cô bé này ra, nữ sinh xinh đẹp trong lớp cũng không ít. Di Tương huyền xuất mỹ nhân, lời này quả thật không phải nói quá.

Hiện tại, nữ sinh xinh đẹp tự tiến cử trở thành ủy viên kỷ luật, các nam sinh thực sự vừa yêu vừa hận!

Ủy viên đời sống là nam sinh tên Tống Duệ Minh, bởi vì khi tự giới thiệu, cậu ta có nói “mình là một nam sinh rất cẩn thận” chữ ‘nam’ ngữ khí còn nhấn mạnh vô cùng. Tổng lão sư mỉm cười để cậu ta làm ủy viên đời sống. Ủy viên đời sống chính là tay cầm chìa khóa, làm thủ quỹ chi tiêu đồ cho lớp, còn quản vệ sinh của lớp, phải là người vô cùng cẩn thận mới có thể đảm nhiệm.

Ủy viên văn nghệ là Hứa Mẫn Mẫn, lúc nói chuyện có chút tinh quái. Nữ sinh này rất biết ăn diện, tóc của nhỏ nhất định đã từng ép thẳng, tóc trời sinh không có khả năng thẳng tưng như vậy.

Tưởng Hạo lại nhỏ giọng bình luận: “Hứa Mẫn Mẫn này có chút giả tạo. Trước kia nhỏ từng là bạn thân của Tống Diêm, nhưng hiện tại bọn họ căn bản không thêm nhìn mặt nhau. Tôi thấy Tống Diêm tuy rằng có chút dữ dằn nhưng không giống loại người ngấm ngầm đâm sau lưng, cho nên nhất định nhỏ này có vấn đề.”

Thẩm Húc Thần câu được câu không nghe Tưởng Hạo phân tích, nhưng cũng không để mấy lời Tưởng Hạo nói ở trong lòng. Dùng ánh mắt người trưởng thành mà nhìn, con gái tuổi này thường có chút kiêu căng, nhưng dù có làm chuyện xấu gì thì cũng không đến mức bị người cường điệu áp đặt. Nhưng tính cách Tưởng Hạo yêu ghét phân minh cũng không tính là chuyện xấu.

Quân Khải Uy giống như trong trí nhớ của Thẩm Húc Thần trở thành ủy viên thể dục.

Tưởng Hương thực tàn khốc, nhỏ đứng trên bục, toàn bộ nội dung giới thiệu về bản thân chỉ vắn vắn có 7 chữ: “Chào mọi người, tớ là Tưởng Hương.” Vừa nói xong, nhỏ liền rời khỏi bục giảng. Bởi vì nhỏ quá cá tính, cô Tống cũng không biết nên nói gì với nhỏ, chỉ có thể cười ha ha gọi bạn tiếp theo đi lên.

Đến phiên Tưởng Hạo, cậu ta tề mi lộng nhãn khoe khoang phong tình, cuối cùng khiến cả lớp cười vang như ý nguyện được bầu làm lớp trưởng, sau khi cậu ta trở về chỗ ngồi liền tới phiên Thẩm Húc Thần.

“Chào mọi người, tớ là Thẩm Húc Thần, Húc trong mặt trời mọc đằng đông, Thần trong tinh thần đại hải. Tớ rất vinh hạnh có thể trở thành một thành viên của lớp 6, cuộc sống học tập về sau, tớ hy vọng mọi người có thể cùng nhau cố gắng, cùng nhau tiến bộ, cùng nhau lấy vinh quang về cho lớp 6. Cảm ơn mọi người.” Thẩm Húc Thần tự giới thiệu khá ngắn gọn, cũng không nhắc tới mình yêu ghét cái gì, tính cách ra sao, chỉ xem như một lời giới thiệu quy củ máy móc. Nhưng bởi vì thường xuyên luyện thư pháp nên khi cậu viết tên mình lên bảng, từng chữ từng chữ phi thường ngay ngắn đẹp đẽ, hoàn toàn đối lập với dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo của Tưởng Hạo.

Cô chủ nhiệm tươi cười trêu đùa một câu: “Xem ra về sau không cần phát sấu người viết thông báo lên bảng rồi.”

Thẩm Húc Thần cười cười, ngữ khí ôn hòa nói: “Nếu viết chữ thì không thành vấn đề, nhưng em không vẽ đâu.”

“Vậy cũng được.” Tổng lão sư nói.

Chờ mọi người trong lớp đều giới thiệu bản thân xong, xét thấy hôm sau còn có một kỳ thi sát hạch, hơn nữa trường học muốn các học sinh mau chóng tiến vào trạng thái học tập, Tổng lão sư liền để cho mọi người tự học. Thẩm Húc Thần sau giờ tập trung tranh thủ tới văn phòng giáo viên, nộp học phí. Cậu vốn định nộp lúc chiều nhưng cậu tới quá muộn, cô chủ nhiệm đã khóa cửa đi mất.

Mãi cho tới 9h40' tối, tiếng chuông vang lên, giờ tự học mới chấm dứt, mọi người lục tục rời khỏi lớp học, trở về phòng ngủ.

Trường học chia làm hai loại thời gian làm việc và nghỉ ngơi theo mùa, hiện tại đang theo giờ làm việc và nghỉ ngơi mùa hè. Thời gian tắt đèn buổi tối là 10h, sau khi tắt đèn không thể nói chuyện, sẽ có giáo viên đi tuần kiểm tra, thời gian dậy vào buổi sáng là 5h40'. Giữa trưa có nửa tiếng để nghỉ ngơi, có thể về phòng kí túc để ngủ.

Hôm sau là kì thi sát hạch, tuy rằng không phải lên lớp, nhưng trên cơ bản thời gian làm việc và nghỉ ngơi vẫn phải tuân thủ đúng giờ giấc, tất cả đều dậy lúc 5h40', trong vòng 20p phải làm vệ sinh cá nhân hoàn tất và chạy tới sân thể dục. Làm xong thể dục cũng tới giờ đọc sách buổi sáng. Giờ đọc sách kết thúc là tới giờ ăn sáng. Sau khi ăn sáng xong, mọi người không cần trở về lớp mà trực tiếp tới phòng thi của mình.

Lúc thi, mỗi người một bàn, mỗi phòng thi có hơn hai mươi thí sinh. Cố Vọng Thư thi ở phòng thứ hai. Thẩm Húc Thần thi ở phòng thứ 3. Hai ngày thi căng thẳng cuối cùng cũng trôi qua, Thẩm Húc Thần cảm giác mình nghỉ hè vẫn thường xuyên ôn tập là quá chuẩn, mỗi môn thi đều làm bài rất tốt. Thi xong, Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư gặp nhau ở hành lang liền đứng tán gẫu một lát, Cố Vọng Thư thi cũng không tệ chút nào.

Ngày thứ 4 bắt đầu chính thức lên lớp.

Đúng rồi, khóa bọn Thẩm Húc Thần không có huấn luyện quân sự, bởi vì quân huấn năm ngoái, lớp 11 trường phổ thông bình thường có một học sinh chết đột ngột, thế cho nên năm nay các trường đều bị áp lực nặng nề, đơn giản đều hủy bỏ quân huấn đầu năm.

Chương trình học của lớp 10 rất nặng, kể cả các môn từ ngoại ngữ, toán, văn, lý, hóa, sinh, sử... thì có tất cả 9 môn chính. Ngoại trừ những môn đó, mỗi tuần còn có 3 tiết thể dục, một tiết tin học, một tiết âm nhạc, một tiết đọc sách. Thời gian buổi tối không phải lên lớp, toàn bộ đều là giờ tự học.

Tiết đầu tiên mỗi môn, các thầy cô đều không lựa chọn giảng bài mới, mà bọn họ dùng tiết đầu này để tâm sự với đám học trò, nói về tầm quan trọng của môn học cũng như cả 3 năm cấp 3, còn nói cả những yêu cầu của họ đối với môn của mình. Nếu thời gian còn thừa, bọn họ sẽ nhắc tới mấy đề tài đại loại như ước mơ tương lai hoặc các chủ đề cao cấp khác. Các thầy cô nói thực thư thái, mà học sinh ngồi dưới nghe cũng thấy thoải mái.

Ngoại trừ giáo viên địa lý.

Giáo viên địa lý là một phụ nữ trung niên khoảng 40 tuổi, nhìn qua hơi gầy, quần áo ăn mặc khá già dặn, tóc búi cẩn thận tỉ mỉ. Khi cô bước vào lớp, tùy tay chỉ định một cán sự môn, rồi bắt đầu giảng bài luôn. Cô địa nói: “Trường học sắp xếp tiết dạy vô cùng bất hợp lý, môn địa kỳ này nặng như vậy, mà thời khóa biểu mỗi tuần chỉ có mấy tiết, cho nên chúng ta không thể lãng phí thời gian, hy vọng các em tập trung tư tưởng, bây giờ bắt đầu học luôn.”

“Cô giáo này nhìn qua thật đáng sợ.” Tưởng Hạo nhỏ giọng nói.

“Tôi cảm thấy... cô ấy cũng bình thường, yên tâm, cô ấy nhất định không hung dữ như chủ nhiệm lớp chúng ta.” Thẩm Húc Thần có kinh nghiệm kiếp trước, bình chân như vại mà nói.

Đến ngày thứ năm, bài thi sát hạch đã chấm xong, thậm chí còn vào điểm xong và trả bài thi cho học sinh, hiệu suất làm việc của các thầy cô chính là cao như vậy đấy! Bảng điểm của kỳ thi sát hạch cũng giống như lúc thi đầu vào, môn ngoại ngữ điểm tối đa là 100, điểm tối đa các môn khoa học tự nhiên là 180, chính trị

và lịch sử mỗi môn điểm tối đa là 100, tổng điểm các môn là 730. Chắc là vì không muốn đả kích sự tích cực của đám học trò mà lúc chấm có chút nới lỏng.

Thẩm Húc Thần nhìn bài thi môn văn của mình, bài luận ngữ văn không ngờ được điểm tối đa. Viết văn giống như nửa đề xuất, lấy của người ta biến thành của mình, thêm thắt một chút thiếu sót sẽ thành hoàn hảo, không viên mãn cũng sẽ thành viên mãn. Thẩm Húc Thần lúc nghỉ hè đọc nhiều sách lúc này đây liền phát huy tác dụng, cậu lựa chọn sử dụng câu thơ của Lý Thương Ẩn để làm nổi bật lên đề bài đưa ra về Tàn Hà Thỉnh Vũ, lưu loát phân tích viết kín cả tờ giấy không còn một chỗ trống.

“Đệt, ông không phải người, ngữ văn thi được 147 điểm?!” Tưởng Hạo trộm liếc điểm thi của Thẩm Húc Thần, nhin không được hết âm lên: “Còn toán, tiếng anh đâu? Lôi ra hết xem, ông dứt khoát đả kích tôi luôn một lần cho xong đi!”

Toán học, tự nhiên điểm tối đa.

Tiếng anh, đương nhiên cũng tối đa.

Tưởng Hạo xùy xùy phẩy phẩy tay với Thẩm Húc Thần giống như đang xua vệt, nói: “Ông mau về hành tinh của ông đi, tôi không muốn làm bạn với người ngoài hành tinh!”

8. Chương 8: Có Thêm Tích Phân

Chờ tới tiết văn, giáo viên ngữ văn là một lão nhân hòa ái giả vờ nghiêm khắc nói: “Tiết này chúng ta dùng để chữa đề thi. Xem ra, kỳ nghỉ hè vừa rồi các em toàn dùng để ăn chơi xả láng, đề thi lần này không khó, nhưng điểm trung bình lại thấp đến không chấp nhận nổi, lớp chúng ta đông như vậy mà nằm trong top 100 chỉ có hai người... đương nhiên, cũng có em thi rất tốt, cũng ở lớp mình, tôi muốn tuyên dương em Thẩm Húc Thần, lần này em ấy thi được 147 điểm, đứng đầu toàn khối chúng ta. Thẩm Húc Thần là trò nào, có thể đứng lên cho tôi xem mặt không?”

Nhất thời cảm thấy thẹn vô cùng... Thẩm Húc Thần hít sâu một hơi, bày ra mặt than đứng dậy.

Không ngờ lúc sau cậu còn thấy thẹn hơn nữa... lúc giảng đề, cô văn còn lấy ra một chồng giấy in rồi phát cho mỗi học trò một tập, nói: “Trong số các bài thi, tôi phát hiện có một bài viết rất xuất sắc, liền in ra cho mọi người cùng đọc, chữ của bạn này cũng rất đẹp. Các em phải học tập cách lập ý và kết cấu toàn bài của trò ấy. A, mời em Thẩm Húc Thần đứng lên đọc bài văn Tàn hà thỉnh vũ này cho cả lớp nghe một lần, các em khác tập trung cảm thụ.”

Đến chiều, điểm thi các môn khác cũng đã có, tổng điểm của Thẩm Húc Thần là 724, nghiêm nhiên đứng đầu lớp.

Quân Khải Uy tính toán tổng điểm của mình là 689 điểm, nhin không được xấn tay áo đập cái bộp xuống trước mặt bàn Thẩm Húc Thần, nghiêm chỉnh nói: “Nói! Nhà ngươi rốt cuộc là gián điệp từ tinh cầu nào phái tới?! nhà ngươi tới địa cầu rốt cuộc chứa chấp bí mật nào không thể nói cho ai biết, hử?”

Tưởng Hạo ngồi một bên vỗ đùi cười ha ha: “Thật tốt quá, rốt cục không chỉ có mình tao bị Thẩm Húc Thần đả kích!”

Dưới sự trêu đùa của Quân Khải Uy và Tưởng Hạo, Thẩm Húc Thần quả thực kích động muốn khóc!

Đương nhiên không phải vì cậu thi đứng đầu lớp, thậm chí là đứng đầu cả khóa.

Mà bởi vì cậu lập tức được cộng thêm 550 tích phân! 550 tích phân a! là 550 tích phân đó!

Hóa ra trừ bỏ làm nhiệm vụ hằng ngày ra, tham gia kỳ thi cũng có thể kiếm được tích phân. Bởi vì kì thi là việc trọng yếu nhất trong chức nghiệp học tập. Lấy được thành tích cao là có thể lấy được thêm tích phân.

Toàn khối 10 có khoảng 1100 học sinh, mỗi khi Thẩm Húc Thần thi đứng thứ nhất, liền có thêm 110 tích phân, mà lần này Thẩm Húc Thần thi tất cả 5 môn, mỗi môn đều đứng đầu, cho nên cuối cùng đạt được 550 tích phân!

Cảm tạ trời đất, cảm tạ Trọng Cao mỗi tháng đều có kỳ thi!

Thẩm Húc Thần cảm thấy mình rất nhanh sẽ tích đủ tích phân để mua dung dịch khai phá trí lực cho Cố Vọng Thư!

Bỗng nhiên có hơn 500 tích phân được cộng thêm, Thẩm Húc Thần lập tức trở nên tài đại khí thô, cậu hào phóng bỏ một tích phân mua ba quả táo trong cửa hàng hệ thống đồ dùng sinh hoạt, mình ăn một quả, còn lại cầm hai quả đi thẳng lên lầu ba. (Jer: hần những 1 tích phân cơ =))) thực quá hào phóng đi)

Đồ dùng sinh hoạt trong cửa hàng hệ thống không hạn chế cung cấp đồ cho người khác, cũng không có nguyên tắc tăng giá tuần hoàn như bên đồ dùng đặc biệt. Mà táo trong cửa hàng hệ thống trừ bỏ ngọt hơn, cũng chỉ có giá trị dinh dưỡng cao hơn bên ngoài một chút, không có hiệu quả kinh người gì, đưa cho người khác dùng cũng sẽ không bị lộ.

Thẩm Húc Thần vừa mới tới cửa lớp 7, Cố Vọng Thư đang trả bài, Quản Mai, bạn cùng phòng nhỏ nhìn thấy Thẩm Húc Thần đầu tiên, lập tức gọi một tiếng: “Này, Cố Vọng Thư, Thẩm Húc Thần đang ở bên ngoài chờ bà kia!”

Cố Vọng Thư là cán sự môn hóa của lớp, đang phát bài, nhỏ thấy Thẩm Húc Thần đứng ngoài cửa, lập tức đưa toàn bộ bài tập môn hóa nhờ người khác phát giúp, còn mình chạy ngay ra ngoài. Nhỏ nhìn thấy Thẩm Húc Thần hiển nhiên thực cao hứng: “Sao Thần Thần lại lên đây? Nghe nói lần này Thần Thần thi rất tốt, tổng điểm bao nhiêu?”

“Này, hai quả táo, cho Duyệt Duyệt một quả, một quả Duyệt Duyệt đưa cho Lục Thẩm Nhã đi. Em còn 6 điểm nữa là được tối đa, còn Duyệt Duyệt?” Thẩm Húc Thần đưa hai quả táo trên tay cho Cố Vọng Thư.

“Trời ạ, Thần Thần thật sự quá khủng! Lúc trước chị chỉ biết điểm ngữ văn của Thần Thần rất cao, còn chị chán lắm, bài luận chỉ được 48 điểm, còn bị trừ 12 điểm nữa! Chị được 699 điểm, không ai trong lớp cao hơn chị đâu, nhưng không biết đứng thứ mấy toàn khối?”

Cố Vọng Thư là một người có chút tâm cao khí ngạo, tới khi nhỏ biết diện mạo của mình không được các nam sinh trong lớp cấp 2 ưa thích, liền chỉnh chỉnh học hành, sau khi không đạt được điểm cao, Cố Vọng Thư mới cố gắng điều chỉnh lại tâm tình. Phải biết, điểm tối đa mấy môn thi hồi đó là 120, Cố Vọng Thư lúc ấy chỉ thi được 27 điểm. Quả thật núi cao còn có núi cao hơn, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, làm người không thể tự cho là đúng.

“Chắc cũng không thấp đâu, khóa chúng ta chỉ có 18 lớp!” Thẩm Húc Thần nói.

Cố Vọng Thư gật gật đầu, không nhanh không chậm gặm quả táo nhai rôm rốp, thuận tiện cùng Thẩm Húc Thần hàn huyên tán gẫu chuyện sinh hoạt linh tinh...

Cũng không lâu sau, bảng thành tích toàn khối liền có, thứ tự điểm thi cả khối đều được dán ở bảng thông báo lầu 1. Cố Vọng Thư đứng thứ 6 toàn khối, cả khối chỉ có 5 người được hơn 700 điểm. Đứng đầu toàn khối đương nhiên là Thẩm Húc Thần. Người thứ hai là một nữ sinh của lớp 9 tên Lô Hiểu Nguyệt. Người thứ ba là một nam sinh của lớp 3 tên Trình Dĩ Hoa. Đối với nam sinh tên Trình Dĩ Hoa này, đời trước Thẩm Húc Thần cũng từng nghe không ít truyền thuyết về cậu ta, cậu ta chính là Trọng nguyên khối khoa học tự nhiên đợt thi đại học.

Thẩm Húc Thần một trận chiến mà thành danh.

Này không chỉ bởi vì Thẩm Húc Thần đứng đầu toàn khối mà cũng bởi vì tổng điểm của cậu thực sự rất khủng bố, thiếu 6 điểm liền đạt tối đa a! Đây là cái khái niệm gì?! 90% học sinh viết văn còn không vượt quá 60 điểm đâu. Đương nhiên, cũng có người nhìn không được mà thâm đảm chọc, Thẩm Húc Thần là cái quái gì, cũng lắm là nghỉ hè nó ôn tập tương đối kỹ mà thôi, nếu tao nghỉ hè cũng hảo hảo đọc sách như nó, không chừng thành tích còn cao hơn nó nữa kia...

Sau khi các thầy cô trả hết các bài thi sát hạch, ảnh hưởng của kỳ nghỉ hè đối với đám học trò cũng chậm chậm trôi qua. Mọi người từ từ đi vào quỹ đạo học tập. Cái danh đứng đầu khối nổi bật trên người Thẩm Húc Thần cũng rất nhanh trôi vào quên lãng, thật sự một kỳ thi cũng không đại diện cho cái gì, hơn nữa trong trường chuyên Trọng Cao không thiếu nhất chính là học bá.

Đương nhiên, trong khối 10 cũng ẩn ẩn có vài tin đồn lan truyền, nói Thẩm Húc Thần đứng đầu khối là một đại soái ca.

Nói thật, Trọng Cao ở Tiền Hồ trấn sở dĩ được tôn sùng cũng bởi vì tỷ suất đỗ đại học của trường lên tới hơn 80%, nói cách khác trong đại đa số thí sinh thi đại học từ trường này có hơn 80% học sinh đỗ vào các trường đại học hàng đầu toàn quốc, điều này chứng tỏ những học sinh đỗ vào trường này cũng không phải ngu ngốc, chỉ xem ai cố gắng hơn ai mà thôi.

Nhưng xác thực ra mà nói, thiên tài sở dĩ được gọi là thiên tài là bởi vì bọn họ ưu tú hơn người bình thường rất rất nhiều, chứ không chỉ ưu tú hơn một chút. Sống lại một đời, Thẩm Húc Thần cũng biết học sinh thời này có bao nhiêu ngạo hồ tàng long.

Thí dụ như, nam sinh tên gọi Trình Dĩ Hoa kia, chính là thiên tài trong phương diện toán học. Đề thi mỗi tháng khó khăn vô cùng, môn toán điểm tối đa là 150, nhưng rất ít người có thể lấy được điểm tối đa. Năm đó, danh sách điểm thi môn toán chỉ có hai người hơn 130 điểm trong đó Trình Dĩ Hoa đứng đầu khối vô tư lấy được tối đa 150 điểm, riêng môn toán có thể kéo khoảng cách với người khác tới 1/10 tổng điểm. Chính vì cậu ta liên tục đạt điểm tối đa, mà truyền thuyết về cậu ta cứ thế lưu lại...

Hoặc ví dụ như môn lý của Cố Vọng Thư thành tích cũng vô cùng khủng. Lớp 11 năm sau, môn lý có điểm tối đa là 300 điểm, đa phần Cố Vọng Thư thi đều đứng đầu khối môn này, nhiều lần liên tục đạt điểm tối đa. Không sai, là chị gái của Thẩm Húc Thần, Cố Vọng Thư một em gái nhỏ chính là dựa vào môn lý đã nghiền ép đại bộ phận nam sinh trong trường. Nhưng tiếng anh và ngữ văn của nhỏ lại khá yếu.

Gạt chuyện học hành sang một bên, trong trường cũng có không ít học sinh có tài năng khác được tuyển vào. Không nói đâu xa, trong lớp Thẩm Húc Thần có một nghệ sỹ đàn dương cầm bậc 10, chính là ủy viên sinh hoạt Tổng Duệ Minh. Tổng Duệ Minh phi thường kín tiếng, nếu không phải do Tổng lão sư lỗ miệng, mọi người còn không biết cậu ta xin phép nghỉ là vì tham gia cuộc thi tài năng trẻ cấp trung học phổ thông toàn thành đầu. Tới ngày kỷ niệm thành lập trường vào năm lớp 12, Tổng Duệ Minh cùng một nữ sinh nữa trong khối đồng thời bốn tay biểu diễn một khúc nhạc tùy hứng.

Cho nên nói, làm người không thể quá kiêu ngạo. Núi cao còn có núi cao hơn thật sự không phải là một câu nói suông.

Cuộc sống trung học phổ thông rất nhanh liền ổn định trở lại.

Mỗi sáng 5h40' rời giường, tập thể dục, đọc sách buổi sáng, ăn điểm tâm, học chương trình buổi sáng, ăn cơm trưa, ngủ trưa, học chương trình buổi chiều, thể dục buổi chiều, ăn tối, tự học, đi ngủ. Trường Trọng Cao quản lý giờ giấc tương đối nghiêm khắc, tất cả học sinh đều phải ở trong kí túc xá (kể cả một học sinh lớp 9 bởi vì bệnh tật mà hành động bất tiện, năng lực gánh vác sinh hoạt cá nhân tương đối yếu), cả tuần chỉ có chiều chủ nhật là được nghỉ.

Không sai, chỉ được nghỉ có nửa ngày trời!

Từ thứ hai tới thứ sáu đương nhiên là phải lên lớp. Sáng thứ bảy cũng đi học bình thường, chiều sẽ có một buổi kiểm tra nhỏ. Buổi kiểm tra này luân phiên mà tới, tuần đầu là kiểm tra ngữ văn, tuần tiếp theo là toán học, tiếp nữa có thể là hóa học, nói chung kiểm tra môn nào tùy các thầy cô tự thương lượng với nhau. Kiểm tra xong cũng khoảng 4 giờ chiều, thời gian còn lại có thể tự do hoạt động, nhưng học sinh không thể rời trường. Buổi tối vẫn phải tham gia tự học.

Đến chủ nhật, buổi sáng là thời gian tự học, chắc chắn phải có mặt trên lớp, giữa trưa được nghỉ, mọi người có thể rời trường nhưng trước 7 giờ tối phải có mặt ở trường, tính toán đầu ra đầy cũng chỉ được nghỉ nhiều nhất 7 tiếng đồng hồ. Buổi tối vẫn phải tham gia giờ tự học như thường.

Bởi vì chỉ có nửa ngày nghỉ, nên những học sinh có nhà ở Tiền Hồ trấn còn có thể về nhà một tuần một lần, nhưng học sinh từ các thôn quê tới đây học chỉ có thể xong một học kỳ mới có thể về nhà.

Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư mỗi tuần đều gọi điện về cho ông nội, hai người đã hẹn trước thời gian, Thẩm Húc Thần sẽ gọi vào thứ năm, còn Cố Vọng Thư sẽ gọi vào thứ hai. Như vậy, trên cơ bản cứ cách khoảng hai, ba ngày ông Thẩm Bình Trung đều có thể nhận được điện thoại của cháu yêu, lão gia tử cũng sẽ không thấy tịch mịch.

A, đúng rồi, trường học cấm học sinh sử dụng di động, nhưng trong trường có rất nhiều buồng điện thoại công cộng, ở phòng gác mỗi tầng cũng đều có một cái. Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư không có di động,

nên bọn họ mua thẻ điện thoại công cộng để dùng.

Về phần Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư, bọn họ mặc dù không cùng tầng lầu, cũng không ăn cơm cùng nhau, nhưng Thẩm Húc Thần là cán sự môn vật lý của lớp, nên bọn họ cũng thường xuyên gặp mặt. Bởi vì các thầy cô bộ môn vật lý, hóa học, sinh học làm việc chung một văn phòng, mà Cố Vọng Thư là cán sự môn hóa lớp 7, hai chị em thường xuyên phải thu, phát bài tập của các bạn trong lớp nên có đôi khi sẽ đứng dịp đứng đối phương ở ngay văn phòng làm việc giáo viên.

9. Chương 9: Thuộc Lòng Từ Điển

Thẩm Húc Thần chậm rãi trở nên quen thân với người trong lớp, nhưng bởi vì chiều cao nam nữ khác nhau nên ngồi chung quanh Thẩm Húc Thần đa số đều là con trai, bởi vậy trên cơ bản cậu không nói chuyện nhiều với nhóm con gái, ngoại trừ Tưởng Hường ngồi bàn trước cậu. Nhưng cậu và Tưởng Hường cũng không giao lưu nhiều.

Hơn nữa, độ tuổi này, nam nữ sinh đã có ý thức giới tính phi thường rõ ràng, bọn họ giống nhau, đều ngại chủ động nói chuyện với người khác phái — nếu một học sinh nào có nhân duyên tốt với người khác phái, như vậy phải chúc mừng người nọ, người đó không phải da mặt đặc biệt dày thì chính là không để ý cái nhìn của người khác. Ví dụ như Tưởng Hạo, cậu ta có thừa hai loại trên, vừa không cần mặt mũi mà nữ sinh cũng coi cậu ta như người nhà mà chơi cùng, cho nên nhân duyên với phái nữ của cậu ta đặc biệt tốt.

Đương nhiên, đó cũng một phần do toàn huyện Di Tương tương đối lạc hậu và bảo thủ. Nếu là trên thành phố lớn thì nam nữ sinh tuổi này sẽ không thấy ngại ngùng gì. Mấy năm gần đây, học sinh trung học liếc mắt đưa tình chỗ nào cũng có, thậm chí còn đang mặc đồng phục trên người mà ngang nhiên hôn môi nhau ngay giữa quán ăn nhanh cũng không phải số ít.

Tóm lại, học sinh Tiễn Hồ vẫn tương đối dễ ngược. Vì vậy, có quan hệ tốt nhất với Thẩm Húc Thần đương nhiên chính là mấy thằng bạn cùng phòng cậu. Bởi vì bọn họ thường xuyên đi ăn cơm cùng nhau, mà thời gian ăn cơm chính là lúc thích hợp nhất để huyền thuyên khoác lác nhân tiện bồi dưỡng tình cảm.

Nhưng Mã Thuận Đào và Vạn Minh Hải lại không mấy hòa nhập với bọn họ. Mã Thuận Đào chỉ kết nhóm với mấy người bạn cấp 2 của cậu ta, còn Vạn Minh Hải vì muốn có thêm nhiều thời gian đọc sách, nên cậu ta luôn tránh thời gian ăn cơm cao điểm, chỉ chờ tới khi cần tin vắn người mới đi ăn. Mọi người trong phòng đều biết cậu ta là con mọt sách, cũng không cứng rắn lôi kéo đi cùng, chậm trễ thời gian đọc sách của cậu ta.

Tuần thứ ba sau khai giảng, các câu lạc bộ trong trường bắt đầu điên cuồng chiêu kéo chiêu mộ tân sinh khối 10.

Bởi vì các trường trung học ở Tiễn Hồ đều chú trọng vào việc học, nên không có mấy loại câu lạc bộ tương đối hao phí thời gian như câu lạc bộ kịch nói, leo núi... Câu lạc bộ lớn nhất trong trường chính là câu lạc bộ văn học, câu lạc bộ văn học cứ cách hai tháng sẽ cho xuất bản một kỳ báo, mà tờ báo này bởi vì vấn đề kinh phí tuy rằng không quá tinh xảo nhưng vẫn công khai phát hành toàn trường. Thẩm Húc Thần trước kia chính là thành viên của câu lạc bộ văn học, ở bên trong đục nước béo cò hai năm, cuối cùng tốt xấu gì cũng leo được lên chức phó trưởng câu lạc bộ.

Bây giờ, Thẩm Húc Thần cũng không tính toán gia nhập bất cứ câu lạc bộ nào, bởi vì thời gian hiện tại của cậu rất có hạn, cậu còn phải nắm chắc thời gian hoàn thành nhiệm vụ hằng ngày! Chân muỗi dù bé cũng là thịt! Bởi vì ở trong trường thật sự không quá thuận tiện nên Thẩm Húc Thần đã hủy bỏ nhiệm vụ luyện thư pháp và luyện đàn cổ, mỗi ngày cậu chỉ có thể lợi dụng lúc chạng vạng tối trước giờ tự học chạy tới sân thể dục nhỏ cách xa giảng đường luyện tập thôi tiêu.

“Điên mọe mất thôi, bài tập hôm nay nhiều quá vậy, còn phải chuẩn bị nội dung bài mới ngày mai, thời gian thế quái nào cho đủ!” Tưởng Hạo cào cào tóc mình, phần hận bất bình nói: “Bây giờ mới tuần thứ 3 sau khai giảng, sao lượng kiến thức lại quá nặng thế này?! Người không biết còn tưởng tới cuối kỳ rồi đó. Mọe nó, tao éo làm nữa, tùy tiện dùng bút màu gạch vài đường lên sách coi như đã chuẩn bị bài đi.”

Vì để các học sinh dưỡng thành thói quen học tập chăm chỉ, cơ hồ mỗi thầy cô giáo đều yêu cầu học sinh phải chuẩn bị trước bài mới cho ngày hôm sau. Bọn họ sẽ bỏ ra mấy phút đầu giờ để kiểm tra thành quả chuẩn bị bài trước ở nhà của đám học trò. Ai trả lời không được là biết không chuẩn bị bài trước, các giáo viên sẽ không bỏ qua cơ hội được phê bình giáo dục tụi nhỏ. Các thầy cô có lẽ là có ý tốt nhưng đám học trò lại không ngừng kêu khổ.

Các thầy cô chỉ dạy có một môn, còn bọn em phải học tới chín môn a!

Bài tập mỗi ngày lại nhiều như núi, ai mà còn thời gian chuẩn bị bài trước, ai cũng vội tới vắt chân lên cổ rồi a!

“Thần Tử, mày làm toán xong chưa? Cho tao mượn chép bài cuối!” Tưởng Hạo nhin không được chọc chọc Thẩm Húc Thần. Giờ tự học tổng cộng có ba tiết, tiết đầu và tiết thứ hai mọi người đều điên cuồng tận dụng làm bài tập về nhà.

Thẩm Húc Thần từ trong đồng hồ rút môn toán ra ném cho Tưởng Hạo. Hiện tại hiệu suất học tập của cậu đặc biệt cao, đã từng học xong đại học nên cậu vô cùng am hiểu cách thức tự học, bởi vậy khi ở trên lớp các thầy cô đang giảng bài trên bục, ở dưới cậu liền áp dụng làm bài tập về nhà luôn tại chỗ. Đôi khi các thầy cô giảng tới những điểm quan trọng cần chú ý, Thẩm Húc Thần đương nhiên sẽ tập trung lắng nghe, cậu đem một công đôi việc phát huy tới cực hạn.

Chính vì như vậy mà thời gian rảnh rỗi của Thẩm Húc Thần so với những người khác nhiều hơn rất nhiều. Cậu liền sử dụng thời gian rảnh đó để tăng cường đọc thêm các đề thi thử hay sách tham khảo bên ngoài.

Kỳ thật thành tích trung học rất nhiều thời điểm đạt được chính là do số lượng đề mới, đề này tao làm rồi, mày chưa làm, đến khi thi, ít nhất tao có thể làm được dạng bài kiểu này, tao thắng chắc. Học sinh trọng điểm sở dĩ trở thành học sinh trọng điểm có đôi khi chẳng qua là do nhớ sâu và nhớ rộng hơn chút thôi.

Thẩm Húc Thần rất rõ ràng điểm này. Dù sao thời gian cũng dư dả, không bằng đọc sách nhiều thêm một chút, làm bài tập nhiều thêm chút. Gần đây sau khi học xong, cậu đều chú ý đầu vào quyển từ điển Oxford siêu cấp dày siêu cấp nặng. Trí nhớ tốt quả nhiên rất chiếm tiện nghi, tốc độ học thuộc của cậu rất nhanh, kiến thức nắm được cũng rất vững chắc.

“Thẩm Húc Thần, có người tìm!” nam sinh ngồi gần cửa sau lớp, nhỏ giọng gọi. Bây giờ là thời gian tự học, trong phòng thực an tĩnh cho nên dù nam sinh kia có đề thấp giọng xuống mọi người vẫn có thể nghe được. Trừ bỏ một số ít người đang hết sức chuyên chú làm bài ra, còn lại những người khác đều đồng loạt theo bản năng mà xoay đầu lại hóng.

Trên hành lang có một mỹ nữ dáng người nhỏ nhắn đang đứng.

Tưởng Hạo lập tức nháy mắt với Thẩm Húc Thần, nếu không phải đang ở trong lớp, cậu ta thậm chí còn muốn huyết sáo với Thẩm Húc Thần nữa kia.

Thẩm Húc Thần cầm quyển vở bài tập đập lên người Tưởng Hạo một cái: “Là người tao không biết, mày ồn ào khỉ gì.” Cậu đẩy ghế ra đứng lên, đi ra phía cửa sau.

Hành lang từng trận gió mát thổi qua, không khí bên ngoài so với trong phòng học trong mát hơn một chút. Phòng học của trường không trang bị điều hòa, chỉ có bốn cái quạt trần thi nhau vù vù mà thổi, còn phát ra tiếng ong ong càng khiến đám học sinh thấy phiền muộn. Hơn nữa, gió quạt thổi ra cũng toàn gió nóng, chả thấy mát hơn là bao.

“Chào em, chị là Tống Vân Dung lớp 11-15.” Mỹ nữ dáng người nhỏ nhắn mỉm cười nói. Nhỏ có khuôn mặt trái xoan, ánh mắt ngập nước, khi nói chuyện luôn tươi cười, má trái có một nốt đồng tiền nho nhỏ như ẩn như hiện.

“Chào học tỷ.” đứng trước mặt người xa lạ, Thẩm Húc Thần vẫn duy trì biểu tình vừa ôn hòa vừa mặt than của mình.

Mỹ nữ trung học mới đích thật là mỹ nữ a, không chỉnh dung, không trang điểm, đồng phục ngay ngắn thẳng thớm cộng thêm một cái bím tóc đuôi ngựa đằng sau, đơn giản như vậy nhưng cũng không hề làm

mất đi vẻ đẹp của nhỏ. Đáng tiếc Thẩm Húc Thần là gay, cậu đối với con gái chỉ có thương thức đơn thuần chứ không hề có một tia ái muội nào.

“Là thế này, gần đây câu lạc bộ đang chiêu mộ thành viên mới, em hẳn cũng biết đi? Chị là đội trưởng câu lạc bộ phát thanh, bởi vì có một học trưởng trong câu lạc bộ năm nay thi đại học nên đã rút lui, cho nên hiện tại chuyên mục phát thanh song ngữ anh văn của trường đang thiếu một người. Chị quen cô giáo Phương tổ trưởng bộ môn tiếng Anh khối 10 bọn em, cô ấy đã đề cử em với tụi chị, cho nên... nếu có thể, chị hy vọng em có thể tới tham gia thử xem.” Tống Vân Dung nói. Giọng nhỏ phi thường dễ nghe, thực dễ dàng khiến người khác sinh ra hảo cảm với nhỏ.

Đời trước không có chuyện này, bởi vì kiếp trước Thẩm Húc Thần chỉ học tiếng anh câm. Đây là căn bệnh chung của những địa phương phong bế lạc hậu, chờ tới khi cậu lên đại học rồi mới có cơ hội chậm rãi rèn luyện cách phát âm và khẩu ngữ của mình, sau đó lại được sang Anh du học, nói tiếng anh hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhờ phúc đời trước, hiện tại Thẩm Húc Thần nói tiếng anh phi thường lưu loát, bởi vì trí nhớ tốt lại thường xuyên học thuộc từ điển, nên số lượng từ cậu nhớ được rất nhiều. Trải qua mấy tiết tiếng anh trên lớp, cô tiếng anh đã sớm coi cậu là học sinh đặc ý nhất của mình.

Nghe ra là ý của cô Phương, Thẩm Húc Thần liền khó từ chối, hơn nữa...lúc này hệ thống cũng có động tĩnh, hóa ra tham gia hoạt động câu lạc bộ cũng có thể kiếm được tích phân sao? Thẩm Húc Thần liền gật đầu nói: “Được, em có thể thử xem, lịch hoạt động thế nào?”

Thấy Thẩm Húc Thần đáp ứng, Tống Vân Dung rất cao hứng, nhỏ nói: “6 giờ chiều mai, sau khi ăn tối xong, em tới đại sảnh lầu 1, giảng đường khối 11 bọn chị, khi đó chị sẽ dẫn em tới gặp mặt các thành viên của câu lạc bộ phát thanh, nếu thuận lợi, có thể trong tuần này sẽ làm huấn luyện ngắn cho em, thứ hai sẽ chương trình phát thanh đầu tiên của em.”

Khi Thẩm Húc Thần thỏa thuận xong với Tống Vân Dung, trở lại phòng học, cậu vừa ngồi xuống chỗ mình, đám bạn bè xung quanh đều lặng lẽ gờ ngón cái lên với cậu. Nam sinh tuổi này dường như rất thích vô giúp vui, đặc biệt là chuyện nam nữ. Chứ đừng nói chi Tống Vân Dung là một đại mỹ nữ khiến người người tâm động nổi tiếng của trường, cũng không lạ khi đàn ông lang này lại kích động tới vậy.

“Mau thành khẩn khai ra, mỹ nữ vừa rồi là ai? Bọn mày còn tâm sự lâu như vậy! Tao còn thấy mày cười với nhỏ!” Tưởng Hạo không thể chờ được túm lại hỏi liên thanh.

Thẩm Húc Thần chỉ cảm thấy buồn cười, giải thích: “Đó là học tỷ khối 11, cô Phương môn tiếng anh kêu chị ấy tới tìm tao.”

“Học tỷ thì sao?! Học tỷ cũng có thể theo đuổi! Thẩm đại tài tử, mày anh tuần tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, tài năng như Tử Kiến, diện mạo như Phan An... dưới tính lược một vạn từ...mày vừa ra tay, đứa con gái nào mà không của được! tao lặng lẽ nói cho mày biết, mấy ngày nay lúc tan học, Tống Diễm đều lên nhìn trộm mày đó...” Tưởng Hạo vẽ mặt hưng phấn nói.

Thẩm Húc Thần có chút không còn gì để nói: “Tao lại thấy Tống Diễm đang nhìn mày ấy! nhỏ là ủy viên kỷ luật, mày lại thích buôn chuyện như vậy, nhỏ nhìn mày chăm chăm là để phòng ngừa mày phá kỷ luật.”

“Tưởng Hạo! Bây giờ là giờ tự học, yêu cầu cậu không được nói chuyện!” Thẩm Húc Thần vừa dứt lời, Tống Diễm ngồi trên bục giảng trực tiếp lườm Tưởng Hạo một cái, điểm danh phê bình ngay tại chỗ. Thân là ủy viên kỷ luật, trong mỗi giờ tự học nhỏ đều ngồi trên bàn giáo viên để thuận tiện quản lý kỷ luật của lớp. Tống Diễm phỏng chừng không nghe rõ Tưởng Hạo nói gì, nếu không nhỏ sẽ không chỉ trừng mắt một cái đơn giản như vậy đâu. Tống Diễm là một đại mỹ nữ, không sai, nhưng tính cách nhỏ cũng siêu cấp khủng bố.

Tưởng Hạo lấy một quyển sách lên che mặt lại, sau đó học theo bộ dáng Tống Diễm, nhại giọng nói thầm: “Bây giờ là giờ tự học, yêu cầu cậu không được nói chuyện! Hừ, nhỏ cho rằng nhỏ là ai chứ?!”

Thẩm Húc Thần yên lặng liếc Tưởng Hạo một cái, không biết nên nói gì cho phải. Thẳng thắn mà nói, Tưởng Hạo thực sự trông rất đẹp trai, chính là kiểu đẹp trai ngỗ ngược bất kham như Tạ Đình Phong, Trần

Quán Hi, thực không hổ là hot boy của lớp. Nhưng Thẩm Húc Thần lại cảm thấy cái thằng này sao lại khiến người ta cảm thấy nó thiếu đánh như vậy chứ?!

10. Chương 10: Trình Dĩ Hoa

Hết tiết thứ hai giờ tự học, là cán sự môn vật lý, Thẩm Húc Thần đi lên bục giảng, hắng giọng nói một câu: “Mọi người nộp bài tập đi.” Trong phòng học nháo nhác, giọng cậu rất nhanh đã bị bao phủ. Các tổ trưởng nhanh chóng thu bài tập của tổ mình, nhóm nữ sinh túm tụm lại líu ríu buôn chuyện, còn đám nam sinh không biết đang nhìn ngó cái gì, chỉ chốc lát sau liền truyền ra từng trận ồn ào náo nhiệt.

Chưa tới 5 phút, bài tập cũng thu được gần hết. Thẩm Húc Thần đếm đếm, phát hiện còn ba người chưa nộp. Cậu lấy một tờ giấy ghi tên ba người này lại, ghi rõ ngày tháng kẹp trên đồng hồ, sau đó giờ tập vỗ trên tay lên, nói: “Giờ tổ tới văn phòng nộp bài tập, mấy bạn chưa nộp lát nữa tự mình tới văn phòng nộp đi, nhớ gạch tên mình đi nhé.”

Thẩm Húc Thần ôm chông vỗ tới văn phòng vật lý. Văn phòng bộ môn vật lý nằm trên tầng ba. Thẩm Húc Thần ra khỏi phòng học đi lên cầu thang là tới, nhưng khi cậu bước lên cầu thang, có một người tựa như gió cuốn từ trên lầu lao xuống. Thẩm Húc Thần tránh không kịp, chông vỗ trước ngực rơi lả tả.

“Thực xin lỗi.” Người nọ thấp giọng lên tiếng, lập tức cúi đầu xoay người giúp đỡ Thẩm Húc Thần nhặt vở lên.

“Không sao, cậu đang vội? vậy thì cậu cứ đi trước đi, tôi tự nhặt được.” Thẩm Húc Thần nói.

Đại khái thấy nhân vở có ghi tên lớp, người nọ nói tiếp: “Cậu học lớp 6? Chủ nhiệm lớp cậu bảo gọi Thẩm Húc Thần tới văn phòng cô ấy một chút.”

“Tôi chính là Thẩm Húc Thần.” Thẩm Húc Thần nói.

“A?” người nọ lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Húc Thần một cái, cậu ta cười nói: “Tôi là Trình Dĩ Hoa.”

Số! Học! Thiên! Tài! Trình! Dĩ! Hoa!

Trạng! Nguyên! Lý! Khoa! Trình! Dĩ! Hoa!

Trời! Ạ!!! Trình! Dĩ! Hoa! Trong! Truyền! Thuyết!

Trong đầu Thẩm Húc Thần toát ra một loạt dấu chấm than liên tiếp.

Thật ra mà nói, Thẩm Húc Thần và Trình Dĩ Hoa không quen biết nhau. Thẩm Húc Thần ở lớp 6 còn Trình Dĩ Hoa ở lớp 3, thậm chí còn không trùng giáo viên bộ môn (lớp 1, 2 cùng nhóm giáo viên, lớp 3, 4 cùng nhóm giáo viên... cứ thế 2 lớp chung 1 nhóm giáo viên). Đời trước, Thẩm Húc Thần chỉ âm thầm sinh hoạt trong thế giới của mình, luôn tỏ ra thờ ơ với người khác, các mối quan hệ của cậu vô cùng thưa thớt, có rất ít người có thể cùng nói chuyện, ngay cả chuyện trong lớp mình cậu cũng không biết nhiều chứ đừng nói tới chuyện của lớp khác.

Mà Trình Dĩ Hoa, hình như hồi lớp 10 cậu ta đã xảy ra chuyện gì đó nên đã xin bảo lưu 1 năm. Tới khi đi học trở lại, cậu ta lại không tới trường, mọi người tự nhiên không để ý tới cậu ta. Nhưng vấn đề là, tuy rằng cậu ta không tới trường, nhưng lại lựa chọn thi đại học cùng năm với bọn Thẩm Húc Thần. Đến khi điểm thi đại học được công bố, Trình Dĩ Hoa hiển nhiên lấy được danh hiệu Trạng nguyên khối khoa học tự nhiên, đến khi đó Thẩm Húc Thần mới ý thức được, hóa ra trường mình còn có một học sinh trâu bò như vậy.

Các khóa trước đây trong trường đã có rất nhiều thí sinh đi đỗ đại học, nhưng trước khi Trình Dĩ Hoa tốt nghiệp, thành tích tốt nhất chính là đứng thứ 14 khoa xã hội và thứ 29 khoa tự nhiên toàn tỉnh.

Phải biết rằng, huyện Di Tương dù sao cũng là một huyện nghèo, cho dù trường chuyên Tiễn Hồ ở huyện Di Tương phi thường nổi danh nhưng so với trường chuyên ở các tỉnh khác cũng không chiếm ưu thế gì mấy. Học sinh huyện Di Tương đều hết sức cố gắng, bởi vậy số lượng học sinh đỗ đại học cao nhưng học sinh thực sự nổi bật thì không đủ ló đầu.

Dưới tình huống như thế, Trình Dĩ Hoa đột phá danh hiệu Trạng Nguyên quả thực đã kinh bạo ánh mắt mọi người. Bởi vậy, Thẩm Húc Thần cũng nhận không được mà chú ý tới cậu ta hơn một chút.

Cái gọi là chú ý hơn một chút của Thẩm Húc Thần chính là lưu tâm nghe ít chuyện ngôn luận về Trình Dĩ Hoa, nhưng kỳ thật, bản thân cậu lại chưa từng nói chuyện với Trình Dĩ Hoa. Thậm chí, nếu gặp nhau trên đường, cùng mặt đối mặt với Trình Dĩ Hoa, cậu cũng chưa chắc có thể nhận ra đối phương.

Bất kể trong đầu kịch trường kéo dài thế nào thì ngoài mặt biểu tình của Thẩm Húc Thần vẫn như cũ không đổi, thập phần bình tĩnh nhận mấy quyển vở từ tay Trình Dĩ Hoa, nói: “Cậu học lớp 3 hả... Cảm ơn, tôi nộp bài tập xong sẽ tới văn phòng tìm cô chủ nhiệm.”

“Ừ.” Trình Dĩ Hoa nói xong, liền xoay người xuống lầu thẳng hướng lớp 3 mà đi. Xem ra cậu ta cũng là một nam tử cao lãnh!

Nói thật, Trình Dĩ Hoa trông khá đen, lại còn rất gầy, tay chân dài như cái sào, nhìn qua có chút không hài hòa, cho nên đã kéo thấp điểm diện mạo của cậu ta xuống...Chờ tới khi trưởng thành trở mã hết rồi, phỏng chừng cũng được lắm. Thẩm Húc Thần suy nghĩ lung tung cho tới khi đứng trước cửa văn phòng môn lý, hô một tiếng báo cáo.

Giáo viên vật lý của lớp 6 họ Nghiêm, là một người cơ trí hoạt bát (lắm rồi) xinh đẹp như hoa (lắm to)... trung niên đại thúc. Thầy ấy làm việc nghiêm cẩn, lúc lên lớp lại thập phần vui nhộn, rất được đám học trò yêu thích. Khi Thẩm Húc Thần vừa đặt chồng bài tập lên bàn thầy Nghiêm, thì Cố Vọng Thư cũng cầm một chồng vở hóa học đứng ngoài cửa hô báo cáo. Hai chị em nhìn nhau mỉm cười, xong việc Thẩm Húc Thần xoay người đi tới văn phòng môn toán tìm cô chủ nhiệm.

Cô Tống chỉ là muốn tìm Thẩm Húc Thần nói chuyện phiếm mà thôi, cô muốn hỏi học sinh có thể thích ứng được với phương thức dạy học của các thầy cô bộ môn không, còn hỏi sinh hoạt trong kí túc có gặp khó khăn gì không...vv...Cô Tống năm nay mới làm chủ nhiệm lớp lần đầu tiên, không có kinh nghiệm gì, cho nên vẫn luôn lo sợ mình làm việc không thỏa đáng.

Về điểm này, Thẩm Húc Thần đời trước đã biết rõ. Lúc ấy, cậu không quá dung nạp với tập thể, cô Tống luôn tìm cậu tới để tâm sự nói chuyện phiếm, dùng lời lẽ khẩn thiết để khai đạo cho cậu. Trong khoảng thời gian ông nội qua đời, cô Tống cũng không ít lần hỏi han quan tâm tới cậu.

Có thể nói, cô giáo Tống là một người vô cùng có trách nhiệm, nhưng đám học sinh tuổi này đang trong thời kì trưởng thành cứng đầu cứng cổ đa phần sẽ không thích phương thức theo dõi sát sao kiểu này của cô ấy, bởi vậy danh tiếng của cô Tống ở trong lớp cũng không quá tốt. Tới khi lên lớp 11, cô không còn làm chủ nhiệm lớp nữa, chỉ làm một giáo viên bộ môn bình thường, cô lại có thể cùng đám học trò quây tưng bừng.

Cô Tống và Thẩm Húc Thần hàn huyên khoảng mười mấy phút, rồi mới thả cho Thẩm Húc Thần trở về, thuận tiện kêu Thẩm Húc Thần gọi Tống Diễm tới văn phòng cô.

Khi cậu rời khỏi văn phòng giáo viên, cũng đã tới thời gian lên lớp, trên hành lang trông trơn vắng lặng, Thẩm Húc Thần chậm rãi đi về phòng học. Cậu vốn có thói quen đi vào từ cửa sau, nhưng bởi vì còn phải nói Tống Diễm tới gặp cô chủ nhiệm, nên đành phải cất bước đi vào từ cửa chính. Tống Diễm đang ngồi trên bục giảng, Thẩm Húc Thần đi tới gần chỗ nhỏ, gõ gõ mặt bàn, nhỏ giọng nói: “Cô chủ nhiệm tìm cậu.”

Tống Diễm vội vàng đẩy ghế ra đứng lên, kết quả động tác quá gấp khiến phần, giề lau, thước rơi lả tả xuống đất, gây ra tiếng vang lớn. Mọi người trong lớp theo bản năng nhìn về phía bọn họ. Thẩm Húc Thần vốn đang định lịch thiệp giúp Tống Diễm nhặt đồ lên, thấy cả lớp đều đang nhìn, trực tiếp sờ sờ mũi, đi về chỗ của mình. Cậu vẫn chưa quen bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy a.

Ngày hôm sau, bởi vì chuyện câu lạc bộ phát thanh, Thẩm Húc Thần xong cơm tối liền chạy tới giảng đường khối 11. Cậu tới tương đối sớm, phải một lúc sau, Tống Văn Dung mới cùng hai đội phó xuất hiện.

Tiết mục song ngữ Trung – Anh được phát vào chiều tổng vệ sinh mỗi tuần, chuyên mục kéo dài 45 phút, giữa chương trình có thể phát mấy bài hát tiếng anh hoặc tiếng trung. Tiếng phổ thông của Thẩm Húc Thần phi thường tiêu chuẩn mà khẩu ngữ tiếng anh cũng không tồi, hơn nữa tính cách tự nhiên thoải mái không có gì không thể chối từ, việc cậu gia nhập câu lạc bộ phát thanh cứ như vậy được quyết định. Nhưng

bởi vì lo lắng cậu không biết sử dụng thiết bị trong phòng phát thanh, hoặc là do căng thẳng mà xảy ra sai lầm, Tống Vân Dung sẽ cùng dẫn với cậu mấy kỳ.

Chính vì như vậy mà Thẩm Húc Thần không cách nào tham dự buổi tổng vệ sinh trong lớp.

Buổi tổng vệ sinh thứ hai, trường học sẽ an bài một đội kỷ luật đi kiểm tra vệ sinh các lớp, nếu chỗ nào còn bẩn điểm thi đua của lớp đó sẽ bị trừ, bởi vậy tất cả mọi người đều phải cẩn thận quét tước dọn dẹp, thực sự rất không thoải mái. Thẩm Húc Thần là một người tương đối cao trong lớp, cậu và Tử Duệ được phân nhiệm vụ lau cửa sổ. Thẩm Húc Thần đành phải tìm Tử Duệ thương lượng một chút, hỏi Tử Duệ có thể chấp nhận làm một mình hôm tổng vệ sinh đổi lại cậu sẽ giúp Tử Duệ làm trực nhật lớp hôm thứ 6 của cậu ấy.

“Này có là gì, mày cứ an tâm làm chương trình phát thanh cho tốt, tao lau cửa sổ một mình không thành vấn đề!” Tử Duệ đặc biệt dễ nói chuyện, không phải người hay so đo được mất.

“Mày đừng lo, dù Tử Duệ làm không kịp, bọn tao cũng sẽ giúp mày làm. Cùng lắm thì giảm bớt thời gian đánh bóng rổ thôi, phòng 501 chúng ta chính là đoàn kết hữu ái như vậy!” Giang Đại Sơn nói.

Giọng Giang mập khá lớn, cậu ta vừa nói xong, hơn nửa người trong lớp đều nghe thấy. Ngồi ở vị trí giữa lớp, Mã Thuận Đào nhìn không được liếc mắt nhìn về phía bọn họ, ánh mắt phả lệ ý vị sâu xa.

Giang Sơn nhú mày, chỉ về phía Mã Thuận Đào, hỏi Thẩm Húc Thần: “Nó vừa nhìn như vậy là có ý gì, không phải đang khinh bỉ tao đấy chứ?”

“Tao cảm thấy, nó hẳn đang cho rằng mày không phải đại diện của 501. Là một thành viên của 501, nó hiển nhiên không thích bị mày đại diện.” Lộ Cầu Chân từ đằng sau thò mặt lên.

“Lộ Tử, mày nói vậy là có ý gì?”

“Tao chả có ý gì sất. Tao chỉ không thích cái thằng đó thôi.” Lộ Cầu Chân vẻ mặt đau khổ nói: “Mã Thuận Đào mỗi lần dẫn bạn của nó về phòng toàn ngồi trên giường tao, tao đã nhắc nhở nhiều lần, mà nó nói mãi không sửa...tao éo chịu được! đến mẹ tao còn nói tao khó tính, mỗi tuần đều phải mang chăn đệm về nhà giặt một lần, mẹ tao đâu có biết trường mình bẩn thế nào đâu!” Lộ Cầu Chân là một tên khiết phích (sạch sẽ) bất trị.

Giang Đại Sơn ngủ ở giường phía trên giường Lộ Cầu Chân, nghe vậy liền bám dính lên người cậu ta, thần nhiên nói: “Hay là mày đổi giường với tao đi? Ngủ giường trên sẽ không có ai ngồi giường mày nữa.”

“A a a a a a, cả người mày toàn là mỡ hôi, xin mày đừng có đứng gần taooooo!” Lộ Cầu Chân không thể nhìn được nữa mà hét âm lên, tựa như thằng mập là một con virus siêu cấp độc ấy, được cái thằng mập cũng rộng lượng không chút để ý.

“Mày cứ như bọn con gái ấy!” Giang mập tuy rằng trong miệng xỉa xối nhưng vẫn nhanh chóng đem mình từ trên người Lộ Cầu Chân hái xuống. Tính khiết phích của Lộ Cầu Chân có đôi khi rất phiền hà, nhưng nếu đã ở chung một phòng ngủ, cả đám cũng tương đối thông cảm cho nhau.

Ví dụ nói tới đồng khăn mặt Lộ Cầu Chân sử dụng đi, rửa mặt một cái, gội đầu một cái, tắm rửa một cái, lau móng một cái, lau chân một cái...phổng chừng đến bọn con gái cũng không phiền hà nhiều như nó vậy đâu. Hơn nữa, đến cốc uống nước, Lộ Cầu Chân cũng không để ai đụng vào dù cốc cậu ta có cả nắp đậy, người khác có lỡ tay đụng vào dù chỉ một đầu ngón tay cậu ta cũng chịu không nổi, ngay lập tức hất đổ toàn bộ nước trong cốc, rồi tỉ mỉ rửa sạch từ đầu đến cuối lại một lần, sau đó mới pha một cốc trà khác.

11. Chương 11: Không Tập Trung

Cả đám đang đứng ở cửa sau nói chuyện, bỗng một giọng nữ vang lên ở sau lưng bọn họ: “Thẩm Húc Thần, tôi có một bài tập không biết làm, ông có thể giúp không?”

Thẩm Húc Thần quay đầu lại, là Tưởng Hương, mỗi khi nhìn thấy Tưởng Hương bị mọi người xa lánh, Thẩm Húc Thần liền nhìn không được mà khẽ thổn thức, cô nhóc này sinh nhằm thời a, chờ khoảng hai năm nữa, khi dòng văn hóa kia lấy khí thế gió cuốn mây tan tràn vào tàn sát đồng đảo thiếu nam thiếu

nữ, Tưởng Hương nhất định sẽ được hoan nghênh, bởi vì khi đó tất cả mọi người đều sống ở thời đại mới, thế kỷ 20. Nào còn hủ hự thực thực “cao siêu ít người biết” như hiện tại, thế cho nên quan hệ giữa nhỏ và các bạn trong lớp không tốt lắm. (Jer: đồng chí cố gắng chịu đựng, cách mạng sắp thành công rồi, sau này người người sẽ biết tới tên đồng chí =))))))

Thằng thần mà nói, Tiền Hồ trấn dù có phát đạt đến mấy thì cũng chỉ là tương đối mà thôi, bởi vì dù sao nó cũng là huyện nghèo nhất tỉnh z (z tỉnh thực sự rất giàu có, nhưng huyện Di Tương thuộc Z tỉnh lại vô cùng nghèo, núi nhiều, sông nhiều, đi lại không thuận tiện, thật sự như các cụ đã nói muốn giàu trước phải làm đường quả không sai). Bởi vậy việc phổ cập tin học cũng không quá nhiều.

Nếu như nói thế kỷ 20 là một đóa hoa tươi, thì máy tính chính là phân bón, nếu không có phân bón hoa tươi không có dinh dưỡng rất nhanh sẽ héo rũ, cho nên so ra, Internet ở Tiền Hồ trấn tựa như một đứa trẻ mới được sinh ra hoàn toàn chưa có ý thức gì.

Thẩm Húc Thần không hề thấy phản cảm với Tưởng Hương cho dù cô nhóc này luôn dùng cặp mắt lóe sáng tinh quang mà nhìn cậu với Quân Khải Uy, không biết trong đầu đang y y cái gì nữa! (người không rõ chân tướng sẽ cảm thấy đồng chí Tưởng Hương đang hoa si với với hai anh chàng soái ca trong lớp, bởi vậy thật sự rất quái quái) Thẩm Húc Thần nhận quyển vở của Tưởng Hương xem xem, là một bài vật lý, cậu tốn chưa tới một phút đồng hồ liền hướng dẫn Tưởng Hương giải bài tập.

“Cám ơn nha!” Tưởng Hương thiên ân vạn tạ rồi đi.

Lộ Cầu Chân nhìn theo bóng Tưởng Hương, đề thấp giọng rầu rĩ nói: “Bọn mày biết không, kỳ thật trước kia nhỏ cũng được khá nhiều người theo đuổi đấy, có phải rất khó tin đúng không? Mẹ nhỏ và mẹ tao là bạn thân, dĩ ấy luôn hỏi tao về tình hình học tập của nhỏ, còn hỏi nhỏ có bị khi dễ không, có thân thiết với nam sinh nào không... tao cũng không biết nên trả lời thế nào. Bọn mày nói xem, vì sao đám con gái lại không thích Tưởng Hương nhỉ? Tao thấy nhỏ cũng được lắm mà! Giờ mỗi lần tao gặp mẹ nhỏ lại cảm thấy áy náy vô cùng, rõ ràng không phải lỗi của tao...”

Lộ Cầu Chân chỉ thuận miệng oán giận hai câu thôi, cũng không cần người khác trả lời. Cậu ta nhìn Thẩm Húc Thần nói tiếp: “Đúng rồi, bố Tưởng Hương là cục trưởng cục giao thông huyện, có tin tức nói, khả năng sang năm sẽ cho xây một con đường cao tốc từ Tiền Hồ trấn tới Phần Thủy trấn, nếu xây dựng xong, mày về nhà càng thuận tiện, sướng nhá?!”

Thẩm Húc Thần nhún nhún vai: “Đường thủy hay đường bộ thì một học kỳ tao cũng chỉ có thể về nhà một lần.”

“Cũng phải... đúng rồi, mày có chơi game không, cuối tuần tới tiệm net chiến đê?” Lộ Cầu Chân hưng trí bồng bồng hỏi.

“Mày chịu được không gian chướng khí mù mịt như trong tiệm net kia sao?” Thẩm Húc Thần tà liếc Lộ Cầu Chân một cái.

“Tao biết một tiệm nét ngon lắm, chỉ là hơi ít máy... lại cách trường cũng hơi xa, nhưng như thế sẽ không bị các thầy cô tóm được!” Lộ Cầu Chân nói.

Thẩm Húc Thần do dự một chút, hiện tại quan hệ giữa cậu và Lộ Cầu Chân rất không tồi, cũng không muốn tách rời tập thể, liền nói: “...Tao không chơi game, nhà tao không có máy tính, trước kia chỉ có tìm tài liệu mới được đụng tới máy tính.” Thời 15 tuổi đích xác cậu chưa từng chơi game, nhưng về sau thì không dám nói, trạch nam ru rú trong nhà không chơi game thì biết làm gì?

“Ai nha, này có là gì, đến lúc đó anh đây dạy chú! Cứ quyết định như vậy đi! Cuối tuần này cả lũ cùng đi!” Lộ Cầu Chân hiển nhiên có chút hưng phấn.

Trong số 8 người cùng phòng, Lộ Cầu Chân đã hỏi Quân Khải Uy và Từ Duệ, hai tên này gia cảnh không tồi, trong nhà đều có máy tính, tự nhiên biết chơi game, có thể tham gia. Còn Giang Sơn, cuối tuần nó phải tới nhà cô kèm thêm cho em họ nó, không có thời gian, khổ thân. Còn Tưởng Hạo, bởi vì nó là học sinh năng khiếu thể dục thể thao, cuối tuần phải tham gia huấn luyện cũng không đi được. Vạn Minh Hải là đứa phi thường chăm chỉ, yêu học tập, Lộ Cầu Chân cảm thấy mê hoặc nó bỏ học đi chơi game là một

tội ác không thể dung thứ. Cuối cùng chỉ còn Mã Thuận Đào, nó vốn không hợp đàn, chỉ xoắn xít với đám bạn học cấp hai, Lộ Cầu Chân chả thêm động tới luôn.

Cả đám đứng buồn thêm một lúc thì tới giờ vào lớp, cả lũ giải tán, đứa nào về vị trí đứa đấy.

Tiết này là tiết lịch sử.

Khi cô giáo đang giảng bài trên bục, Thẩm Húc Thần ngồi dưới chú tâm nghe giảng thực nghiêm túc.

Rất nhiều người đều cảm thấy, những đứa học được các môn khoa học tự nhiên đều thông minh, còn thành tích kém quá mới phải nhảy sang khoa xã hội. Nhưng Thẩm Húc Thần lại cảm thấy suy nghĩ này mười phần sai lầm.

Thẩm Húc Thần chính là điển hình của loại học sinh học môn xã hội không kém mà các môn tự nhiên lại rất giỏi. Cậu thực tâm cảm thấy mấy môn tự nhiên rất đơn giản, một là một mà hai là hai, chỉ cần hiểu rõ lý thuyết khái niệm, lúc làm bài trăm dạng đề thì cũng chỉ áp dụng mấy cái lý thuyết, công thức đó, kiến thức vĩnh viễn cố định như vậy. Bất kể dạng đề xảo quyệt thế nào, chỉ cần nắm chắc phương pháp đều có thể giải được, thật sự rất đơn giản. Nhưng còn các môn xã hội, rốt cuộc là cái quỷ gì?! Lịch sử có một đồng đừ kiện ngày tháng năm nhiều như vậy! Đáp án dù có viết một đồng lớn cuối cùng cũng không kiếm được điểm nào, rất bị kịch!

Thẩm Húc Thần cảm thấy người nào học được các môn xã hội mới là người thông minh, bọn họ am hiểu chơi đùa chữ nghĩa như vậy, cấp tiến hóa cuối cùng chính là biến thành người am hiểu kiểm soát nhân tâm cùng chính trị... còn đám nhân tài khoa tự nhiên sau khi tốt nghiệp cũng chỉ có thể tới sở nghiên cứu, sau đó làm công cho đám nhân tài khoa xã hội.

— suy nghĩ như vậy dù có chút cực đoan nhưng nói tóm lại, Thẩm Húc Thần vẫn cảm thấy các môn xã hội thực khó nuốt.

Tuy rằng từ đời trước Thẩm Húc Thần đã là học bá nhưng mỗi khi đối mặt với lịch sử và chính trị thực sự không có cái gì vào đầu được. Chờ tới sau khi cậu tốt nghiệp đại học, sau lại gặp chuyện bất ngờ, cả ngày ru rú trong nhà không có việc gì làm, cậu mới chậm rãi có hứng thú với lịch sử, bản thân cũng đã tìm đọc không ít, ngoài các sách lịch sử chính thống ra còn tìm hiểu không ít các thông tin ngoài luồng, rốt cuộc cũng có khái niệm tương đối hệ thống đối với lịch sử trong nước và quốc tế.

Cộng thêm trí nhớ Thẩm Húc Thần đời này được cải thiện khá nhiều, mỗi khi học lịch sử, chỉ cần phát huy trí nhớ siêu cường của mình là được, nhớ kỹ nội dung sách giáo khoa, nhớ kỹ những chỗ trọng điểm giáo viên giảng, nhớ kỹ những mốc thời gian quan trọng, lúc thi hẳn tương đối dễ dàng qua cửa. Dù sao, cậu chỉ cần kiên trì là được. Còn đối với môn chính trị, Thẩm Húc Thần vẫn như cũ rất bất lực, cậu cảm thấy chính trị so với lịch sử khó nhai hơn nhiều. Cậu đành phải điên cuồng làm bài tập, chỉ hy vọng khi thi có thể gặp được dạng đề mình quen thuộc.

Sống lại cho tới hiện tại, học tập trên cơ bản không thành vấn đề với cậu, mà cậu chỉ thiếu tiền. Thẩm Húc Thần yên lặng tính toán.

Trước khi trọng sinh, có một khoảng thời gian, Thẩm Húc Thần bởi vì rảnh rỗi cũng đã lên mạng viết tiểu thuyết. Bút danh của cậu là “Bác sỹ mổ chính” nhưng không nổi tiếng lắm, bởi vì Thẩm Húc Thần là nam tần tác giả (chuyên viết truyện cho con trai đọc) hơn nữa cậu còn không có kiên nhẫn viết trường văn! Điều này không phải quá khôi hài sao? Truyện của cậu phần lớn chỉ có hai, ba mươi vạn từ liền kết thúc, thậm chí kinh nghiệm thực tế còn không có! Thẩm Húc Thần lúc ấy lại không thiếu tiền, nên chỉ coi việc viết văn là giải trí giết thời gian.

Nói tới viết truyện... hai năm tới đây dường như là lúc các thể loại truyện online phát triển rất mạnh mẽ đi?

Thẩm Húc Thần tâm khê động.

Hiện tại cậu đang thiếu tiền, nhưng cậu lại không có cách nào kiếm được tiền. Một là vì trong tay cậu không có tiền vốn. Hai là vì đang ở trong kí túc, không có di động, không có máy tính, không có thời gian tự do.

Bất động sản hiện tại đã hạ nhiệt nhưng đầu tư cho thuê văn phòng lại khá sôi nổi, tuy biết rằng hiện tại đầu tư bất động sản có thể kiếm được chút tiền nhưng đó chỉ dành cho mấy người có tiền chơi đùa. Nói cách

khác, đầu tư một trăm vạn về sau có thể lời một ngàn vạn, đầu tư một ngàn vạn về sau có thể lời được một trăm triệu, nhìn thì có thể kiếm được rất nhiều tiền nhưng loại chuyện ngon ăn này lại chẳng tới lượt người nghèo đến một ngàn đồng cũng không có như Thẩm Húc Thần. Đám đại gia căn bản không chơi với người!

Còn cổ phiếu, Thẩm Húc Thần bây giờ mới hơn 16 tuổi, chưa mở được tài khoản, mà cho dù có mở được tài khoản thì ở trong trường tin tức không tức thời, có chơi cũng chơi không xong. Hơn nữa, đời trước Thẩm Húc Thần không học chuyên ngành tài chính, cũng chưa từng chơi cổ phiếu, nếu muốn chơi thì phải tự lần mò mà chơi.

Còn xổ số, dù sửa mái nhà đột cũng không tới phiên Thẩm Húc Thần, cậu cũng không biết trước mình có thể trúng sinh cho nên tới tận bây giờ cũng chưa từng quan tâm tới cái này! Thắng thần mà nói, ngay cả đề văn thi đại học đời trước như thế nào cậu còn không nhớ được chứ đừng nói là xổ số trúng thưởng! Chắc, tới tận lúc này cậu thực sự không phải một người trọng sinh đủ tư cách.

A, ngược lại, có thể thử chơi cá độ, nhưng năm nay không phải năm diễn ra World Cup, phải chờ thôi!

... Thực ra viết văn mạng kiếm tiền cũng không đáng tin, nếu viết mỗi ngày Thẩm Húc Thần phải bỏ ra mấy tiếng để gõ văn tự, nhưng trong trường không cho dùng di động, máy tính, cậu không có công cụ đánh máy, cũng không thể viết tay ra giấy đi... khoan đã, viết ra giấy? nói vậy cậu có thể gửi bài tới tòa soạn a!

Trọng Cao quản lý thực nghiêm, các thầy cô mỗi người đều là Diệt Tuyệt sư thái. Sách báo ngoại khoa lưu hành trong lớp chỉ có các tờ báo, tạp chí văn học. Đây là loại sách báo tạp chí duy nhất mà các thầy cô không tịch thu. Lúc trước khi trọng sinh, hồi học trung học, mỗi tuần cậu đều dùng hai đồng để mua một hai tờ tạp chí quá hạn. Những áng văn xuôi tuyệt đẹp hoặc các bài viết có chiều sâu đều có thể gửi đi. Thẩm Húc Thần dù sao cũng không phải học sinh trung học chân chính, kinh nghiệm cùng bút lực của cậu tất nhiên đã vượt xa trình độ trung học, nếu viết báo tương đối có cơ hội.

Nói liền làm, Thẩm Húc Thần mở ngăn kéo, lấy bài luận ‘Tàn hà thính vũ’ trong kì thi sát hạch môn ngữ văn của mình ra, cậu cảm thấy bài văn này nếu chỉnh sửa thêm đôi chỗ hẳn có thể sử dụng được ngay.

“Thẩm Húc Thần!”

Thẩm Húc Thần giật nảy mình, động tác nhanh chóng đứng lên.

Khương Nghệ ngồi bàn trước yên lặng kéo quyển sách sang một bên, cậu ta dùng ngón tay chỉ chỉ câu hỏi trong quyển sách, nhắc nhở.

Thẩm Húc Thần tinh mắt, trong lòng cảm tạ Khương Nghệ ứng cứu khẩn cấp, liếc nhìn câu hỏi kia liền bắt đầu chậm rãi trả lời.

Cô lịch sử hồ nghi nhìn Thẩm Húc Thần một cái: “Trả lời không tồi, em ngồi xuống đi. Tôi biết đa số các em về sau đều chọn ban tự nhiên, nhưng đừng nghĩ rằng học ban tự nhiên thì không cần học lịch sử, thi đại học không có lịch sử, nhưng thi tốt nghiệp vẫn có, hy vọng các em tập trung chú ý nghe giảng. Hơn nữa, noi gương sử sách, có thể hiểu được rất nhiều đạo lý làm người. Vô luận sau này các em có làm nghề gì, giữ chức vụ gì, biết lịch sử sẽ giúp ích rất nhiều cho các em.”

Nửa câu trước cô giáo ngụ ý nói Thẩm Húc Thần vừa rồi không tập trung nghe giảng, cho dù Thẩm Húc Thần tuổi tâm lý đã là một ông chú nhưng thấy ánh mắt mọi người đều chiếu vào mình, vẫn nhịn không được mà khẽ đỏ mặt.

12. Chương 12: Bị Tổ Cáo

Tuy rằng cảm thấy có lỗi với cô lịch sử, nhưng sau khi ngồi xuống tập trung nghe được mấy chục giây, lực chú ý của Thẩm Húc Thần lại một lần nữa bay cao bay xa bay mãi mãi.

Hiển nhiên, phương án gửi bài viết cho tòa soạn rất khả thi, nhưng Thẩm Húc Thần cảm thấy tiền nhuận bút hẳn không được nhiều. Nhưng bây giờ chỉ còn cách góp gió thành bão, cộng thêm ở trường có xét duyệt thi đua, nếu có thể thi được điểm cao, như vậy, cậu có khả năng sẽ lấy được học bổng. Số tiền này ứng phó việc chi tiêu hằng ngày nhất định đủ, nói không chừng còn có thể trích ra một chút mua quần áo mới cho

Duyệt Duyệt, tuyệt đối không để Duyệt Duyệt lưu lạc đến nông nổi ngày chỉ đủ ăn hai bữa như kiếp trước — đời trước, sau khi ông nội qua đời, hai chị em thật sự đã trải qua những tháng ngày vô cùng khổ cực.

Mà quan trọng nhất là kì thi đại học, nếu Thẩm Húc Thần có thể đứng đầu toàn tỉnh, thậm chí có thể trở thành thủ khoa toàn quốc, như vậy số tiền học phí cũng không cần cậu phải lo nữa, dù sao học bổng đại học cũng đủ dùng. Mà chờ sau khi cậu lên đại học rồi, con đường kiếm tiền cũng sẽ nhiều hơn. Cho nên đối với Thẩm Húc Thần mà nói, khoảng thời gian gian nan nhất cũng chỉ có ba năm trung học mà thôi.

Cậu vốn là học bá, bây giờ còn có thêm một cái hệ thống, nam thần (quốc dân) cùng tỉnh đồ đại hải đang chờ cậu đi chinh phục!

Rất nhanh lại tới cuối tuần.

Chiều thứ bảy tuần này sẽ kiểm tra vật lý, nhưng vật lý mới học được mấy tiết, nội dung hoàn toàn không đủ để kiểm tra, thầy vật lý liền dùng hai tiết kiểm tra này để lên lớp. Học tới 4 giờ chiều, khi giáo viên vật lý vừa cầm giáo án rời khỏi lớp rồi, Quân Khải Uy không chờ được nữa đứng giữa lớp mà rống lên: “Đi chơi bóng rổ thôi!” mấy nam sinh trong lớp lập tức xông xáo hăng hái đi theo cậu ta, bao gồm cả Thẩm Húc Thần trong đó.

Hiện tại sức khỏe của Thẩm Húc Thần đã tốt hơn trước kia rất nhiều, bóng rổ chơi cũng khá tốt. Cậu thường giữ vị trí hậu vệ trong đội, nhưng cũng không cố định, mọi người chỉ là tùy tiện vui đùa, chơi tận hứng là được, có đôi khi nhân số không đủ, cậu cũng tùy theo sắp xếp cả đội chơi vị trí nào cũng được.

Tháng 9 thời tiết vẫn còn có chút oi bức, Thẩm Húc Thần rất nhanh ra một thân đầy mồ hôi, chơi khoảng nửa tiếng, cậu ra sân để một thằng khác vào thay thế. Cố Vọng Thư đứng bên sân đưa cho cậu chai nước lạnh.

“Sao Duyệt Duyệt lại ở đây?” Thẩm Húc Thần hỏi.

“Chị ở bên kia đánh cầu lông, kết quả bạn chơi có việc đi trước, vốn cũng định đi về lại thấy Thần Thần chơi bóng, cho nên đi mua cho Thần Thần chai nước.” Cố Vọng Thư nói, bên chân nhỏ còn để một bộ vợt cầu lông.

“Vậy để em đánh với Duyệt Duyệt!” Thẩm Húc Thần tiếp nhận chai nước nhưng không uống luôn, cậu áp chai nước lạnh lên mặt mình cho mát.

Cố Vọng Thư có chút do dự: “Thần Thần không chơi bóng nữa sao? Mấy người kia đều cùng lớp Thần Thần đi, Thần Thần đi đánh cầu với chị dường như có chút không hay lắm?”

“Có sao đâu, bọn họ đều là bạn cùng phòng kì túc với em, mọi người chơi thân nên không có nhiều cớ kị như vậy. Chỉ cần nói với bọn họ một tiếng là được rồi. Duyệt Duyệt tới sân cầu lông trước đi, em lập tức qua.”

Thẩm Húc Thần chạy tới nói với Tưởng Hạo một tiếng, rồi chạy tới chỗ Cố Vọng Thư. Sân cầu lông của trường vừa nhỏ vừa xấu, nói là sân cầu lông chẳng qua chỉ là sân xi măng căng một cái lưới ở giữa mà thôi. Cố Vọng Thư đánh cầu thường thường nhưng chỉ cần Thẩm Húc Thần đánh trả, nhỏ đều có thể đỡ được.

Sau một lúc Thẩm Húc Thần bày trò cố ý khi dễ Cố Vọng Thư, hớn ha hớn hở mà nhìn Cố Vọng Thư chạy tới chạy lui loạng quạng khắp sân.

Lại thêm một lần Cố Vọng Thư không tiếp được cầu, một nam sinh hơi lùn đi tới chỗ Cố Vọng Thư, bọn họ đứng nói chuyện một chốc, Cố Vọng Thư tựa hồ có chút do dự, nam sinh kia hai tay chắp thành hình chữ thập tựa như đang cầu xin Cố Vọng Thư gì đó, còn không quên tỏ ra bán manh bán manh. Cố Vọng Thư nhin không được bật cười, lại vẩy vẩy tay với Thẩm Húc Thần.

“Đây là Lâm Hiên cùng lớp chị, cậu ấy và bạn đang đánh cầu không cẩn thận rớt cầu xuống cống, lại không mang cầu dự phòng theo, cho nên muốn dùng chung sân với chúng ta, đánh đôi, Thần Thần thấy sao?” Cố Vọng Thư hỏi.

Thân hình Lâm Hiên không cao, so với Cố Vọng Thư còn lùn hơn một chút, nhưng khuôn mặt trông cũng khá thông minh sáng sủa.

Hóa ra là bạn cùng lớp Cố Vọng Thư, xem ra quan hệ cũng không tồi, Thẩm Húc Thần liền gật đầu nói: “OK, vậy đánh đôi đi, chia đội thế nào?”

“Đương nhiên chị với Thần Thần một đội, nếu không với trình độ của chị còn không phải bị mấy người khi dễ sao?” Cố Vọng Thư rất tự giác đứng cùng một đội với Thẩm Húc Thần, nhờ phi thường tín nhiệm khả năng đánh cầu của em trai mình.

Lâm Hiên vẫy vẫy tay về phía mặt cỏ, gào to cổ họng: “Trình Dĩ Hoa, mau tới đây, chúng ta đánh đôi!”

Trình Dĩ Hoa?

Lâm Hiên cười với Cố Vọng Thư nói: “Đó là bạn học cấp 2 của tôi, giờ nó học lớp 3. Lén nói cho bà biết, nó là một thằng phi thường muộn tao (chỉ bề ngoài bình tĩnh, nội tâm cuồng nhiệt)!”

Muộn tao?

Thẩm Húc Thần hí hóp mắt, nhìn Trình Dĩ Hoa chậm rãi đứng lên, lại chậm rãi đi tới chỗ bọn họ.

Lâm Hiên và Trình Dĩ Hoa một đội, Trình Dĩ Hoa rất nhanh ý thức được Cố Vọng Thư chơi yếu nhất bọn, liền liều mạng nhằm vào phía Cố Vọng Thư mà đánh; Thẩm Húc Thần cũng ăn miếng trả miếng, liều mạng tấn công Lâm Hiên, trình độ cậu ta cũng không hơn Cố Vọng Thư là mấy, có khi còn kém Cố Vọng Thư một chút nhưng thể lực tốt hơn Cố Vọng Thư.

Cả trận, chỉ có Cố Vọng Thư và Lâm Hiên là bị khi dễ tới bỏ hơi tai. Cố Vọng Thư dù sao cũng là nữ, rất nhanh đã thở dốc liên tục. Nhỏ vút vọt cầu lông xuống, hỏn hỏn nói: “Không chơi nữa, không chơi nữa, tôi rút lui, tôi còn quần áo chưa giặt, tôi muốn về phòng giặt quần áo...”

Thẩm Húc Thần dừng cầu, nhặt vợt của Cố Vọng Thư lên đi tới chỗ Lâm Hiên, cậu đưa cả vợt lẫn cầu cho cậu ta nói: “Tôi cũng không đánh nữa, vợt cùng cầu đều là của lớp ông, ông và bạn ông đánh tiếp đi.”

Trình Dĩ Hoa nhìn thoáng qua Thẩm Húc Thần, Thẩm Húc Thần nghĩ nghĩ đầu gì cả hai cũng từng chạm mặt một lần, cười cười gật đầu coi như chào hỏi Trình Dĩ Hoa, nhưng cũng không nói gì thêm liên ly khai.

Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư chuẩn bị cùng nhau đi về phía kí túc. Cậu cầm chai nước khoáng để một bên lên, ngửa đầu uống một ngụm to. Cố Vọng Thư đứng bên cạnh nhỏ giọng hỏi: “Thần Thần có quần áo dòn dồng chưa giặt không? Chị đứng dưới lầu chờ, Thần Thần mang quần áo xuống đây, chị giặt cho.”

Thẩm Húc Thần nhất thời bị sặc, nhanh chóng nói: “Trong lòng Duyệt Duyệt, em là người lười biếng như vậy sao? Thiên địa chứng giám, quần áo em ngày nào thay ra ngày đó giặt luôn!”

Cố Vọng Thư cười nói: “Dù sao trong cảm nhận của chị, Thần Thần vốn rất không chăm chỉ! Chị nghe nói, nam sinh thường vứt quần áo bẩn bừa bãi trong phòng, rất tởm! Còn nữa, chị nghe Lâm Hiên nói, cậu ta toàn ngâm quần áo trong bột giặt suốt cả tuần, cuối cùng chỉ rũ rũ một cái liền phơi... vậy phải tốn bao nhiêu quần áo cho vừa!”

Thẩm Húc Thần nhin không được liếc mắt xem thường: “Đồng chí Cố Vọng Thư, em trình trọng cho Duyệt Duyệt biết, Duyệt Duyệt không thể áp đặt thành kiến lên người em. Bọn họ là bọn họ mà em là em, em vẫn luôn là một người ưa sạch sẽ! A, đúng rồi, chờ tới mùa đông, áo khoác với áo len Duyệt Duyệt đừng tự giặt, nhà tắm công cộng lần trước em đưa Duyệt Duyệt tới cũng có dịch vụ giặt là.”

Mùa đông phương Nam khá lạnh, lại không có hệ thống sưởi, nước cung cấp trong các phòng kí túc cũng chỉ có nước lạnh. Đến lúc đó, mỗi khi giặt quần áo đều là chuyện phi thường thống khổ. Quả thật đám học sinh đều thi nhau tới căn tin mua nước nóng. Nhưng khoảng cách giữa căn tin và kí túc không hề ngắn, lại còn phải leo cầu thang bộ, phải đi mấy lần mới được một chậu nước ấm để giặt à? trong trí nhớ Thẩm Húc Thần, Cố Vọng Thư kiếp trước chính bởi vì giặt tay bằng nước lạnh giữa mùa đông mà bị nứt da, tay cũng sưng vù như củ cải.

Cố Vọng Thư nhếch môi, ôn nhu nở nụ cười: “Chị biết rồi!”

Lâm Hiên cũng vừa lúc đi ngang qua người bọn họ — sau khi hai chị em rời sân, Lâm Hiên và Trình Dĩ Hoa đánh đơn, Trình Dĩ Hoa đứng sân bên kia không nhúc nhích, còn Lâm Hiên thì chạy tới sân bên này — nhìn bộ dáng Cố Vọng Thư ôn nhu khác thường, tựa như thấy quý, cậu ta thập phần ngứa da mà gào ầm

lên: “Ai u, cán sự hóa học ơi, không ngờ bà cũng biết thẹn thùng cơ đấy! trong lớp, bà suốt ngày đánh tụi tôi như đánh con, mà anh chàng này... ừm...bạn bà có biết không?!”

“Tào lao cái gì đó?! Còn nói lung tung tui oán ông à!” Cố Vọng Thư lập tức thu hồi nụ cười ôn nhu trên mặt, vẻ mặt hung ác dữ dằn nhắm về phía Lâm Hiên.

Nhìn bộ dạng Cố Vọng Thư hoạt bát đầy sức sống, Thẩm Húc Thần nhìn không được bật cười.

Thẩm Húc Thần nhớ có một chuyện hồi tiểu học, khi đó cậu còn lùn hơn Cố Vọng Thư, cũng không nhớ vì chuyện gì mà có một thằng bé muốn khi dễ Thẩm Húc Thần nhưng bị Cố Vọng Thư bắt gặp, dưới cơn nóng giận, nhỏ đã tấn công nhóc kia tới... bật khóc. Thằng nhóc kia thừa dịp cô giáo không chú ý liền khóc chạy sang hắt trường cấp 2 tìm được Thẩm Bình Trung, nước mắt nước mũi tùm lum meo meo: “Hu hu hu.... Duyệt Duyệt nhà thầy đánh em...”

Đó là chuyện buồn nhất trong cuộc đời Cố Vọng Thư.

Hôm sau là chủ nhật, đa số nam sinh phòng 501 đã hẹn nhau ra tiệm net cùng chơi game, kết quả kế hoạch bất ngờ có biến. Buổi sáng có 4 tiết tự học, tới tiết thứ 3, Lộ Cầu Chân, Thẩm Húc Thần, Quân Khải Uy và cả Từ Duệ đều bị cô chủ nhiệm gọi tới văn phòng giáo viên.

“Chiều nay các em định tụ tập ra ngoài chơi game có phải không?” Cô Tổng trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

Bốn thằng hai mặt nhìn nhau, không dám hó hé gì. Những lúc như thế này, đứa nào thừa nhận chính là đồ ngu — beep —

Cô Tổng hít sâu một hơi, tận tình khuyên bảo cả đám: “Các em đều là những học sinh thông minh, thành tích trên lớp đều không tồi, cô hy vọng các em có thể chuyên tâm học tập cho tốt. Chiều nay được nghỉ không sai, các em có thể tự do hoạt động, nhưng cô cảm thấy, các em nên làm những chuyện có ý nghĩa thì hơn. Cô cũng đã ở tuổi các em, các em muốn hẹn nhau đi chơi bóng rổ, cô tuyệt đối không ngăn cản, nhưng chơi game nhiều sẽ bị nghiện, nó sẽ khiến các em không dứt ra được, rồi từ từ hủy hoại các em, cho nên cô hy vọng các em hãy lý trí lựa chọn những hoạt động bổ ích sau giờ học...”

Bốn thằng cúi gằm mặt, chăm chăm nhìn mũi chân. Bọn họ đã được các anh chị khối trên truyền đạt kinh nghiệm, trong khi các thầy cô đang ‘ca cải lương’ ngàn vạn lần không được xen mồm, nếu không các thầy cô sẽ càng nói càng hăng, kéo dài không dứt. Lộ Cầu Chân lặng lẽ xê dịch về sau một chút, thật cẩn thận mà giấu hơn phân nửa thân mình ở sau lưng Thẩm Húc Thần. Thân là một người kiêu ngạo, Lộ Cầu Chân lo lắng cô chủ nhiệm mải hát hăng say quá mà phun hết mưa xuân lên người nó.

13. Chương 13: Cẩm Di Động

Nửa tiếng sau, cô chủ nhiệm vẫn còn lải nhải: “Thời gian một tháng trôi qua rất nhanh, thi tháng cũng sắp tới, cô hy vọng các em có thể duy trì thành tích học tập của mình. Đặc biệt là em, Lộ Cầu Chân, tình trạng học hành tháng này của em không được tốt lắm, rất nhiều thầy cô đã phản ánh với cô. Đúng rồi, cô còn chuyện này muốn nói cho các em biết, bắt đầu từ tháng sau, sẽ triển khai chọn đội tuyển học sinh giỏi, các thầy cô bộ môn sẽ hy sinh thời gian của mình để phụ đạo miễn phí thêm cho các em trong đội tuyển vào giờ tự học tối...”

“Các môn khác cô không rõ nhưng ở môn toán của cô, bốn người các em, cô đều rất xem trọng.”

“Nhưng được cô xem trọng là không đủ, các em còn phải tự mình đạt được thành tích cao, cả khối có tất cả 18 lớp, chỉ tiêu đội tuyển toán chỉ có 40 em, chia đều mỗi lớp 2 người, nếu các em làm cô thất vọng, cô thật sự không còn biện pháp...” Cô Tổng vẫn tiếp tục hát đều đều.

Lộ Cầu Chân không để bụng bĩu môi, nhưng cậu ta cúi đầu, cô chủ nhiệm không nhìn thấy vẻ mặt của cậu ta.

Cô Tổng tiếp tục phát biểu cảm nghĩ thêm khoảng mười phút nữa, chờ tới khi cô khoan dung thả cho cả đám trở về thì tiết thứ 4 cũng gần kết thúc. Vừa rời khỏi văn phòng giáo viên, Lộ Cầu Chân lập tức dài mặt trề môi: “Nhất định là do thằng Mã Thuận Đào tố cáo! Mọi cái thằng rảnh hơi, đã học trung học rồi còn muốn làm chó săn cho giáo viên!”

“Cũng không nhất định là cậu ta.” Thẩm Húc Thần phi thường khách quan lên tiếng: “Chuyện chúng ta bàn tán tụ tập đi chơi game ở trên lớp, không chừng bị ai đó nghe được.”

“Tao cảm thấy thằng Mã Thuận Đào khả năng lớn nhất, xem ra về sau phải tìm nó nói chuyện mới được.” Lộ Cầu Chân nghiêng răng nghiêng lợi.

Từ Duệ do dự một chút: “Vậy chiều nay chúng ta làm gì?”

Lộ Cầu Chân rũ vai, chán nản nói: “Chắc tao về nhà thôi... mày không nghe cô nói à, cô còn muốn gọi điện cho ba tao kìa!”

Nghe vậy, Thẩm Húc Thần, Từ Duệ, Quân Khải Uy theo thứ tự tràn ngập đồng tình mà thi nhau xoa xoa cái đầu chó của Lộ Cầu Chân, khiến cái tên khiết phích nặng tức giận tới gào ầm lên còn đuổi theo ba thằng bạn tới tận lớp. (Jer: cái đầu chó là từ của tác giả nhớ, không phải tớ chém đâu =)))

Tới khi gần đến phòng học, Thẩm Húc Thần chợt nhớ ra một việc, liền kéo 3 thằng bạn sang một góc, nhỏ giọng nói: “Nếu trong lớp có tay sai của cô chủ nhiệm, vậy ba đứa chúng mày phải cẩn thận một chút, lúc sử dụng di động chú ý đừng để người khác nhìn thấy.”

Trường Trọng Cao nghiêm cấm học sinh mang theo di động, nhưng trên có chính sách, dưới có đối sách, luôn có một số học sinh vẫn vụng trộm sử dụng di động. Từ Duệ bởi vì nhà xa, trước khi tới trường, bố mẹ cậu ta đã mua cho một chiếc di động để dùng. Quân Khải Uy hư hư thực thực có một cô bạn gái ở trường ngoài, cho nên mỗi buổi tối luôn trốn trong ổ chăn nhắn tin với bạn gái. Lộ Cầu Chân thì thuần túy là nhà có tiền, tùy hứng dùng.

Kỳ thật sử dụng di động ở trong trường là chuyện phi thường khổ bức, bởi vì không cách nào công khai sạc pin.

Trong phòng ngủ không có ổ cắm, có đồ điện gì đều không thể dùng — nếu tên nào ghê gớm tới mức tránh thoát được sự kiểm tra của các thầy cô giám thị mà hủy quạt trần để sử dụng cái ổ cắm kia thì coi như mày trâu bò, bố không chấp — mặc dù trong lớp có ổ cắm nhưng ai mà dám đem di động tới lớp cơ chứ. Nhưng cũng có người trộm đem mp3 tới lớp để sạc, nhưng mp3 và di động tính chất không giống nhau, bị phát hiện cũng không nghiêm trọng, nếu tâm tình giáo viên tốt bọn họ sẽ nhắm mắt mở mắt cho qua chấp nhận lý do coi như chân chính kiểu “dùng mp3 để luyện nghe tiếng anh”.

Có thể nạp điện cũng chỉ có buổi chiều chủ nhật được nghỉ, có thể nhờ các bạn có nhà trong trấn mang về sạc hộ, hoặc chỉ còn cách tới tiệm net, để có thể sử dụng di động cũng thực sự tan nát tim gan. Mà để tiết kiệm pin, di động của Quân Khải Uy phần lớn đều tắt máy, đến tối sau khi mọi người tắt đèn đi ngủ mới dám mở một chút, nhắn nhắn mấy tin với bạn gái xong lại nhanh chóng tắt máy. Mà, hiện tại trong lớp không ai biết Quân Khải Uy đã có bạn gái ở bên ngoài, chỉ có Thẩm Húc Thần dựa vào trí nhớ kiếp trước nên mới sớm biết rõ mọi chuyện.

Nghe xong lời nhắc nhở của Thẩm Húc Thần, 3 thằng còn lại đều cảm thấy ưu sầu. Trường học quản chế phi thường nghiêm khắc đối với chuyện sử dụng di động, trên cơ bản phát hiện cái nào tịch thu cái đó, thậm chí học sinh bị phát hiện còn bị phê bình trước toàn trường, nặng hơn thì bị kỉ luật.

Từ Duệ là một thằng vô cùng ngoan ngoãn, có chút do dự nói: “Vậy từ nay về sau tao không dùng di động nữa, dù sao trong trường cũng có nhiều buổi điện thoại công cộng, tao vẫn có thể gọi điện về nhà.”

“Tóm lại bọn mày nhớ cẩn thận một chút là được.” Thẩm Húc Thần chốt lại.

Lộ đại thiếu gia tâm tình càng khó chịu: “Cái thằng mặt báo kia tốt nhất đừng để tao phát hiện được!” kỳ thật trong lòng nó đã nhận định người mặt báo chắc chắn là Mã Thuận Đào, chỉ bởi vì không có chứng cứ nên nó mới chưa động tới Mã Thuận Đào. Nó cũng không phải trẻ con, hơn nữa sự tình cũng chưa đến mức không thể vãn hồi, nó cũng sẽ không làm ầm ĩ, nên chỉ cấu kinh vô ích vậy thôi.

Kế hoạch đi chơi game buổi chiều bị ngâm nước nóng, Thẩm Húc Thần cũng không thấy thất vọng. Cậu đã sớm trải qua cái tuổi mê chơi này rồi, trên người đã sớm có tự chủ của người thành niên, đơn giản ở trong lớp bắt đầu mài móng viết văn, viết báo.

Chiều chủ nhật được giải phóng từ 11 rưỡi trưa tới tận 7 giờ tối, nhưng cô Tổng chủ nhiệm lớp đã yêu cầu trước 6h tối cả lớp phải tập trung đầy đủ, cho nên hôm nay được nghỉ không dài lắm. Đa số đều chọn ra ngoài chơi, nhưng sau khi ăn trưa xong, một số lại lục tục kéo tới lớp ngồi, trong đó có cả Vạn Minh Hải bạn cùng phòng với Thẩm Húc Thần, cậu ta muốn tận dụng hết thời gian để đọc sách nhiều một chút.

Còn cả mấy nữ sinh cũng tới, bọn họ mở TV xem (ngày thường, đặc biệt là khi sử dụng giờ làm việc và nghỉ ngơi mùa đông, bởi vì không có ngủ trưa, nên lúc nghỉ trưa, mọi người thường tập trung ở lớp mở TV xem, mà cũng chỉ xem được mỗi chương trình “Thời sự 30 phút mỗi ngày”, đây là do nhà trường muốn đảm bảo học sinh cập nhật một số tin tức thời sự thường nhật, sau khi chương trình kết thúc, TV phải bị tắt). Bọn họ chuyển vài kênh truyền hình, dường như không tìm được chương trình gì hay để xem, cuối cùng đành tắt đi ngồi buồn chuyện.

Không biết nói tới cái gì mà nhóm con gái đồng loạt cười ầm lên, Vạn Minh Hải nhin không được oán giận nói: “Phòng học là nơi học tập, mấy người có thể nhỏ giọng chút không? ồn muốn chết!” Cậu ta là một con mọt sách không hiểu phong tình, một chút mặt mũi cũng không cho mấy nhỏ.

“Hiện tại cũng không phải thời gian lên lớp, nếu ông thấy ồn thì có thể trở về phòng ngủ!” Có một nhỏ không khách khí phản bác một câu.

Vạn Minh Hải nhìn quanh, nói: “Thẩm Húc Thần cũng đang đọc sách.” Cậu ta là một người miệng lưỡi vụng về, những lời này ngụ ý chính là muốn kéo Thẩm Húc Thần trở thành đồng minh với mình, dường như cảm thấy lý do này có thể thuyết phục nhóm con gái.

Nhắc tới Thẩm Húc Thần, nhóm nữ sinh kia dường như có chút ngại ngùng.

Cũng hết cách, thế giới này ai cũng thích zai đẹp, ai bảo Thẩm Húc Thần lớn lên đẹp trai vậy chứ.

Hơn nữa, tính cách Thẩm Húc Thần hiện tại so với trước kia dường như sáng lạn hơn rất nhiều, nhưng đó chỉ là khi chơi cùng bọn con trai, trừ bỏ Cố Vọng Thư tương đối đặc biệt ra thì cả hai kiếp Thẩm Húc Thần đều không biết cách lấy lòng con gái như thế nào.

Chắc bởi vì đã sớm ý thức được mình thích con trai cộng thêm bị tính cách Cố Vọng Thư ảnh hưởng làm vụn vỡ tam quan thẩm mỹ mà Thẩm Húc Thần vĩnh viễn không thưởng thức nổi mị lực của mấy loại con gái kiểu như “bạch liên hoa”, “trà xanh*”, “Tiểu bạch hoa”... cậu ưa loại nữ nhân mạnh mẽ thành công trong sự nghiệp như mấy vị theo nữ quyền chủ nghĩa (chủ nghĩa phi cực đoan nha), hoặc nữ cường nhân tựa như Vạn Bảo Châu lớp phó học tập của lớp. (bạch liên hoa thì mọi người biết rồi ha, còn kiểu “trà xanh” chính là kiểu bề ngoài thanh thuần, điềm đạm đáng yêu, cả người lẫn vật đều vô hại, thậm chí còn yếu ớt nhiều bệnh, đa sầu đa cảm, nhưng sau lưng lại giấu đám chọc tót tính kế, dã tâm bưng bưng, thích đùa bỡn tình cảm của người khác; ‘Tiểu Bạch hoa’ cũng tương tự ‘trà xanh’ chính là loại bề ngoài nhu nhược, yếu đuối, nhưng nội tâm cường hãn, âm hiểm, ngoan độc thường dùng bề ngoài yếu đuối của mình để lợi dụng lòng thương cảm của người khác.)

Chính vì thế mà mỗi khi đối mặt với con gái, Thẩm Húc Thần đều tương đối câu nệ. Cậu lịch sự thân thiện nhưng cũng không chơi đùa giao tiếp gì mấy với bọn con gái, cũng không đối xử có khác biệt gì. Khai giảng đã trôi qua nhiều ngày mà Thẩm Húc Thần chưa từng nói chuyện với đại đa số nữ sinh trong lớp, cho nên, đối với nữ sinh, Thẩm Húc Thần là một người thập phần cao ngạo lãnh đạm, tựa như một đóa cao lãnh chi hoa*! Cố tình Thẩm Húc Thần lại rất đẹp trai, nên ánh mắt rất nhiều nữ sinh đều dán chặt lên người cậu. (cao lãnh chi hoa: hoa mọc trên núi cao, ý chỉ người hoặc vật quá cao quý xa vời không thể tiếp cận chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn.)

Vạn Minh Hải tuy rằng không hiểu rõ đạo lý đối nhân xử thế nhưng giờ phút này cũng coi như mèo mù vớ cá rán — cậu ta đẩy Thẩm Húc Thần lên trước, khiến nhóm nữ sinh đang trong thời kì trưởng thành có lòng tự trọng siêu cao, bọn họ không muốn để lại ấn tượng xấu trước mặt một người ưu tú khác. Bọn họ có thể bày ra vẻ mặt tùy hứng thậm chí là chanh chua đánh đá ở trước mặt Vạn Minh Hải nhưng ở trước mặt Thẩm Húc Thần, bọn họ theo bản năng mà tỏ ra tư thái vài phần thuần thực.

Thẩm Húc Thần tựa hồ đang thực nghiêm túc mà tập trung viết viết cái gì đó, nhóm nữ sinh liếc nhau, mặc dù có chút không phục nhưng thanh âm cũng đã nhỏ hơn rất nhiều.

Trong đó có một nữ sinh chủ động đi tới chỗ Thẩm Húc Thần, hỏi: “Này, Thẩm Húc Thần, sao cậu không ra ngoài chơi?!”

Nếu là Tưởng Hạo, nó nhất định sẽ đáp lại một câu đùa giỡn “cậu cũng đâu có ra ngoài chơi.” Cậu ta rất thích ba hoa với đám con gái, mà quan hệ với bọn họ lại vô cùng tốt, quả thực như bạn thân của bọn họ vậy. Nhưng Thẩm Húc Thần không phải Tưởng Hạo, cậu ngẩng đầu liếc nhỏ kia một cái, biết nhỏ tên Hứa Mẫn Mẫn là lớp phó đời sống trong lớp. Thẩm Húc Thần cúi đầu tiếp tục làm việc của mình, giọng thản nhiên nói: “Bởi vì có việc.” Nghe thì như đã trả lời nhưng kỳ thật cái gì cũng đều không nói.

Hứa Mẫn Mẫn lại không để bụng, nhỏ trực tiếp đặt mông ngồi xuống chỗ của Khương Nghệ ngay đằng trước mặt Thẩm Húc Thần, nghiêng đầu nhìn cậu, cười mỉm hỏi: “Ừm, cậu học vật lý giỏi như vậy, có thể chỉ phương pháp cho tớ được không?”

Thẩm Húc Thần cũng không thèm ngẩng đầu lên nói: “Lên lớp nghiêm túc nghe giảng, sau giờ học nghiêm túc hoàn thành bài tập, thế thôi.”

“Thật sự không có bí quyết riêng nào sao?” Hứa Mẫn Mẫn nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt, tò mò hỏi.

“Không có.”

“Được rồi... thiên tài cùng phạm nhân quả nhiên khác biệt.” Hứa Mẫn Mẫn tựa hồ không để ý tới sự lãnh đạm của Thẩm Húc Thần, ngữ khí khoa trương hít sâu một hơi: “Cậu đang làm gì đó? Làm bài tập à?”

“Không phải.”

“Mẫn Mẫn, bà mau tới đây xem nè, zai đẹp lớp 18 đang đứng dưới lầu kia, mau tới nhanh lên!” nhóm nữ sinh đang đứng cạnh cửa sổ, một nhỏ trong bỗng nhiên kêu to.

Hứa Mẫn Mẫn a một tiếng, ba bước thành hai chạy tới bên cửa sổ

“Zai đẹp? ai cơ?” một nhỏ khác cũng ngó nghiêng hỏi.

“Kia kia, chính là Chương Diệp lớp 18 đó.”

“Đâu đâu, tôi xem với...xì, còn tưởng đẹp trai thế nào, trông cũng bình thường thôi. Còn không đẹp trai bằng Thẩm...Tưởng Hạo lớp mình!”

“Bà không thể nói như vậy, bà phải nể mặt Hứa Mẫn Mẫn một chút chứ! Tôi cho bà biết, Chương Diệp không phải người ngoài, hiện giờ cậu ta coi như người nhà lớp mình rồi! Tôi nói không sai chứ, Hứa Mẫn Mẫn?”

“Các bà đừng có nói bừa, tôi và Chương Diệp không có gì hết.”

“Bà có dám nói Chương Diệp không phải đang đợi bà không? Nhìn xem, nhìn xem, cậu ta phát hiện chúng ta rồi kia!”

“Hứa Mẫn Mẫn, bà có thì cứ nhận đi, tôi thấy Chương Diệp hết lòng với bà thế còn gì, lần trước khi bà đến ngày, cậu ta còn pha nước đường đổ cho bà uống nữa.”

“Thật sao? Xem ra là một nam nhân tốt nha!”

“Mấy bà còn nói lung tung, tôi không để ý tới mấy bà nữa!”

.....

Nhóm nữ sinh kia dù đã tận lực đè thấp giọng nói chuyện với nhau nhưng chỉ trách thính lực của Thẩm Húc Thần quá tốt, vẫn có thể nghe rõ nội dung nói chuyện của bọn họ.

14. Chương 14: Sửa Nguyên Chất

Chương Diệp lớp 18! Được lắm!

Hồi trung học ở kiếp trước, Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư đều không quen Chương Diệp, dù sao các lớp cách xa nhau, cả khối có hơn ngàn người sao có thể quen biết hết được?

Nhưng đến khi lên đại học, Chương Diệp và Cố Vọng Thư lại cùng trường, cái tên nhân tra này lôi mọi kỹ năng ra để theo đuổi Cố Vọng Thư cho bằng được, thực khiến người ta cảm thấy chân tâm hẳn được nhật nguyệt chứng giám, chờ tới khi Cố Vọng Thư và gã sắp đính hôn, gã lại cùng một nữ nhân khác lên giường, còn đúng tình hợp lý cho rằng ‘đây là sai lầm mọi thằng đàn ông đều phạm phải’. Cố Vọng Thư là một nữ nhân can trường không dung thứ cho bất cứ lỗi lầm nào dù chỉ bé bằng hạt cát, nếu không phải Thẩm Húc Thần ra tay ngăn cản, nói không chừng ngay lúc đó Cố Vọng Thư đã dùng dao xẻo luôn cái ‘vòi nước’ kia của gã rồi.

Chương Diệp thực sự là mối tình đầu của Cố Vọng Thư, hẳn theo đuổi Cố Vọng Thư hai năm, bọn họ ở bên nhau thêm một năm, nhưng gã đã hủy diệt mọi tình cảm yêu thương tốt đẹp của Cố Vọng Thư dành cho gã. Nếu không phải gã, Cố Vọng Thư đã không bỏ qua Triệu Quân Dã, mà phó mặc số phận gã bừa cho Vương Úc Trạch, cuối cùng còn bị Vương Úc Trạch liên lụy mà bị tổng vào tù.

Cho dù việc Cố Vọng Thư bị bắt cũng một phần là do lựa chọn của chị ấy nhưng trong suy nghĩ của Thẩm Húc Thần luôn bao che khuyết điểm, nếu không có Chương Diệp... nếu như không có Chương Diệp... Thẩm Húc Thần nắm chặt tay, đầu bút gãy rơi xuống bàn, lòng bàn tay bị mảnh vỡ của thân bút rạch một đường, máu tươi chảy ra.

Cậu đã sống lại.

Ông nội Thẩm Bình Trung vẫn còn sống.

Cố Vọng Thư chắc chắn sẽ hạnh phúc.

Trong lòng cậu tuy rằng hận cùng cực, nhưng chỉ cần Chương Diệp cả đời không tới trêu chọc Cố Vọng Thư, Thẩm Húc Thần sẽ không động tới gã.

Hy vọng tên đó có thể... tự giải quyết cho tốt.

Thẩm Húc Thần hí hóp mắt, có thể sống lại một đời quả thực chính là may mắn, cho nên không bằng sống vui vẻ thoải mái một chút, đừng để mấy kẻ cặn bã phá hủy tâm tình.

Không để ý tới đám nữ sinh vẫn còn cãi nhau ầm ĩ đằng kia, Thẩm Húc Thần lại tập trung vào viết văn. Suốt buổi chiều, cậu viết được hai bài luận ngắn. Bởi vì muốn gửi tới chuyên mục văn học cho nên số lượng từ trong bài không nhiều lắm, một bài chỉ có khoảng 800 từ, bài còn lại khoảng hơn 600 từ. Thẩm Húc Thần đối với hai bài viết của mình rất vừa lòng.

Ăn tối xong, Thẩm Húc Thần tới cửa hàng tạp hóa trong trường mua một tập giấy diệp để viết bản thảo. Chỉ cần chép lại hai bài viết kia vào giấy là có thể đem gửi. Thẩm Húc Thần rất tự tin đối với văn chương của mình, hơn nữa chữ viết của cậu vô cùng ngay ngắn xinh đẹp, là một người trọng sinh có bàn tay vàng nói không chừng còn có cả hào quang của nam nhân vật chính trong tiểu thuyết, có khi nộp hai bài viết này xong sẽ được thuê viết thêm vài bài nữa cũng nên?

Lần thứ hai trở lại lớp học, Thẩm Húc Thần lại vui đầu vào chép văn, viết không bao lâu chợt nghe có người tới tìm mình. Thẩm Húc Thần ngẩng đầu nhìn lại, là Cố Vọng Thư mang theo một cái túi đứng ở cửa sau ngoắc ngoắc tay gọi cậu ra.

“Xế chiều nay chị và Lục Thẩm Nhã có đi dạo trong siêu thị một lát, thấy sữa nguyên chất đang được khuyến mại, rất tốt cho sức khỏe, nên chị đã mua cho Thần Thần một chai, Thần Thần mang về phòng chậm rãi uống nhé.” Cố Vọng Thư đưa sữa cho Thẩm Húc Thần, nói.

Thẩm Húc Thần nhận chai sữa, trong lòng nhin không được cảm khái một câu, chị gái vừa đáng yêu vừa hiểu chuyện của cậu không biết cuối cùng sẽ rơi vào tay ai, đời này nhất định sẽ để chị ấy gả cho một đức lang quân như ý! Thẩm Húc Thần từ trong túi áo lấy ra một quả táo, đưa cho Cố Vọng Thư: “Này, táo Duyệt Duyệt thích ăn nhất, cảm động không?”

Quả táo này vẫn là dùng tích phân mua trên cửa hàng hệ thống, kỳ thật sữa cũng có thể mua được ở trên đó, hoàn toàn không cần Cố Vọng Thư phải tốn tiền, nhưng Thẩm Húc Thần cái gì cũng không nói, bởi vì Cố Vọng Thư đưa cho cậu chính là tâm ý của nhỏ. Trong mắt Thẩm Húc Thần trọng sinh, Cố Vọng Thư – người thân duy nhất này chẳng khác nào con gái mình, nhưng Thẩm Húc Thần biết rõ, trong mắt Cố Vọng

Thư, tuy rằng chỉ ra đời sớm hơn cậu nửa tiếng nhưng nhỏ lại là gia trưởng của cậu. Thân là chị gái, Cố Vọng Thư luôn có ý thức trách nhiệm của một người chị đối với em trai.

“Oa, chị thích nhất táo Thần Thần mua, Thần Thần mua táo này ở đâu vậy, ăn ngon hơn táo bình thường!” Cố Vọng Thư cười hì hì tiếp nhận quả táo trong tay Thẩm Húc Thần.

Thẩm Húc Thần sờ sờ cái mũi mình, nói: “... lấy của thằng bạn.”

Cố Vọng Thư có chút không ủng hộ lườm Thẩm Húc Thần một cái.

“Tình hữu nghị giữa bọn con trai với nhau, Duyệt Duyệt không hiểu được đâu, em cho nó chép bài, nó lấy táo trả em, công bằng mà!” Thẩm Húc Thần ăn nói lung tung: “Đúng rồi, Duyệt Duyệt đứng đây chờ em chút, em có cái này cho Duyệt Duyệt.”

Thẩm Húc Thần mang theo chai sữa về lớp, cất chai sữa vào ngăn bàn, rồi lại tìm kiếm cái gì đó trong ngăn, chốc lát sau lôi ra một quyển sách tham khảo. Thẩm Húc Thần cầm quyển sách chạy ra hành lang, đưa cho Cố Vọng Thư đang đứng chờ: “Duyệt Duyệt nhớ học thuộc mấy bài khóa trong này, hoặc trong các giờ đọc sách buổi sáng lấy quyển sách tiếng anh này ra đọc, đối với các dạng bài như hoàn thành câu hoặc bài đọc hiểu đều rất có lợi.”

“Thần Thần không dùng à?” tiếng anh là môn Cố Vọng Thư yếu nhất.

“Em đã xem xong rồi, cũng nhớ hết rồi, cho nên Duyệt Duyệt mang về chậm rãi học đi.”

“Không phải chứ? Khai giảng mới được ba tuần mà Thần Thần đã thuộc hết cả quyển rồi?”

“Ừ... em là thiên tài mà!”

“...” thằng nhóc này từ khi nào đã trở thành không biết xấu hổ như vậy rồi, tự tăng bốc mình như vậy thật sự không có vấn đề gì sao? Thân là chị gái của thiên tài, Cố Vọng Thư cảm thấy áp lực thực lớn.

Hai chị em đứng hàn huyên thêm một lát, Cố Vọng Thư mới cầm quyển sách trở về lớp mình. Thẩm Húc Thần cũng quay về chỗ ngồi, Tưởng Hạo gian tà sán lại gần nói: “Hôm nay tao mới biết được một tin tức động trời! Hứa Mẫn Mẫn thích mày đó, mày có biết không?”

Thẩm Húc Thần tà liếc thằng bạn cà chớn một cái.

Tưởng Hạo phi thường đáng khinh cười đều: “Hứa Mẫn Mẫn tuy rằng không phải quá xinh đẹp nhưng đáng người ngon phết! Mày không suy nghĩ gì sao?”

“Trong đầu mày ngoại trừ mấy cái hứng thú thấp kém này còn có cái gì hữu dụng không?” Thẩm Húc Thần không chút khách khí đáp trả.

“Này cũng không thể trách tao, là Hứa Mẫn Mẫn tự mình nói ra mà! Chính miệng nhỏ nói với một nhỏ khác ở lớp 3!”

“Bài luận tiếng anh mày còn chưa viết xong phải không? Hết tiết tự học đầu tiên phải nộp rồi đấy, mày làm nhanh lên đi!”

Tưởng Hạo kêu rên một tiếng, cũng không dám buôn chuyện hóng hớt nữa, đành lôi bài tập tiếng anh ra bắt đầu trầm tư suy nghĩ. Thấy thằng bạn rốt cục cũng yên tĩnh lại, Thẩm Húc Thần tiếp tục vui đùa vào chép văn. Cậu đã lên kế hoạch rõ ràng trong đầu, không cần biết có hiệu quả hay không, về sau mỗi tuần đều phải viết một bài đem gửi, được đăng thì tốt, còn không được đăng coi như luyện viết văn.

Khi sắp tới giờ tự học, ở cửa sau lại có người tới tìm Thẩm Húc Thần, lần này là đội trưởng đội phát thanh Tổng Vân Dung. Nhỏ tới nhắc Thẩm Húc Thần nhớ lịch phát chương trình, dù sao ngày mai cũng là thứ hai, mà chiều thứ hai là buổi phát thanh đầu tiên của cậu. Là một đội trưởng mẫn cán, Tổng Vân Dung tất yếu cần phải quan tâm tình hình thành viên mới một chút. Kịch bản Thẩm Húc Thần đã sớm viết xong, dưới sự nhắc nhở của Tổng Vân Dung, cậu tỏ ra mình đã chuẩn bị sẵn sàng tùy thời có thể để cả đội tới kiểm tra.

Chuẩn bị đầy đủ, buổi phát thanh ngày hôm sau của Thẩm Húc Thần diễn ra phi thường hoàn mỹ. Bởi vì còn thiếu niên chưa vỡ giọng nên giọng Thẩm Húc Thần vẫn còn khá trong trẻo, nhưng bởi vì có sự từng

trải của đời trước mà trong giọng cậu vẫn lộ ra sự trầm ổn vững chắc. Qua hệ thống phát thanh, giọng nói cũng sẽ có sự sai lệch nhất định nhưng Thẩm Húc Thần phát âm rõ ràng, giọng cậu là chính tông khẩu âm Luân Đôn, cho dù toàn bộ giáo viên, học sinh đang bận rộn làm tổng vệ sinh thì vẫn có người bởi vì giọng Thẩm Húc Thần phát âm quá hay mà ngừng tay lắng nghe.

Giữa chương trình, Thẩm Húc Thần bật một bài hát của ban nhạc Oasis. (Oasis ban nhạc rock của Anh được thành lập tại thành phố Manchester vào năm 1991)

Khi âm nhạc vang lên, Thẩm Húc Thần tắt mạch, cầm cốc nước lên uống một ngụm. Tống Vân Dung lặng lẽ giơ một ngón cái lên khen ngợi cậu. Thẩm Húc Thần bớt thời giờ xem xét hệ thống một chút, chỉ tốn chút công sức như vậy mà cậu đã lấy được thêm 30 tích phân. Chắc bởi vì toàn bộ giáo viên và học sinh đều đang nghe chương trình phát thanh, tương đối có lực ảnh hưởng bởi vậy mà tích phân mới khá cao sao? Hắc hắc, xem ra hoạt động câu lạc bộ cũng kiếm được tích phân thật nè, vậy có nên đăng ký vào câu lạc bộ văn học nữa không nhỉ? không biết bây giờ bọn họ có còn chiêu sinh nữa không.

Tháng 9 trôi qua rất nhanh.

Tháng 11 có lễ quốc khánh, lễ quốc khánh đại bộ phận công nhân viên chức được nghỉ một tuần, nhưng trường học lại phi thường keo kiệt, chỉ cho nghỉ ba ngày. Ba ngày thì ba ngày đi, còn hơn không được nghỉ ngày nào. Nhưng sau khi kỳ nghỉ 3 ngày chấm dứt, kỳ thi tháng liền chào đón lũ học sinh. Nghỉ cũng không yên ổn, đứa nào có nhà ngay trong trấn thì còn dễ, trên cơ bản trực tiếp về nhà, còn đứa nào từ các làng quê xa xôi thì đều lựa chọn ở lại trường mà ôn tập.

Thẩm Húc Thần cũng vậy, đơn giản bám trụ trường học. Tiễn Hồ trấn coi như khá lớn, đời trước cậu cũng đã chơi chán rồi, đời này thật sự không dậy nổi hứng thú đi chơi nữa. Tiến độ tự học của Thẩm Húc Thần đã bỏ xa tiến độ dạy học trên lớp của các thầy cô, hiện tại cậu đang xem sách giáo khoa vật lý lớp 11, mà sách giáo khoa đương nhiên mượn từ chỗ thầy vật lý — cán sự môn và giáo viên bộ môn có quan hệ thân thiết hơn nhiều so với các học sinh bình thường khác. Sau ba ngày, cậu đã đọc xong cả quyển sách giáo khoa lớp 11.

Kỳ nghỉ chấm dứt, thời gian làm việc nghỉ ngơi của trường cũng chuyển sang giờ mùa đông. Giờ mùa đông và giờ mùa hè khác nhau ở chỗ, giờ mùa đông không có giờ ngủ trưa. Ngược lại, chỉ được nghỉ trưa một lúc, học sinh không thể về phòng ngủ, mà phải ở lại lớp, ai mà cảm thấy mệt quá thì có thể gục xuống bàn chợp mắt một chút. Buổi tối đi ngủ sớm hơn 20 phút. Buổi sáng dậy muộn hơn 30 phút.

Tất cả mọi người còn chưa quen giờ giấc làm việc mới, nhưng kỳ thi tháng vẫn đúng hạn mà tới.

Xếp phòng thi tháng, trường căn cứ vào thành tích kỳ thi lần trước mà xếp chỗ, lần trước Thẩm Húc Thần thi đứng đầu khối, tự nhiên bị phân tới chỗ thứ nhất phòng đầu tiên. Cố Vọng Thư ngồi ở vị trí thứ 6. Lần này Thẩm Húc Thần không đưa táo cho Cố Vọng Thư, mà đưa một cây kẹo que mua trong tiệm tạp hóa trường.

Chất ngọt sẽ làm giảm bớt sự căng thẳng, kẹo que có vị táo mà Cố Vọng Thư thích ăn nhất. Cố Vọng Thư quả nhiên rất vui sướng, nhỏ khó được khi có tư thái em gái nhỏ mà làm nũng với Thẩm Húc Thần: “Thần Thần, chị biết Thần Thần tốt với chị nhất!”

Thẩm Húc Thần rung mình nhanh chóng gạt toàn bộ da gà da vịt trên người xuống.

Cố Vọng Thư cười ha ha vui vẻ, thanh âm thập phần trong trẻo. Mấy học sinh khác cũng đang đứng chờ ngoài phòng thi nhin không được mà liếc nhìn về phía bọn họ, dường như rất ngạc nhiên khi cặp tình nhân này còn hừ hừ thực thực tỏ ra thân mật ngọt ngào như vậy.

Môn thi đầu tiên là toán, còn cách nửa tiếng nữa mới bắt đầu thi, cho dù có là học bá thì lâm thời vẫn phải ôm chân Phật, trên tay đứa nào cũng có một quyển sách hoặc một quyển vở, ngay cả Cố Vọng Thư vừa ngậm kẹo que vừa lật lật tập đề cương của mình. Còn Thẩm Húc Thần chỉ cầm theo một túi đựng vật phẩm trong suốt, rảnh rỗi không có việc gì làm đứng cạnh Cố Vọng Thư, nhìn qua thập phần ung dung.

Hết chương 14

15. Chương 15: Ba Nghìn Mét

Đề thi các môn tự nhiên của trường chuyên vẫn luôn thuộc dạng khó nhằn, toán học càng hơn thế, không chỉ khó mà độ dài đề càng vô đối, thời gian làm bài 120p, phải nói là giành giật từng giây từng phút, nếu ai chỉ cần ngáy ra một lúc là có khi không kịp đọc xong đề. Cũng may Thẩm Húc Thần đã tự học xong chương trình khối 10 cho nên việc giải đề thi đối với cậu không mấy khó khăn, câu cuối cùng luôn là câu khó nhất để phân loại học sinh, Thẩm Húc Thần phải suy nghĩ khoảng 10p mới có thể làm được. Chờ tới khi cậu làm xong cả đề, thời gian mới chỉ trôi qua một nửa. (Jer: đờ:v... tui còn chưa từng liếc tới cái đề cuối cùng luôn chứ đừng nói là làm *một thanh niên học ngu chia sẻ*)

Lại dùng thêm 20p để kiểm tra lại toàn bộ bài thi của mình một lần, Thẩm Húc Thần rất nhanh liền không còn việc gì để làm, nhin không được lòi giấy nháp ra vẽ vờ giết thời gian. Cậu vẽ một hình chibi ông nội, một hình chibi Cố Vọng Thư, khi đang vẽ hình chibi của mình thì cô giám thị đi ngang qua người cậu, thấy vậy liền dừng chân. Sau khi thấy bài thi cậu kín chữ, cô cũng không nói gì, chỉ chốc lát sau lại rời đi.

Sau khi thi toán xong, trừ bỏ người muốn đi vệ sinh thì ai cũng không rời trường thi, bởi vì tiếp đó còn phải thi thêm một môn nữa. Dù sao cũng phải thi 9 môn, thời gian được nhà trường tận dụng tới cực hạn, một buổi sáng thi luôn hai môn. Chỉ trong chốc lát, giáo viên coi thi môn lý ôm túi hồ sơ xuất hiện. Hiện tại cho dù là thời gian nghỉ ngơi, nhưng trong trường thi vẫn thực an tĩnh, ngay cả người đi lại cũng rất ít.

Thẩm Húc Thần chán muốn chết mà quay quay cây bút, chờ môn thi tiếp theo.

“...Này, câu cuối đề toán cậu có thấy nó kỳ quái không?” Đúng lúc này, có một giọng nói không quen thuộc lăm vang lên bên tai Thẩm Húc Thần.

Thẩm Húc Thần ngẩng đầu vừa thấy, ặc, đây không phải Trình Dĩ Hoa sao? Hơn nữa, dường như chuyện trao đổi đáp án này không phải nên tìm bạn thân của mình mà nói sao? Giữa chúng ta cũng chỉ biết tên nhau cộng thêm một lần đánh cầu lông chung còn lại chưa từng nói chuyện gì sao? Nếu mình nhiệt tình trả lời, Trình Dĩ Hoa cao lãnh có tỏ ra như đã quen biết nhau từ lâu hay không ha?

Thẩm Húc Thần trong đầu yên lặng đấu tranh nội tâm, bề ngoài mỉm cười đáp: “Câu cuối sao? Đáp án của tôi vẫn còn dấu khai căn, hơn nữa số cũng khá dài, nhìn qua không giống đáp án chính xác. Đề này do các thầy cô trường mình ra, tôi đoán có thể lúc ra đề bọn họ đã ghi nhầm con số nào đó chẳng?”

“Ừ, tôi cũng nghĩ giống cậu.” Trình Dĩ Hoa mặt không đổi sắc nói, sau đó thập phần cao lãnh xoay người về chỗ ngồi của mình. Cậu ta ngồi ở vị trí số 3, cách Thẩm Húc Thần một nữ sinh.

Trình Dĩ Hoa vóc người rất cao, nhưng rất gầy, còn cổ tình mặc một chiếc áo sơ mi khá rộng, cả người nhìn qua như sắp bị thổi bay. Mà cũng vì người gầy mà đầu cậu ta trông to hơn bình thường, tóc mềm rũ xuống, một chàng trai cao khoảng mét tám lại bị Thẩm Húc Thần nhìn ra vài phần đáng yêu.

Thẩm Húc Thần nhin không được khê cười trộm một cái.

Toàn bộ 9 môn thi kết thúc trong sáng ngày thứ ba. Dựa theo lời dặn dò của chủ nhiệm, sau khi mọi người chấm dứt môn thi cuối cùng, liền trở về lớp tập trung. Nhân lúc cô chủ nhiệm còn chưa tới, mọi người liền so đáp án với nhau.

Lớp phó học tập Vạn Bảo Châu ngồi giữa đám con gái, nên bị cả đám xung quanh mồm năm miệng mười thi nhau hỏi đáp án là cái gì. Chỉ chốc lát sau, có thể là do Vạn Bảo Châu nói gì đó mà cả đám nữ sinh đều thở phào một hơi. Đương nhiên, trong số đó cũng có vài nữ sinh phi thường buồn bực.

Tổng Diêm vẽ mặt tuyệt vọng nắm chặt tay Tề Thanh Thư, bắn liên thanh: “Môn cuối cùng tôi còn chưa làm xong hết a! Câu cuối còn chưa làm tới! Xong đời xong đời rồi, lần này khẳng định điểm kém rồi.”

Tề Thanh Thư không chút thành ý an ủi Tổng Diêm nói: “Thôi đi, tôi đã làm bạn với bà 15 năm, lần nào bà nói thi kém thì y như rằng kết quả đều hơn điểm tôi?!”

“Lần này không giống! Lần này dự cảm của tôi rất mạnh đó!” Tổng Diêm như bị thần kinh mà ôm đầu đi qua đi lại.

Tề Thanh Thư ngữ khí thoải mái nói: “Được rồi, bình tĩnh đi, bà cảm thấy đề khó thì người khác cũng nhất định thấy khó. Cho nên chúng ta đừng mù quáng mà so điểm, tốt nhất nên theo dõi thứ hạng kia kìa. Chỉ cần bà không bị rớt hạng, thi điểm cao hay thấp có ảnh hưởng gì đâu!”

Tổng Diêm giật giật cái tóc đuôi ngựa của mình, bi thương nói: “...Bà nói cũng có lý, nhưng bà nhìn Vạn Bảo Châu, Thẩm Húc Thần xem, tôi cảm thấy đề thi này khiến chúng ta muốn trợn tròn mắt nhưng bọn họ đảm bảo lại có điểm cao cho mà xem!”

Tề Thanh Thư quay đầu liếc nhìn Thẩm Húc Thần ở gần cuối lớp, bình tĩnh lôi hộp sữa từ trong ngăn bàn ra, vừa hút vừa nói: “Bọn họ hẳn không cùng đường với chúng ta, bọn họ chắc sẽ thi Hoa đại hoặc Quốc đại, mà mục tiêu của chúng ta là Tỉnh đại. Chúng ta và bọn họ không hình thành quan hệ cạnh tranh, nếu là tôi, tôi còn mong bọn họ thi càng tốt một chút, nếu như vậy, sau này thi đại học, bọn họ sẽ không tranh đoạt xuất vào Tỉnh đại của chúng ta.”

“Bà... thật sự rất cơ trí, tôi phục sát đất.” Tổng Diêm quyết định không quan tâm tới đáp án đề thi nữa, nhỏ rất nhanh lại hồi phục tinh thần, cầm tay Tề Thanh Thư mãnh liệt lay động: “A a a a a, là sữa ô mai tôi thích uống nhất! Bà cố ý câu dẫn tôi có phải không? Còn hộp nào không? Tôi cũng muốn uống!”

“Còn, trong ngăn bàn, tự lấy đi.” Tề Thanh Thư bĩu môi liếc nhìn ngăn bàn.

Nhóm nam sinh so điểm không nhiều lắm, nhưng cũng có. Vương Khải Thư cầm máy tính dường như muốn tính toán tổng số điểm mình có thể đạt được. Còn Mã Thuận Đào thì sán vào cùng nhóm nữ sinh, thường thường hỏi vài cái đáp án. Còn có một số nam sinh ngồi vây quanh Quân Khải Uy, tựa hồ coi cậu ta trở thành cái máy đáp đề. Quanh Thẩm Húc Thần lại tương đối an tĩnh, chắc bởi vì Tưởng Hạo vốn học ngu không quan tâm còn lại Thẩm Húc Thần, Khương Nghệ và cả Tưởng Hươu đều không có hứng thú đi so đáp án.

Đợi trong chốc lát, vẫn không thấy cô Tổng tới lớp, Thẩm Húc Thần cảm thấy nhàm chán, liền lôi giấy viết bản thảo ra cùng Tưởng Hạo chơi cờ ca rô. Chơi cờ này rất thuận tiện, chỉ cần chồng hai tờ giấy viết bản thảo vuông góc nhau là có một bàn cờ đơn giản, không cần phải kẻ chi cho mất công. Thẩm Húc Thần dùng bút vẽ một chữ X, còn Tưởng Hạo dùng ký hiệu chữ O đáp lại, một ván định thắng bại, trên giấy mảy tới tao đi loạn xì ngầu.

Đừng tưởng thành tích học tập của Tưởng Hạo không ra gì mà lắm, trong phương diện tính toán nó vô cùng sắc bén. Hai thằng đều am hiểu bố cục sắp đặt, cùng chơi cờ ca rô thực sự rất tốn thời gian. Chờ tới khi cô chủ nhiệm tới, bọn họ vẫn bất phân thắng bại. Dù sao bọn họ cũng ngồi gần cuối lớp, cô giáo cũng không quá chú ý tới cả hai. Vì thế bên trên cô Tổng nói chuyện, bên dưới hai thằng vẫn hăng say chơi cờ.

“Các em chú ý, bắt đầu từ thứ năm tuần tới, nhà trường sẽ tổ chức đại hội thể dục thể thao mùa thu, danh sách các môn thi đấu cô đã chuyển cho ủy viên thể dục Quân Khải Uy, hy vọng các em có thể tự nguyện đăng ký tham gia.” Cô Tổng nói, cô ấy rất có khuynh hướng nói lái nhai, vì khuyến khích lũ học trò tích cực đăng ký mà cô dùng hơn nửa tiếng đồng hồ chỉ để cổ vũ khích lệ.

Quân Khải Uy là thằng đầu khổ nhất, nó thập phần rõ ràng, cho dù cô chủ nhiệm có ba hoa chích chòe đến mấy thì trong lớp cũng chả có mấy người đăng ký tham gia.

Dù sao cũng đã lên cấp 3, mọi người trong lòng đều có tính toán riêng, sao có thể giống như học sinh tiểu học được cô giáo khích lệ là lộ diện. Hơn nữa, trường này là trường chuyên, học sinh thi đỗ vào trường đa phần chỉ biết tập trung vào học, đứa nào đứa nấy thành tích thể dục kém cỏi, đối với việc mình không am hiểu, mọi người tự nhiên không có hứng thú. Đương nhiên, thanh niên trẻ tuổi thì vẫn thích những hoạt động sôi nổi như thể dục thể thao, bởi vì không phải lên lớp.

Chính vì vậy mà ủy viên thể dục Quân Khải Uy vô cùng thê thảm, vì muốn ghi đủ danh sách thành viên tham dự mà một quãng thời gian sau đó cậu ta phải hùng hục đuổi theo đám bạn trong lớp chỉ còn thiếu mỗi nước quỳ xuống lạy lục van xin bọn nó tham gia.

Quả nhiên, sau khi cô Tổng rời đi, Quân Khải Uy đứng trên bục hô hào mọi người tham gia đăng ký, cầm tờ danh sách gào khản cổ họng vẫn chả có mống nào thêm tham gia.

“Tôi nghe nói môn toán đã có điểm rồi đấy.” Khương Nghệ ngồi ngay phía trước Thẩm Húc Thần quay lại nói chuyện.

“Nhanh vậy á? Vừa mới thi xong môn cuối cùng mà.” Thẩm Húc Thần tiếp chuyện.

Khương Nghệ nói: “Thi toán đầu tiên mà! Ông không thấy cô chủ nhiệm vừa gọi Vương Khải Thư đi rồi sao? Nhất định là nhờ cậu ta vào điểm hộ. Đây, ông thi thế nào?” Vương Khải Thư là cán sự môn toán của lớp.

Thẩm Húc Thần lắc đầu: “Có điểm sẽ biết.”

Quân Khải Uy vẫn còn đang đứng trên bục giảng gào thét: “Các vị đại thiếu gia, đại tiểu thư ơi, tiểu dân cầu xin các vị, các vị báo danh giúp tiểu dân đi mà!” Bởi vì ngữ khí khoa trương của cậu ta, trong lớp có rất nhiều người bật cười như nắc nẻ, nhưng vẫn không một ai có hứng thú.

Thẩm Húc Thần thấy Quân Khải Uy đáng thương quá, chủ động đứng lên đi tới bục giảng, lấy tờ danh sách cậu ta đang cầm, viết tên mình vào các hạng mục chạy 3000m, 1500m, và nhảy xa ba bước (mỗi người chỉ có thể báo danh tối đa 3 hạng mục, mỗi hạng mục cần ít nhất 2 vận động viên.)

Quân Khải Uy thấy Thẩm Húc Thần đã đăng kí hai hạng mục mà hầu như không có người nguyện ý đăng kí, cậu ta kích động muốn khóc — được rồi, đây chỉ là cách nói khoa trương mà thôi, mọi người đừng quan tâm — hận không thể trực tiếp gọi Thẩm Húc Thần là ba ba.

“Van cầu các vị, các vị hãy noi gương chiến sĩ Thẩm Húc Thần đây mà giác ngộ lý tưởng cách mạng, không bằng nhanh chóng đăng kí những hạng mục đơn giản trước đi. Thi điền kinh là dễ nhất, tiếp đó là nhảy cao, nhảy xa, ném đĩa đều không tốn bao nhiêu thời gian, dù sao hôm đó mọi người cũng đều phải có mặt ở sân vận động mà, có phải không? Thi điền kinh cũng nhanh lắm, chỉ tốn mấy chục giây thôi, các vị anh hùng hào kiệt ơi.” Quân Khải Uy giống như đang bán hàng giảm giá mà tích cực mời chào các hạng mục thể dục thể thao.

Cộng thêm Quân Khải Uy có quan hệ không tồi đối với các bạn trong lớp, có Thẩm Húc Thần đi đầu, nhiều học sinh khác có giao tình cũng nể mặt sôi nổi đăng kí một hai hạng mục. Nhưng nam sinh đăng kí chạy cự li dài chỉ có mình Thẩm Húc Thần, nữ sinh thì không ai dám đăng kí. Nhưng vì muốn bồi dưỡng đam mê học sinh có tinh thần chịu khổ mà trường học rất coi trọng hạng mục chạy cự li dài, lớp nào không đủ nhân số sẽ bị trừ điểm thi đua.

Quân Khải Uy cắn chặt răng, đành tự đăng kí chạy 3000m như vậy có 2 người vừa đạt chỉ tiêu tối thiểu trong hạng mục này, nhưng còn hạng mục 1500m vẫn chưa đủ, cuối cùng vẫn là người anh em Tướng Hạo vì nghĩa khí huynh đệ mà động thân xuất trận. Hạng mục nam coi như ổn, nhưng còn bên nữ, Quân Khải Uy lại lạch bạch chạy theo nhóm cô nãi nãi trong lớp để nắn nỉ ỉ ôi, hy vọng cô nàng nào đó đủ can đảm và dũng khí có thể tráng sĩ động thân mà ghi danh.

Hết chương 15

16. Chương 16: Có Vấn Đề

Khi mọi người cơm trưa xong xuôi trở lại phòng học thì bài thi môn toán cũng được phát trả.

Thẩm Húc Thần cầm bài thi của mình lên, là 139 điểm. Cậu nhin không được nhú mày, sao lại thấp như vậy? Không đúng, chẳng lẽ có chỗ nào làm sai? Lật xem toàn bộ bài thi kiểm tra một lần từ trên xuống dưới, Thẩm Húc Thần phát hiện cả bài cuối chiếm 14 điểm, Thẩm Húc Thần chỉ được chấm có 3 điểm, toàn bộ lời giải phía sau không được tính điểm.

Thẩm Húc Thần xem kỹ lại bài cuối một lần, phát hiện mình giải không hề sai, hoặc cũng thể là do cậu tính sai chỗ nào đó nhưng tính mãi cũng không biết mình sai ở chỗ nào. Thấy mơ hồ khó hiểu, liền chạy sang hỏi bạn bè một chút.

Thẩm Húc Thần chạy tới hỏi Quân Khải Uy, vừa nói ra ý đồ của mình, Quân Khải Uy cũng không khách khí chìa bài thi của cậu ta ra nói: “Bài cuối tao còn chưa động tới, thời gian không kịp.”

Trong lớp có mấy nam sinh học được môn toán, Thẩm Húc Thần đều đã hỏi qua, hầu như toàn bộ đều chưa làm tới đề cuối cùng. Thẩm Húc Thần đơn giản đưa bài thi của mình ra, nói lại với Quân Khải Uy một lần: “Tao làm thế này có sai chỗ nào không? Mà có nhìn ra được vấn đề ở chỗ nào không?”

Quân Khải Uy nhìn chăm chăm bài thi của Thẩm Húc Thần, nói: “...Mày làm thế này, hình như không sai.”

Thẩm Húc Thần phi thường buồn bực: “Xem ra mày cũng như tao, nói thật, tao thật sự không nhìn ra mình sai ở chỗ nào.”

Quân Khải Uy chỉ chỉ Vạn Bảo Châu ngồi phía hàng đầu nói: “Hay mày tới hỏi lớp phó học tập đi? Tao nghe nói nhỏ được 140 điểm đó, hẳn là nhỏ cũng làm được bài này?”

Thẩm Húc Thần do dự một chút, cậu chưa từng giao tiếp với nữ sinh trong lớp.

Quân Khải Uy đẩy Thẩm Húc Thần một chút: “Đi đi.”

“Tao chợt nhớ ra, tao có thể tới hỏi Duyệt Duyệt...” Thẩm Húc Thần lẩm bẩm, đột nhiên nhanh trí chạy ra khỏi phòng học.

Do Thẩm Húc Thần thường xuyên sang lớp 7 nên nam sinh ngồi gần cửa lớp đã quen mặt, nhìn thấy Thẩm Húc Thần cũng không nói gì, lập tức quay vào trong gọi to: “Cố Vọng Thư! Có người tìm!”

Cố Vọng Thư lập tức chạy ra ngoài.

Toán nhỏ được 147 điểm, chỉ làm sai một câu. Thấy Thẩm Húc Thần hỏi bài cuối nhỏ làm thế nào, nhỏ liền chạy về lớp cầm bài thi mang ra hành lang đưa Thẩm Húc Thần xem. Lời giải của Cố Vọng Thư thực rõ ràng, Thẩm Húc Thần cau mày xem trong chốc lát, chỉ vào một công thức trong đó, hỏi: “Sao chỗ này có thể trực tiếp dùng công thức này?”

“A... không phải quá rõ ràng sao... Thần Thần xem, hai bước trước đã tính ra được điều kiện giới hạn của nó, cho nên chỗ này có thể áp dụng công thức này...”

“A... khoan đã, chỗ này của Duyệt Duyệt bị thiếu, đây này, chỗ này yêu cầu điều kiện lớn hơn hoặc tương đương, nhưng dựa theo công thức của Duyệt Duyệt, thì chỉ có lớn hơn, cho nên công thức này căn bản không thể sử dụng.”

Cố Vọng Thư cúi đầu trong chốc lát, nói: “Thần Thần nói vậy, chị thấy cũng đúng.”

Thẩm Húc Thần sờ sờ mũi mình, so sánh hai phương pháp giải của mình và Cố Vọng Thư lại một lần, nói: “Em hiểu rồi, không phải lỗi của chúng ta mà căn bản dữ liệu đề bài đã thiếu. Nếu so ra, vẫn là cách giải của em chính xác hơn, tuy rằng lộn xộn nhưng phương pháp của em đã bổ khuyết cho thiếu sót của đề bài. Để em tới văn phòng giáo viên hỏi cô giáo xem.”

Bây giờ là giữa trưa, các thầy cô đều đang nghỉ trưa, Thẩm Húc Thần cũng ngại tới làm phiền bọn họ, chờ tới khi gần bắt đầu buổi học chiều, lúc này các thầy cô cũng đã nghỉ trưa xong, Thẩm Húc Thần mới mang bài thi tới hỏi.

Khi Thẩm Húc Thần vừa tới cửa, chợt nghe một giọng thầy giáo không quá cao húng nói: “Tôi sai chỗ nào? Tôi sai chỗ nào? Cậu đọc nhiều đề hơn hay tôi đọc nhiều đề hơn? Rõ ràng là suy nghĩ của cậu có vấn đề.”

“Nhưng thầy xem, chỗ này phải làm thế này thế này...” giọng này nghe cũng có chút quen quen.

“Tôi không xem! Cách giải sai của cậu có cái gì hay để xem? Cậu chỉ cần làm theo cách của tôi là được! Đáp án chính xác đã viết rõ ở đây, chẳng lẽ cậu nhìn còn không hiểu?”

“Đáp án của thầy căn bản không chính xác! Chỗ này rõ ràng bị thiếu!” giọng nói kia cố gắng tranh luận.

“Cậu là thầy giáo hay tôi là thầy giáo? Cậu đừng có để ý vào mấy chuyện vụn vặt. Tôi nói cho cậu biết, cậu đừng ở trước mặt tôi mà lên giọng! Cậu căn bản không đủ tư cách! Cậu nghĩ cậu là ai? Tôi đã dạy toán hơn 20 năm, chưa từng thấy học sinh nào cố chấp như cậu!”

“...”

“Không còn gì để nói? Về sau nghiêm túc học tập một chút, đừng tự cho là đúng. Lúc tôi đi dạy học cậu còn chưa được sinh ra đâu!”

“Em vẫn kiên trì cho rằng lời giải của thầy có thiếu sót, hoặc là nói đề bài vốn đã không đầy đủ, có chỗ hổng.” Giọng nói kia đã mang theo chút tức giận.

“Vậy thì tùy cậu, tôi chưa từng thấy học sinh nào như cậu, cậu đã lợi hại như vậy, về sau khi tôi giảng bài cậu không cần nghe, bài tập cũng không cần làm...cho dù cậu có đưa bài tập tới trước mặt tôi, tôi cũng sẽ không phê không chữa.”

“Tùy thầy thôi, em sao cũng được, hừ.” Trình Dĩ Hoa rốt cục không nhịn nổi nữa mà vứt luôn bài thi của cậu ta ở đó, không thèm quay đầu lại mà rời khỏi văn phòng. Khi đi ra tới cửa, vừa lúc gặp Thẩm Húc Thần đang đứng đó.

Thấy trên tay Thẩm Húc Thần cũng đang cầm bài thi, Trình Dĩ Hoa nhất thời có chút cảm xúc cùng chung mối thù, nói: “Cậu cũng phát hiện đề bài có vấn đề phải không? Giáo viên đều là đồ ngốc beep—— ” Thiếu niên, nhỏ giọng chút, hình tượng cao lãnh của cậu đâu mất rồi?

Khi Thẩm Húc Thần đi vào văn phòng, phát hiện không khí trong phòng giáo viên có chút ngưng trọng.

Thầy giáo dạy toán của Trình Dĩ Hoa hiển nhiên đã bị cậu ta chọc tức không nhẹ, vẫn đang oán giận cùng với một ông thầy khác: “Học sinh bây giờ thật sự càng ngày càng không hiểu chuyện, có mỗi việc tôn trọng giáo viên cũng không làm được, cái gì cũng tự cho là đúng! Cứ tự cho mình là thiên tài, đến khi bị dội một gáo nước thì phượng hoàng cũng biến thành chim trĩ! Người như thế sau này ra xã hội chắc chắn sẽ chịu thiệt! may mà không phải con cháu nhà mình, nếu mà là con tôi á, tôi liền tát cho nó vài cái!”

Cô Tống cúi đầu không nói lời nào, ngay cả ánh mắt cũng không để ý, vẫn như cũ thực nghiêm túc soạn giáo án. Cô là một giáo viên trẻ, ở trong văn phòng này kinh nghiệm dạy học là ít nhất, bởi vậy mà không thể nói cái gì.

Thẩm Húc Thần đi tới bên người cô Tống, đưa bài thi của mình cho cô xem, đè thấp giọng nói: “Thưa cô, em cảm thấy đề bài này có vấn đề thật đó.” Cậu đưa cách giải của mình và đáp án của các thầy cô ra so, chỉ ra thiếu sót trong đáp án của thầy cô, rồi không nói gì thêm, cô Tống chỉ cần nhìn qua là hiểu ngay.

Cô Tống gật đầu, đồng dạng đè thấp giọng nói: “Đề bài thi của em ở đây, để cô xem, em về lớp trước đi.”

Giờ học buổi chiều, đứa nào đứa nấy đều mệt rũ ra ngáp lấy ngáp để. Xem ra, không được ngủ trưa, ai cũng không có tinh thần.

Giáo viên sinh học là một cô giáo trẻ tuổi, cô bắt đầu dĩ buông chồng tài liệu trên tay xuống: “Các em đều ủ rũ như vậy thì học hành sao có hiệu suất...Thế này đi, cả lớp đứng dậy, cùng nhau đồng thanh hát một bài đi.”

“Thưa cô, hát bài gì bây giờ?” Tưởng Hạo lập tức tinh thần tỉnh táo, la lớn.

“Vậy chọn một bài các em đều thuộc đi?”

“Cô chọn đi!” Tưởng Hạo lại hô một câu.

Cô sinh lắc lắc đầu: “Cô theo không kịp giới trẻ bọn em, mấy bài các em hay hát, cô đều chưa từng nghe qua.”

Cuối cùng, mọi người cùng nhau rống bài ‘nghĩa dũng khúc quân hành’, phòng chừng rống tới cả tầng lầu đều chấn động. Đám nam sinh có chút kích động khó hiểu, càng hát càng rống lớn, cuối cùng thầy giáo lớp 5 bên cạnh phải chạy sang xem là có chuyện gì. Cô sinh chỉ biết đứng đó mím môi cười.

Chờ tới tối, thầy lý gọi Thẩm Húc Thần tới văn phòng của mình. Hóa ra bài thi môn vật lý cũng đã chấm xong, Thẩm Húc Thần là cán sự môn, nhiệm vụ của cậu là vào điểm cho lớp, sau đó mang bài về trả cho mọi người. Đối với việc sử dụng excel, Thẩm Húc Thần không lạ gì.

Trước khi vào điểm, Thẩm Húc Thần lật lật tìm bài thi của mình xem trước. Cậu được điểm tối đa, trong lớp cũng có 6, 7 người cũng có điểm tối đa.

Thấy động tác của cậu, thầy lý vừa lòng nói: “Số học sinh đạt điểm tối đa môn lý ở lớp em là nhiều nhất khối.”

Là cán sự môn lý, Thẩm Húc Thần cảm thấy vinh quang thay cộng đồng, nhưng chờ tới khi cậu vào điểm xong, thầy lý nhin không được nhú mày.

Điểm trung bình của lớp khác tạm thời còn chưa biết, nhưng thầy Nghiêm dạy hai lớp 5 và 6, điểm trung bình của lớp 5 cũng đã tính xong. Rõ ràng lớp 6 có nhiều học sinh điểm cao hơn, nhưng khi chia đều điểm trung bình ra thì vẫn thua lớp 5 1,8 điểm. Đây là điểm trung bình cả lớp a! Sau khi chia trung bình lấy sau dấu phẩy 4 đơn vị, chỉ hơn kém nhau sau dấu phẩy mấy số 0 cũng đã muốn mệnh, đằng này kết quả lại thua những 1,8 điểm! lớp 5 và lớp 6 giống như không cùng một người dạy dỗ!

Thầy lý buồn bực.

Thẩm Húc Thần cũng buồn bực.

Khi Thẩm Húc Thần tâm tình nặng nề trở lại lớp học, thì đã có thêm hai môn thi được trả bài. Đề thi tháng đều do các thầy cô trong trường ra đề, ngoại ngữ, vật lý, hóa học, sinh học, chính trị, lịch sử mỗi môn 100 điểm, cho nên tổng số điểm 9 môn là 1050 điểm.

Tưởng Hạo từ trong ngăn kéo lôi bài thi của Thẩm Húc Thần ra, đưa cho cậu nói: “Vừa rồi Vương Khải Thư muốn xem bài thi của mày, bị tao giấu đi không cho xem.”

“Nó muốn xem thì cứ đưa cho nó xem!”

“Không cho nó xem, loại người hay so đo như nó...nó sẽ dùng sức sấm soi bài thi của người khác, cuối cùng moi móc từ cái lỗi chính tả cho tới những sai lầm nhỏ nhất...dù sao nó cũng sẽ bới ra cho bằng được lỗi sai của mày, sau đó hăng hái mang bài thi của mày đưa cho thầy cô xem nhằm trừ bớt điểm của mày đi. Loại người như nó hay làm chuyện này lắm! Tao học cùng cấp 2 với nó, tao biết, nó rất tiểu nhân!” Tưởng Hạo tức giận bất bình nói.

Thẩm Húc Thần không còn gì để nói. Trong trí nhớ cậu, Vương Khải Thư rất coi trọng chuyện hơn thua, đứa nhỏ này quan hệ với bạn học không tốt chút nào. Đời trước, nam sinh có thành tích tốt nhất trong lớp là Quân Khải Uy, Thẩm Húc Thần và Vương Khải Thư, trong số 3 người, nhân duyên kém cõi nhất lại là Vương Khải Thư, ngay cả Thẩm Húc Thần ngày ngày âm thầm u ám nhân duyên cũng tốt hơn cậu ta một chút.

Hết chương 16

17. Chương 17: Điểm Trung Bình

Sau khi buổi thi tháng chấm dứt, hai ngày sau đó đều được sử dụng để chữa đề.

Ngày hôm sau, khi cô Tống giải tới câu cuối cùng trong đề thi, đã cố ý nói rằng: “Hôm qua có một bạn đã nói với cô, dữ liệu đề có chút thiếu sót, sau khi cẩn thận xem xét lại, cô phát hiện phán đoán của em ấy hoàn toàn đúng cho nên đáp án đưa ra trước đó không chính xác, nhưng bởi vì điểm thi các lớp đều đã vào điểm xong xuôi, không thể sửa chữa, cho nên em ấy phải chịu thiệt vậy. Các em yên tâm, đây chỉ là một kì thi tháng nho nhỏ mà thôi, đề thi đại học sẽ không xuất hiện vấn đề thế này.”

Cô Tống ở một phương diện nào đó là người rất có nguyên tắc, đúng là đúng, mà sai là sai. Cô sẽ thừa nhận sai lầm của mình. Cô cũng luôn đặt mình ở vị trí của học sinh mà suy nghĩ. Về điểm này, Thẩm Húc Thần từ đời trước đã hiểu được, cho nên cậu rất có hảo cảm đối với cô Tống. Nhưng cậu cũng phải thừa nhận, mỗi khi cô ấy phê bình học sinh thì thật sự nói nhiều lắm.

“Đương nhiên, câu cuối này vẫn có người làm được, chính là Thẩm Húc Thần lớp chúng ta. Mặc dù lời giải của em ấy có chút rườm rà còn sử dụng một số kiến thức nâng cao. Bây giờ cô sẽ chép lời giải của em Thẩm Húc Thần lên bảng, các em xem xong sẽ hiểu, còn ai xem không hiểu cũng không sao, dù sao đề bài vốn đã có thiếu sót, vận dụng kiến thức bình thường cũng sẽ ra kết quả sai.” Cô Tống nói.

Chờ tới khi giải hết đề thi xong, chuông tan học vang lên, cô Tổng đứng ở cửa phúi phúi phần trắng trên áo mình, nói: “Đúng rồi, cô còn chuyện này muốn nói cho các em, môn toán sẽ thành lập đội tuyển học sinh giỏi, hy vọng các em dựa vào thực lực của mình tích cực đăng kí thi xét tuyển. Nếu không ảnh hưởng tới tiến độ học tập của mình thì cô thập phần ủng hộ các em tự khiêu chiến bản thân. Những bạn nào muốn thử sức có thể đăng kí với bạn Vương Khải Thư. Vương Khải Thư, trước buổi tự học tối nay em nộp danh sách cho tôi.”

Lộ Cầu Chân nhỏ giọng nói: “Lần trước còn nói với chúng ta giới hạn số lượng mỗi lớp, hiện tại còn nói tích cực báo danh...”

Thẩm Húc Thần liếc Lộ Cầu Chân một cái nói: “Tao thấy mày có thành kiến với cô Tổng, cô ấy thật sự rất có trách nhiệm.”

“Tao không thích nhìn bộ dạng cô ấy khoa chân múa tay!” Lộ Cầu Chân nói.

Điểm thi tháng các môn rất nhanh đã có, vì toán chỉ được 139 điểm nên tổng số điểm của Thẩm Húc Thần là 1021 điểm, nhưng vẫn đứng nhất toàn khối. Trừ bỏ môn toán, các môn còn lại của Thẩm Húc Thần đều đứng thứ nhất, thậm chí ngay cả môn chính trị cậu không am hiểu nhất cũng không ngoại lệ. Vì lần thi tháng này mà cậu được hệ thống tặng thêm 990 tích phân (đối với hệ thống, thành tích thi toán của Thẩm Húc Thần xứng đáng được điểm tối đa, bởi vậy vẫn đứng thứ nhất).

Hiện tại Thẩm Húc Thần đã là một tiểu thổ hào, nhưng vì muốn nhanh chóng mua được dung dịch khai phá trí lực cho Cố Vọng Thư mà cậu không dám tiêu xài hoang phí, chỉ cách hai ngày bỏ một tích phân mua ba quả táo cho Cố Vọng Thư mà thôi.

Hai lần thi đứng nhất, thành tích học tập khủng bố của Thẩm Húc Thần đã xác lập vững chắc địa vị học bá trong lớp cũng như trong toàn khối của cậu. Chính Cố Vọng Thư cũng không ngờ em trai mình lại có thể huyền khóc đến thế. Tuy nói Thẩm Húc Thần hồi cấp 2 vẫn luôn đứng nhất trường nhưng khi đó cả khối mới gần hai trăm học sinh, còn cấp 3 một khối có hơn ngàn học sinh đó, thực sự rất trâu bò.

Nhưng Cố Vọng Thư lại không hề ghen tị với em mình, dù sao trong ấn tượng của nhỏ, Thẩm Húc Thần vẫn luôn thông minh hơn nhỏ.

Thi tháng lần này, điểm thi của các học sinh top đầu trong lớp tháng thập phần xinh đẹp. Trong top 10, riêng lớp 6 đã có hai suất (ngoài Thẩm Húc Thần đứng thứ nhất còn có Vạn Bảo Châu đứng thứ 10 toàn khối), còn trong top 50, lớp 6 có tất cả 7 người.

Nhưng nếu nhắc tới điểm trung bình toàn lớp thì điểm thi lớp 6 thực sự be bét. Môn thi tốt nhất là toán, có khả năng bởi vì là môn của chủ nhiệm nên toán được coi trọng hơn một chút, trong số 18 lớp, điểm trung bình môn toán của lớp 6 đứng thứ 3 toàn khối. Nhưng các môn còn lại thì thực sự không chấp nhận nổi. Điểm trung bình môn lịch sử đứng thứ 11 toàn khối, môn hóa đứng thứ 12, đồng hạng với tiếng anh. Môn ngữ văn đứng thứ 14, môn sinh đứng thứ 15. Địa lý đứng thứ 17, đồng hạng với môn chính trị. Vậy lýбетт đứng cuối.

Lớp 5 lại đối lập hoàn toàn với lớp 6, điểm trung bình các môn thi của lớp 5 hầu như đều đứng trong top đầu của khối. Mà đây là lớp 5 và lớp 6 có chung các giáo viên bộ môn, ngoại trừ giáo viên chủ nhiệm không giống nhau ra thì giáo viên bộ môn hoàn toàn giống nhau!

Cô Tổng ngỡ ngàng, cô là giáo viên mới, lại lần đầu làm chủ nhiệm, áp lực tinh thần vô cùng lớn, thấy lớp 6 thi kém như vậy, cô Tổng hận không thể thời thời khắc khắc nhìn chăm chăm lớp 6, quy định trong lớp càng ngày càng nghiêm khắc hơn, nhưng càng như vậy, học sinh trong lớp lại càng ghét cô Tổng hơn.

Từ khi khai giảng cho tới nay mới chỉ hơn một tháng nhưng ai nấy đều có thể nhìn ra được, cân nặng của cô Tổng đã giảm mạnh, thân thể cao một mét sáu của cô đại khái hiện giờ còn chưa tới 40kg — mà cô vốn là một mỹ nữ thuộc loại hình vận động khỏe mạnh. Vì thế, một số học sinh trong lớp cảm thấy đồng tình vì điệu đối với cô chủ nhiệm.

Thi tháng trôi qua, mọi người lại bận rộn với chuyện đại hội thể dục thể thao. Nghe nói Thẩm Húc Thần đăng kí thi hai hạng mục điền kinh trong đại hội, Cố Vọng Thư tỏ ra vô cùng khó hiểu.

Nhỏ cố ý tới lớp 6 tìm Thẩm Húc Thần, thập phần lo lắng nói: “Thần Thần từ nhỏ nhiều bệnh, lúc ba, bốn tuổi còn phải đi tiêm thường xuyên khiến mông sưng vù, buổi tối Thần Thần chỉ có thể nằm sấp mà ngủ; khi đi nhà trẻ, mỗi mùa đông đều phải súc nước muối, trong khi chị chỉ mặc có một cái áo mà Thần Thần đã phải bọc áo len kín người...”

“Lúc tiểu học, em còn lùn hơn đám bạn cùng lớp một cái đầu, đại hội thể dục thể thao chỉ có thể đứng ngoài cổ vũ, hồi cấp 2, em hay suy nhược thường trốn trong góc phòng không nói chuyện... giờ Thần Thần nói rõ với chị xem, đại hội thể dục thể thao cuối tuần sau, có phải em tham gia chạy đường dài, còn những hai hạng mục! Are You Fuckin' Kidding Me?”

“Duyệt Duyệt, con gái nói chuyện đừng có thô tục như vậy. Còn nữa, thân là nam nhân, em nhất định phải cho Duyệt Duyệt một lời khuyên, trăm ngàn lần đừng có việc gì cũng lôi chuyện cũ ra nói, bạn trai tương lai của Duyệt Duyệt sẽ chịu không nổi.” Thẩm Húc Thần cợt nhả nói.

Cố Vọng Thư mới không thèm để ý Thẩm Húc Thần trêu chọc, nhỏ hít sâu một hơi, hỏi: “Thần Thần thành thật cho chị biết, có phải ở trong lớp Thần Thần bị xa lánh không? Có phải cán bộ lớp đã ép em đăng kí không? Đã học cấp 3 rồi, bọn họ sao lại ấu trĩ như vậy chứ, không vừa mắt thành tích của em có phải không?”

Cố Vọng Thư sử dĩ hỏi như vậy là bởi vì Thẩm Húc Thần từng có tiền án. Hồi học tiểu học cậu đã từng bị bạo lực học đường, bởi vì các bạn học biết cậu là con rơi không cha không mẹ, mà cố tình thành tích học tập của Thẩm Húc Thần lại quá tốt rất được các thầy cô yêu quý, vì thế một đám nam sinh cùng lớp cao to hơn cậu đã chặn đánh cậu trong wc nam.

“Duyệt Duyệt nghĩ đi đâu vậy... hiện tại sức khỏe em rất tốt, lúc nghỉ hè không phải mỗi ngày em đều ra ngoài chạy bộ đó sao? Là em tự nguyện đăng kí, đến lúc đó Duyệt Duyệt chỉ cần cổ vũ cho em là được!” Thẩm Húc Thần nhin không được xoa xoa đầu Cố Vọng Thư.

Từ tiểu học cho tới cấp 2, Cố Vọng Thư vẫn luôn có biệt hiệu khủng long bạo chúa, bởi vì nhỏ sẽ đánh tất cả những đứa nào khi dễ nhỏ hoặc ức hiếp Thẩm Húc Thần tới kêu cha gọi mẹ. Thẩm Húc Thần là người khuyết thiếu cảm giác an toàn đối với thế giới. Trong thâm tâm cậu, trên đời này điều cậu không thể cô phụ ngoại trừ ông nội Thẩm Bình Trung ra cũng chỉ còn có Cố Vọng Thư, cho dù người chị này chỉ ra đời sớm hơn cậu nửa tiếng đồng hồ, cho dù chị ấy có đôi khi rất bá đạo thậm chí là bất cận nhân tình.

Cố Vọng Thư dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá Thẩm Húc Thần, nhỏ do dự một lúc, mới nói: “Tùy Thần Thần vậy, dù sao Thần Thần cũng phải nhớ, trăm ngàn lần không được cậy mạnh, nếu Thần Thần không chạy được nữa thì cứ giả vờ ngã lăn ra đường là được.”

Thẩm Húc Thần bật cười, từ trong túi lấy ra một quả táo đưa cho Cố Vọng Thư.

Bởi vì đại hội thể dục thể thao sắp khai mạc, nên trong lớp lại một lần nữa trở nên bận rộn bù đầu. Ủy viên thể dục Quân Khải Uy mỗi ngày vội vàng chạy qua chạy lại cầu xin người, không cầu tụi nó đạt thành tích cao trong đại hội chỉ cầu có người báo danh đăng kí tham gia đầy đủ các hạng mục thi đấu. Ban cán sự trong lớp cũng bề bộn nhiều việc, bọn họ phải làm khẩu hiệu, phải đặt đồng phục, còn phải lên kế hoạch nghi thức khai mạc, vừa muốn nổi bật chấn động toàn hội trường lại vừa phải suy xét tới thực tế tổ chức, chuyện này tương đối khó xử lý, cuối cùng cô Tổng đề nghị mở cuộc họp cả lớp để tiếp thu ý kiến quần chúng nhân dân.

Giang mập vất chéo chân, nước miếng tung bay nói: “Hay là nam mặc vest, nữ mặc sườn xám, giống xã hội đen dân quốc, ngẫu ngẫu như trong phim ấy! Ngay cả slogan tao cũng đã nghĩ ra rồi, lớp 6! lớp 6! Xuất chúng khác thường! Thuận ta thì sống! Nghịch ta thì chết! nghe rất bá đạo a!”

Thẩm Húc Thần vui mặt vào lòng bàn tay, cậu rất không muốn thừa nhận mình cùng chung phòng ngủ với cái tên đậu bi này a. (đậu bi: siêu ngốc, vừa ngớ ngẩn vừa đáng yêu)

“Quần áo không dễ kiếm, cho dù ra ngoài mượn cũng không nhất định mượn đủ số lượng... không bằng mặc luôn đồng phục cho rồi!”

“Không được! Không mặc đồng phục đâu! Chẳng đặc sắc gì cả!”

“Không thì ai thích mặc gì thì mặc!”

“Như vậy rất rối loạn?!”

“Loạn thì sao? Thế kỷ 21 thiếu nhất là cái gì? Là cá tính!”

Chủ nhiệm lớp đứng trên bục giảng cũng không hy vọng các học sinh của mình ăn mặc quá khác biệt trong hôm khai mạc. Không chỉ rất rối loạn mà sau khi nghỉ thức khai mạc kết thúc tiếp đó sẽ diễn ra các môn thi đấu, đến lúc đó 18 lớp cùng khối ngồi chung một chỗ, giáo viên chấm điểm thi đua ngồi trên khán đài, lớp nào động tác chỉnh tề liền được điểm cao. Nếu như mọi người không mặc quần áo đồng phục, đầu tiên sẽ cho người khác cảm giác lộn xộn, khẳng định sẽ không lấy được điểm cao. Thứ hai... cô Tổng lo lắng các học sinh sẽ nảy sinh cảm giác tị nạnh nhau.

Nhưng ngay trong lúc cô Tổng đang phân vân do dự thì phương hướng thảo luận trong lớp đã rẽ sang một hướng mới.

“Đúng rồi, không mặc đồng phục cũng rất hay, ví dụ như Tiền khỉ, Giang mập, Phương Mạnh Tử và Từ Duệ vừa lúc giả trang thành bốn thầy trò Đường Tăng đi lấy kinh, chỉ cần hóa trang một chút là OK!”

“Mỹ nữ lớp mình rất nhiều, nhất định phải kính bạo khiến các lớp khác lác mắt!”

“Quần áo chúng ta có thể tự làm ra, ví dụ như dùng túi nilon, giấy báo, vừa bảo vệ môi trường lại rất sáng tạo!”

“Thời gian không kịp, hơn 50 người, làm đến bao giờ mới xong!”

“Nếu như cả lớp muốn cosplay, vậy quần áo không thành vấn đề!” Tưởng Hương vốn không có cảm giác tồn tại trong lớp bỗng nhiên xuất đầu lộ diện phun ra một câu.

“Cos...p...play?”

Tưởng Hương khoa trương đẩy gọng kính to dùng che nửa khuôn mặt nhỏ, hùng hồn nói: “Chính là đóng vai nhân vật đó. Các loại quần áo phong cách cổ trang hoặc đồng thoại có thể tới đoàn kịch để mượn, mẹ tớ có quen biết người trong đoàn kịch, chuyện này không lo. Các kiểu trang phục theo phong cách Nhật hay Mỹ, tớ sẽ nghĩ biện pháp để mượn được. Nhưng xét thấy thời gian hữu hạn, mọi người phải suy xét tới dáng người của mình mà lựa chọn quần áo nhân vật cho phù hợp.”

Mọi chuyện cứ như vậy rất nhanh được quyết định.

Hết chương 17

18. Chương 18: Đại Hội Thể Dục Thể Thao

Trong lớp lập tức chia thành ba loại người, một loại hứng thú bừng bừng cân nhắc xem mình nên mặc cái gì, mặc như thế nào; một loại không để ý mình mặc cái gì, tỏ vẻ nguyện ý phục tùng sự an bài của cả lớp; một loại không những không để ý mình mặc cái gì mà còn thập phần chán ghét, tỏ ra phiền toái, cho nên bức thiết hi vọng mọi người có thể coi họ trở thành người qua đường mà xem nhẹ.

Đi đầu cho phong trào này là Tống Diễm, nhỏ chọn mặc trang phục hầu gái đáng yêu.

Tổ bốn người Giang mập quả nhiên hợp thành bốn thầy trò đi Tây Thiên lấy kinh, Giang mập là Trư Bát Giới, Từ Duệ là Đường Tăng.

Nhóm nữ sinh chơi thân với nhau đồng loạt chọn trang phục cổ trang, tạo thành tổ thất tiên nữ.

Còn có mấy nam sinh không biết hóa trang thành nhân vật gì toàn bộ nhất trí mặc trang phục cổ trang kiếm hiệp.

Lộ Cầu Chân hóa trang thành Batman, thằng nhóc này cậu nhà có tiền lại còn có bệnh ưa sạch sẽ, trực tiếp bỏ tiền mua hẳn một bộ trang phục Batman mới cứng.

Quân Khải Uy biến thành siêu đạo chích Kid, cậu ta dè dặt che chở quần áo của mình, chỉ sợ không cẩn thận mà làm bẩn bộ vest trắng tinh.

Tưởng Hương trở thành cô nàng Alice lạc vào xứ sở thần tiên, nhỏ còn mang tới vài bộ tóc giả, để đưa cho mấy tên tính toán làm người qua đường không có hứng thú hóa trang đội vào, trông rất buồn cười...

“Please please, tôi có một bộ quần áo rất hợp với ông! Ông thử mặc xem!” Tưởng Hương hai tay chấp thành hình chữ thập cầu xin Thẩm Húc Thần.

“...Chỉ cần không hủy tam quan của tôi là được.” Thẩm Húc Thần nói. Kỳ thật đối phương diện tam quan của hủ nữ, cậu thực sự không quá hy vọng.

“Yên tâm đi, đảm bảo quần áo không lộ hàng cũng không xấu xí, là tôi dựa vào một nhân vật trong tiểu thuyết mà tự thiết kế ra.” Nói đến lĩnh vực mình thích, Tưởng Hương nói không điểm dừng: “Nguyên mẫu là một kỵ sĩ thời Trung Cổ, tôi đã sửa một vài chi tiết, tuy không được tinh xảo lắm, thế nhưng tôi nhìn rất thích!” Tưởng Hương từ trong túi xách lôi ra một bộ quần áo, hai màu đen đỏ làm chủ đạo, chế phục có gắn các đồ trang sức kim loại, có cả áo choàng, nhìn qua vô cùng hoa lệ.

Tưởng Hương khoe bộ quần áo với Thẩm Húc Thần: “Dáng người ông vừa vặn, không cần sửa size. Chỉ là giày tôi chuẩn bị khả năng có chút rộng, tốt nhất ông nên bỏ hai lớp lót giày vào trong thì hơn. Đúng rồi, đây là trang phục của ma cà rồng, lúc thay ông phải gắn thêm hai cái răng nanh, có vấn đề gì không?”

“Đương nhiên có vấn đề!” Lộ Cầu Chân sán lại: “Bà bắt công quá đầy, chuẩn bị riêng cho Thẩm Húc Thần một bộ quần áo soái khí như vậy! Tôi là thanh mai trúc mã của bà mà không có phúc lợi gì sao?”

“Ông đừng mơ! Thẩm Húc Thần có thể toát ra khí chất ưu nhã của ma cà rồng, ông làm được sao? Làm gì có ma cà rồng nào đậu bỉ như ông?” Tưởng Hương không chút khách khí gạt Lộ Cầu Chân sang một bên.

Bộ quần áo này là do tự tay Tưởng Hương may, nhỏ cố ý thiết kế cho nhân vật trong tiểu thuyết đam mỹ của bạn nhỏ. Tưởng Hương từ bé năng lực DIY đặc biệt cường, sau khi gia nhập giới càn như cá gặp nước, bây giờ ở trên mạng nhỏ cũng rất nổi tiếng, thậm chí có không ít fans hâm mộ, đương nhiên ngoài đời thực, nhỏ vẫn thích trốn ở một góc heo lạnh ngày ngày mặc niệm trong lòng ‘đam phạm nhân ngu xuẩn’. (DIY= do it yourself tự tay làm lấy)

Ngày đầu khai giảng, ngay cái nhìn đầu tiên nhỏ đã chú ý tới Thẩm Húc Thần, khi đó Thẩm Húc Thần đứng cuối lớp dựa vào cửa sổ ngắm phong cảnh. Lúc đó Tưởng Hương đã nghĩ bộ quần áo này đặc biệt phù hợp với Thẩm Húc Thần. Mỗi khi nhỏ nhìn Thẩm Húc Thần mà chảy nước miếng thì ở trong lòng, nhỏ cũng tự kiểm điểm bản thân: đam mỹ đại thần ơi, con biết YY người thật là không có đạo đức, thế nhưng người đã đưa Thẩm Húc Thần một tư liệu sống tốt như vậy tới trước mặt con, con không YY một chút thì thực có lỗi với chính mình.

Thẩm Húc Thần cầm bộ quần áo so với người mình, đừng nói Lộ Cầu Chân mà ngay chính Thẩm Húc Thần cũng cảm thấy Tưởng Hương quả thật rất thiên vị mình. Bộ quần áo này không chỉ hoa lệ đẹp đẽ mà khi mặc lên khẳng định thập phần soái khí. Chỉ là mục đích cuối cùng của cosplay không phải là soái khí mà là mức độ giống thật, nếu không giống nguyên mẫu thì dù có đẹp tới mấy cũng vô dụng.

Cho nên, Thẩm Húc Thần có chút do dự nói: “Nếu là Ma cà rồng không phải nên có gương mặt Tây phương sao? Vậy phải trang điểm đậm một chút sao? Hơn nữa ma cà rồng phải có cặp mắt huyết sắc, phải đeo cả lens nữa à?” cậu một chút cũng không muốn đeo lens a!

Tưởng Hương lắc đầu nói: “Không cần không cần, bộ quần áo này tôi dựa vào hình tượng ma cà rồng trong một quyển tiểu thuyết của Trung mà thiết kế, là gương mặt Đông Phương. Trong tiểu thuyết cũng không có hình tượng gì cụ thể, ông cứ đúng bản chất mà diễn là được.”

“Tiểu thuyết? tiểu thuyết gì? Tên gì, tôi cũng muốn đọc xem!” Lộ Cầu Chân lại lần nữa xen vào hỏi.

Tưởng Hương lại tiếp tục gạt cậu ta ra: “Ông đừng mơ! Chỗ này không có chuyện của ông!”

Tối hôm diễn ra buổi khai mạc đại hội thể dục thể thao, lớp 6 nửa kiêu ngạo nửa xấu hổ dưới ánh mắt sáng ngời hữu thần nhìn lom lom của tất cả mọi người xung quanh xuất phát tới sân thể dục. Đoạn đường đi từ khu giảng đường cho tới sân thể dục đã thu hút vô số người đứng xem. Thẩm Húc Thần không thích trở thành tiêu điểm trong mắt người khác, điều này khiến cậu cảm thấy có chút xấu hổ.

Cô Tổng đi sau cùng, yên lặng lau mồ hôi lạnh trên trán, cảm thấy mình lần này khẳng định sẽ bị chủ nhiệm khối gọi đi ‘uống nước trà’ rồi.

Nghi thức diễu hành bắt đầu từ khối 10, mỗi một lớp xếp thành hình chữ nhật, bắt đầu đi dọc đường băng dài khoảng trăm mét, khi đi qua lễ đài, toàn lớp cao giọng hô vang khẩu hiệu của lớp mình. Trong quá trình di chuyển, người dẫn chương trình sẽ đọc những lời miêu tả thật hay về lớp đó.

Rất nhanh tới lượt lớp 6.

“Tiếp theo là các kiện nhân lớp 10-6 đang tiến về lễ đài. Đây là một tập thể gắn bó, đoàn kết, nghiêm túc, hoạt bát, bọn họ vừa xuất chúng khác thường, vừa có bản sắc riêng biệt, bọn họ luôn thể hiện phong thái vĩnh viễn không chịu thua! So với Giao long nhập hải càng tiêu dao, càng thể hiện tư thế hiên ngang oai hùng; so với ưng kích trường không càng khí phách, càng tranh đoạt nhất đại thiên kiêu*. Đường hoàng là cá tính, bất khuất là lòng tin, vô hối (không hối hận) là thanh xuân, phấn đấu là tuổi trẻ!” (Nhất đại thiên kiêu: Đứa con kiêu mạn của trời trong cả một đời; Thiên kiêu trong “thiên chi kiêu tử” (đứa con kiêu ngạo của trời))

Lớp 6 đã đi tới trước lễ đài, ủy viên thể dục Quân Khải Uy hô hiệu lệnh, cả lớp cùng nhau rống to khẩu hiệu: “Khiêm tốn! khiêm tốn! lớp 6 giá lâm! không cần vỗ tay! chỉ cần la hét!”

Vừa dứt lời, các lớp khác quả nhiên phát ra từng trận la hét ầm trời, mọi người kích động tới mức muốn chọc thủng trời xanh. Ai cũng không ngờ lớp 6 lại mạnh bạo như vậy, mọi người nhìn không được ôm bụng cười to, lại nhìn không được mà càng khao khát hướng tới. Tận tới khi lớp tiếp theo bước vào lễ đài, trận ồn ào náo động này cũng chưa tan đi. Người dẫn chương trình trên lễ đài không thể không buông văn bản xuống, phải tốn mấy giây để yêu cầu mọi người giữ trật tự.

Mấy thầy cô đang ngồi trên lễ đài, có người còn phi thường đồng tình mà vỗ vỗ vai cô Tổng nói: “Tiểu Tổng à, xem ra mấy đứa nhỏ lớp cô thực khó trị nha!”

Cô Tổng ức chế kích động muốn bùm mặt, vô lực từ kể rằng bài trừ một câu “ha ha”.

Sau khi nghi thức diễu hành kết thúc là tới cuộc thi thể dục tập thể.

Lớp 6 không chắc đạt được quán quân, dựa theo lời chủ nhiệm khối nói thì là cả lớp ăn mặc quần áo lố lằng tựa như quần ma loạn vũ. Nhưng các học sinh lớp 6 thì ai nấy đều vô cùng cao hứng, ngay lúc đó bọn họ còn chưa biết, bọn họ không chỉ hấp dẫn ánh mắt mọi người trong ngày hôm nay mà còn khai sáng một thời đại mới về sau!

Nguyên nhân là do bọn họ “có phong cách riêng” nên mỗi mùa đại hội thể dục thể thao về sau, trong nghi thức khai mạc đều xuất hiện đủ loại tư tưởng kỳ diệu mới. Hơn nữa do bình thường học hành căng thẳng, nên khi vận động tự do, các thầy cô cũng không câu nệ đám học sinh. Vì thế từ đó về sau, mỗi lớp đều con gà tức nhau tiếng gáy, đủ loại bản lĩnh hiển thông, bọn học sinh có đủ loại sáng ý hoặc khôi hài, có khi xuẩn manh hoặc đặc sắc, cũng có khi khốc soái hoặc quái dị, nhưng cosplay từ đó đã trở thành một đặc trưng đặc sắc của trường chuyên Tiễn Hồ.

Sau khi kết thúc màn thi đấu tập thể, mỗi lớp liền trật tự đi về vị trí đứng dành cho lớp mình. Vị trí bên trên có hạn trên cơ bản đều bị khối 12 chiếm lĩnh. Lớp 10-6 bị xếp ở cạnh đường băng, gần với hố cát. Nơi này đều là mặt cỏ, không có chỗ ngồi cho nên buổi sáng cả lũ đã khuôn ghế từ trong lớp ra để ngồi.

Thẩm Húc Thần đi tới chỗ ghế của mình, từ phía dưới lấy ra một túi nilon đựng quần áo, đây là trang phục thi đấu của cậu gồm áo ngắn tay và quần đùi. Đợi tới khi các khối trình diễn thể dục tập thể xong thì cuộc thi chạy 3000m của nam sinh khối 10 sẽ lập tức bắt đầu. Cậu không thể mặc bộ quần áo ma cà rồng này mà chạy bộ đi? Cho nên cậu đã sớm chuẩn bị sẵn quần áo và giày chạy.

Khoảng cách giữa sân vận động và tòa nhà nghệ thuật tương đối gần, Thẩm Húc Thần tính toán tới nhà vệ sinh trong tòa nhà nghệ thuật để thay quần áo.

“Khoan đã, trước khi ông thay quần áo có thể cho tôi chụp mấy kiểu ảnh làm kỷ niệm không?” Tưởng Hương lấy ra chiếc máy ảnh kỹ thuật số của mình, tràn đầy mong đợi nhìn Thẩm Húc Thần.

Thẩm Húc Thần sờ sờ mũi, gật đầu: “Nhưng bà nhanh một chút, tôi sắp phải thi đấu rồi.”

Tưởng Hương hoan hô một tiếng, chỉ vào bóng cây cách đó không xa, nói: “Tới đó chụp đi! Tôi đã có vài ý tưởng trong đầu, sẽ không mất nhiều thời gian của ông đâu.”

Không thể không nói, ở phương diện chụp ảnh Tưởng Hương rất có năng lực, trên cơ bản không cần Thẩm Húc Thần phải POSE (tạo dáng), mà Thẩm Húc Thần cũng sẽ không POSE, đối với loại khảo nghiệm giới hạn xấu hệt kiểu này, cậu rất không am hiểu.

Mất khoảng 10p, Tưởng Hương liền làm thủ thế OK với Thẩm Húc Thần, nói: “Được rồi, ông đi thay quần áo đi.”

“Đợi chút, bạn ơi, làm phiền bạn một chút, có thể chụp giúp 2 bạn mình một tấm không?” Cố Vọng Thư không biết từ đâu chạy ra khoác tay Thẩm Húc Thần, cười nói với Tưởng Hương.

“Sao Duyệt Duyệt lại tới đây?” Thẩm Húc Thần nhỏ giọng hỏi.

“Chị lén chạy tới đó, hắc hắc, hôm nay Thần Thần đẹp trai ngây người!” Cố Vọng Thư cười tíu tít, nhỏ giọng hỏi đáp: “Mỗi cô gái đều có hoàng tử trong mộng, may mắn Thần Thần là em trai chị, về sau dù có tiện nghi cho cô gái nào thì chị đều có thể hưởng phúc cả đời được thấy.”

Tưởng Hương đứng ở xa thấy Thẩm Húc Thần không phản đối, liền chủ động hướng dẫn POSE tạo dáng cho bọn họ: “Hai người đứng mặt đối mặt, đứng rồi, bạn nữ, cậu hơi cúi đầu xuống một chút... Thẩm Húc Thần biểu tình sùng nịnh một chút...sùng nịnh cơ mà, không phải kêu ông cười tới ngu ngốc như vậy a! Làm ơn khép miệng ông lại đi, cảm ơn! Được rồi, giữ nguyên tư thế, một, hai, ba, OK! Thêm tấm nữa, chúng ta đổi tư thế...”

Cố Vọng Thư tóc buộc đuôi ngựa, mặc đồng phục, vẻ mặt thanh xuân dạt dào, nữ sinh tuổi này là xinh đẹp nhất. Thẩm Húc Thần tóc mái bị gió thổi bay, không biết có phải vì dương quang quá mức chói mắt hay không mà khiến cậu nhện không được mà khẽ nheo mắt lại. Bộ dạng thân mật này của bọn họ đâu chỉ rơi vào trong ống kính máy ảnh mà còn rơi vào vô số ánh nhìn của người xung quanh.

Hết chương 18

19. Chương 19: Phá Kỉ Lục

Khi Thẩm Húc Thần thay quần áo vận động xong trở lại lớp, Quân Khải Uy đang phát số thứ tự cho các tuyển thủ.

Nói tới số thứ tự, thật ra chỉ là một miếng vải có in số, đại diện cho thân phận của mỗi vận động viên. Thẩm Húc Thần mang số hiệu 419, cậu cảm thấy con số này rất đáng xấu hổ, nhưng chỉ có thể cam chịu dùng kim băng gài trước ngực. Kiếp trước, cậu chưa từng tham gia đại hội thể dục thể thao, tự nhiên không có số thứ tự. Nhưng cho dù kiếp trước có lấy được số thứ tự 419 thì khi đó cậu cũng đâu biết ý nghĩa của con số này là thế nào đâu!

Quả nhiên, càng trưởng thành tiết tháo càng rơi rụng.

Chỉ chốc lát sau, tới thời gian điểm danh, lớp 6 đăng kí chạy đường trường 3000m nam chỉ có hai người Thẩm Húc Thần và Quân Khải Uy. Quân Khải Uy hiển nhiên có chút hồi hộp, vẻ mặt đau khổ nói: “Nếu không phải tao là ủy viên thể dục không thể không làm gương tốt thì thật sự tao không muốn chạy 3000m đâu...tao biết sức mình, tao sức bật tạm tạm, nhưng sự nhẫn nại tuyệt đối kém cỏi...”

Thẩm Húc Thần vỗ vai thẳng bạn nói: “Là nam nhân không thể nói không được, cho dù 3000m không chạy được hết cũng không sao, chỉ cần kiên trì tới cuối cùng, không thẹn với lòng mình là được.”

“Mày nói vậy quả không sai, nhưng tao vẫn thấy không yên tâm.” Quân Khải Uy không nhận ra được giới hạn trong lời nói của Thẩm Húc Thần, cậu ta căng thẳng một phen lau mồ hôi trên mặt. Chỉ chốc lát sau, cũng không biết nghĩ tới gì mà cậu ta đột nhiên lên tinh thần nói: “A, nữ sinh vừa rồi chụp ảnh cùng mày dưới gốc cây là bạn gái mày hả? Mày cũng phách lối thật nha, có bao nhiêu người nhìn thấy đấy, cẩn thận cô chủ nhiệm gọi mày tới tâm sự.”

“Duyệt Duyệt không phải bạn gái tao.”

“Mày như vậy là không được, giấu diếm thì không phải huynh đệ! Nhỏ suốt ngày tới lớp tìm mày, chính mắt tao còn thấy rất nhiều lần! Vốn định chờ mày thẳng thắn với anh em, ai ngờ mày lại có thể chịu đựng không nói.”

Thẩm Húc Thần mặt bất đắc dĩ: “Thật sự không phải bạn gái tao, Duyệt Duyệt là chị gái tao, là chị ruột cùng cha cùng mẹ.”

Quân Khải Uy sững sờ, phải một lúc sau mới mở miệng hỏi: “Chị mày bằng tuổi mày à?”

“Bởi vì bọn tao là sinh đôi!”

“Vậy sao bọn mày một chút cũng không giống nhau?”

“Long phượng thai thì sao mà giống được, long phượng thai là sinh đôi khác trứng. Có những cặp long phượng thai lớn lên giống nhau chỉ là trùng hợp, nhưng tao và Duyệt Duyệt chắc là do tập hợp các đặc điểm khác nhau của cha mẹ đi.”

“Woaa, long phượng thai, tao lớn như vậy còn chưa từng nhìn thấy một cặp sinh đôi ngoài đời thực nào đâu! Mày giấu kín quá đấy, bình thường cũng không thấy mày nói có chị gái sinh đôi.”

“Bọn mày cũng đâu có hỏi.” Con trai ít khi trao đổi mấy cái bí mật riêng với nhau như con gái.

Quân Khải Uy khoác vai Thẩm Húc Thần, nói: “Chị mày học cũng giỏi ghê hén, vậy cha mẹ bọn mày chắc phải vui sướng lắm!”

Thẩm Húc Thần chỉ cười cười không nói.

Điểm danh hoàn tất, các vận động viên được nhân viên phụ trách đưa tới đường chạy. Thẩm Húc Thần nhìn quanh bốn phía, khối 10 tham gia chạy 3000m nam có hơn 40 tuyển thủ, khi chuẩn bị bắt đầu, hơn 40 thằng con trai chen chúc nhau đứng ở vạch xuất phát.

Một tiếng súng phát lệnh vang lên, đám nam sinh thi nhau rời vạch xuất phát như tên bắn.

Thẩm Húc Thần không tranh vị trí đầu tiên, chỉ dựa theo tiết tấu của mình mà chạy đều đều ở top giữa, sau một vòng, Thẩm Húc Thần nằm trong số 10 người chạy đầu, người vốn chạy đầu tiên đã bị người khác chạy đuổi kịp và vượt qua, đây là chuyện trong dự tính, nếu chạy nhanh ngay từ đầu sẽ không duy trì được 400m. Người này ngay từ đầu chạy nhanh như vậy là có ý nhiều loạn tiết tấu của các tuyển thủ đi?

Thẩm Húc Thần cảm thấy tố chất thân thể mình đã cải biến không ít, dù cậu đã chạy qua chỗ Cổ Vọng Thư đứng ở lớp 7 mà vẫn có thể nghe rõ tiếng nhỏ hô to cổ lên.

Kết thúc vòng thứ hai, Thẩm Húc Thần chạy ở vị trí thứ bảy, tốc độ của cậu trước sau đều không thay đổi, nhưng những người khác càng ngày càng chậm dần.

Vòng thứ ba chấm dứt, Thẩm Húc Thần leo lên vị trí thứ 4, điều này khiến toàn bộ lớp 6 kích động vô cùng, bọn họ điên cuồng cổ vũ cho Thẩm Húc Thần.

Chỉ còn một vòng cuối cùng, Thẩm Húc Thần đã chạy lên vị trí thứ 2, người đếm vòng nhanh chóng nhét vào tay Thẩm Húc Thần một mảnh vải đỏ.

Hô hấp của Thẩm Húc Thần từ đầu tới cuối đều không bị nhiễu loạn, bởi vì cậu vẫn theo tiết tấu của mình mà chạy. Nhưng vòng này là vòng cuối.... Thẩm Húc Thần bắt đầu điên cuồng tăng tốc, cậu rất nhanh vượt qua người chạy đầu tiên, cho dù cậu ta cũng bắt đầu tăng tốc, nhưng cũng vô tác dụng, cậu ta đã bị Thẩm Húc Thần bỏ xa.

Cuối cùng, Thẩm Húc Thần bỏ xa tuyển thủ thứ 2 200m lấy ưu thế tuyệt đối đạt được danh hiệu quán quân.

“Phá kỉ lục! so với kỉ lục trước đây nhanh hơn 11 giây!” Có người bỗng hô to.

Lớp 6 phái người đứng tại vạch đích chờ sẵn, Thẩm Húc Thần không hề kiệt sức, cậu tiếp nhận nước muối loãng uống một ngụm, cũng không cần người đỡ, tự mình đi bộ về lớp. Kỳ thật Thẩm Húc Thần còn có thể chạy nhanh hơn nữa nhưng cậu cảm thấy như vậy là đủ rồi.

Đạt danh hiệu quán quân, phá kỉ lục, nhanh hơn 11 giây, vừa thể hiện thực lực của mình cũng không khiến người khác cảm thấy cậu quá kì dị mà muốn kéo cậu vào trong phòng thí nghiệm để giải phẫu.

Phá vỡ kỷ lục, nhà trường sẽ thưởng thêm điểm thi đua cho lớp, điều này khiến cả lớp 6 coi Thẩm Húc Thần như công thần, mọi người vây quanh người cậu miệng lưỡi ồn ào tung hô.

Quân Khải Uy tuy rằng không đạt được thành tích gì nhưng tốt xấu gì cậu ta cũng tự chạy được hết 3000m, khi được người trong lớp đỡ về, cậu ta nhin không được đâm một quyền vào ngực Thẩm Húc Thần nói: “Mày giỏi lắm, đúng là thâm tàng bất lộ!”

Thẩm Húc Thần ôm ngực mình, giả bộ bị trọng thương, híp mắt đáp lại: “Trước kia sức khỏe tao không tốt, chưa từng tham gia đại hội thể dục thể thao, tao cũng không biết mình có thể chạy.” Lời này nếu là do con gái nói không chừng sẽ khiến mọi người cảm thấy nhỏ đang giả bộ, nhưng nam sinh với nhau không để ý tiểu tiết nên không suy nghĩ nhiều.

Nửa tiếng sau, trên loa công bố kết quả cuộc thi chạy 3000m nam, còn gọi tên ba tuyển thủ đứng đầu lên lễ đài nhận thưởng. Hứa Mẫn Mẫn là ủy viên văn nghệ của lớp, chủ động nhận công tác chụp ảnh. Khi Thẩm Húc Thần lên lễ đài nhận thưởng, Hứa Mẫn Mẫn liền chụp cậu lia lịa.

Thẩm Húc Thần cảm thấy bộ dạng mình một tay cầm huy chương vàng một tay cầm hoa đứng trên lễ đài trông thật sự đủ ngốc.

Ngày thứ hai, Thẩm Húc Thần còn phải chạy 1500m nữa. 1500m cự li ngắn hơn một nửa, nên đa số lớp đều có đủ 3 thành viên, cho nên lần này có tới hơn 50 tuyển thủ dự thi. Nhà trường sợ hơn 50 người chen lấn mà phát sinh chuyện ngoài ý muốn nên đã chia hơn 50 người thành hai nhóm. Thẩm Húc Thần ở nhóm thi đấu thứ hai.

Phòng chừng mọi người đều nghe nói chuyện phá kỉ lục ngày hôm qua của Thẩm Húc Thần, nên khi tới phiên cậu chạy, mọi người đều theo bản năng mà quan sát Thẩm Húc Thần. Người tham gia chạy cự li dài sẽ có chút mệt mỏi, Thẩm Húc Thần thấy mọi người bước chạy nặng nề đơn giản liền chạy lên dẫn đầu.

Thể lực của Thẩm Húc Thần thật sự rất tốt, sau khi mấy vòng chạy kết thúc, cậu lại đạt thành tích cao, vẫn đứng thứ nhất, vẫn phá kỉ lục cũ như trước.

Buổi chiều có thi nhảy xa.

Mỗi tuyển thủ có ba cơ hội, lần đầu Thẩm Húc Thần giẫm vạch, thành tích bị hủy. Lần thứ hai nhảy đã có ý thức thu liễm một chút, kết quả không giẫm vạch nhưng thành tích vừa vừa, đứng vị trí thứ 4, thuận lợi tiến vào chung kết.

Trận chung kết cũng có 3 lượt cơ hội, Thẩm Húc Thần lần đầu và lần thứ 2 đều giẫm vạch, chỉ có thành tích lần thứ 3 được công nhận. Cuối cùng xếp thứ nhì.

Không còn phá kỉ lục, không còn đạt thứ nhất, Thẩm Húc Thần khê thở phào một hơi. Đại hội thể dục thể thao lần này cậu đã gây chú ý quá nhiều, hai hạng mục chạy cự li dài phá kỉ lục còn có thể nói sự nhần nại của mình khá tốt, nếu đến cả nhảy xa cũng phá kỉ lục thì chưa biết chừng có người còn tưởng cậu có thiên phú trong môn thể dục — này thực sự không hợp với hình tượng học sinh trung học phổ thông trước nay của cậu.

Tóm lại, các hạng mục thi đấu của Thẩm Húc Thần đều đã xong.

Khi Thẩm Húc Thần trở lại lớp, Tưởng Hương cũng vừa thi xong đạt hạng nhất, đang uống nước ừng ực.

Nhìn thấy Thẩm Húc Thần, Tưởng Hương lập tức buông chai nước, nói: “Nữ sinh kia... là bạn nữ chụp ảnh cùng ông ngày hôm qua đó, nhỏ bị thương rồi. Nhỏ cũng tham gia chạy 800m với tôi, kết quả có một nữ sinh khác xô phải khiến nhỏ ngã sấp xuống, chắc giờ đã được đưa tới phòng y tế.”

Cố Vọng Thư bị thương? Thẩm Húc Thần vội vàng nói tiếng cảm ơn với Tưởng Hương, rồi vất chân lên cổ chạy tới phòng y tế.

Phòng y tế nằm trong khu hành chính của trường, vừa chạy tới cửa, Thẩm Húc Thần đã nghe thấy tiếng Cố Vọng Thư từ bên trong truyền ra: “Nhẹ chút nhẹ chút... bác sĩ nhẹ tay chút...Ssss ...”

Thẩm Húc Thần đẩy cửa bước vào, thấy giáo viên y tế đang khử trùng vết thương ở đầu gối cho Cố Vọng Thư.

Cố Vọng Thư nhìn thấy Thẩm Húc Thần, biểu tình trên mặt lập tức trở nên sinh động hơn, oán giận nói: “Đáng ghét muốn chết, chị đang chạy ngon lành, ai ngờ bị người xô phải, Thần Thần xem, cánh tay và đầu gối đều bị xước hết cả nè. Aiz, không biết có để lại sẹo không.” Vết xước trên cánh tay coi như nhẹ, nhưng đầu gối bị rách một mảnh lớn, nhìn qua cũng thấy rất là đau.

Thẩm Húc Thần nhú nhú mày nói: “Có biết là ai đụng Duyệt Duyệt không?”

Tuy rằng đại hội thể dục thể thao có slogan thứ nhất hữu nghị thứ nhì thi đấu nhưng vẫn có người tam quan bị chó gặm sẽ không từ thủ đoạn mà giành được chức quán quân. Ví dụ như môn chạy cự li dài đi, nếu như trong một lớp có 3 người đăng kí tham gia thì trong đó sẽ có một người là tuyển thủ hạt giống, như vậy hai người còn lại sẽ nghĩ cách để xô ngã tuyển thủ hạt giống của lớp khác, gia tăng tỷ lệ đạt quán quân của tuyển thủ hạt giống lớp mình. Loại chuyện này cũng không phải chưa từng xảy ra.

Cố Vọng Thư gật gật đầu: “Chị biết là ai đụng, đã nhờ bạn cùng lớp đi thăm dò rồi, rất nhanh sẽ biết nhỏ đó học lớp nào.” Đỡ Cố Vọng Thư tới phòng y tế là hai người bạn cùng lớp với nhỏ, lúc này, hai cô nhóc kia đã chạy về sân thể dục để điều tra người xô Cố Vọng Thư học lớp nào.

“Bác sĩ, em xin một gói kẹo thông cổ họng.” trong phòng y tế lại tới một người.

“Em chờ một chút, tôi xử lý xong vết thương cho cô bé này trước đã.” Giáo viên y tế không ngẩng đầu lên đáp.

Thẩm Húc Thần quay lưng lại phía cửa, nghe thấy giọng nói cũng không xoay đầu lại, chỉ dịch thân mình để người kia tiến vào. Thẩm Húc Thần ngồi xuống trước mặt Cố Vọng Thư, nói: “Nếu người kia là bất cẩn thì chúng ta coi như xui xẻo, còn nếu cố ý...”

Cố Vọng Thư thở dài một hơi: “Nữ sinh kia cố ý thì thế nào, chúng ta cũng đâu thể ăn thịt nhỏ? Nhiều lắm thì cũng chỉ tố cáo với thầy cô, khiến thầy cô trừ điểm hạnh kiểm của nhỏ thôi.”

“Cái khác không nói, dù có cố ý hay không, chúng ta nhất định phải bắt nữ sinh kia xin lỗi Duyệt Duyệt công khai! Nếu như nữ sinh đó cố ý, tất yếu phải khiến nhỏ bị phê bình!” Thẩm Húc Thần nói.

Cố Vọng Thư cười cười: “Ừ... chuyện này chị tự làm được, Thần Thần đừng lo lắng.”

Hết chương 19

20. Chương 20: Hảo Bằng Hữu

“Thẩm...Húc Thần?” có người do dự gọi tên Thẩm Húc Thần một tiếng. Thẩm Húc Thần theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Người nọ nhìn thấy rõ mặt cậu, thở phào một hơi, nói: “Không ngờ thật sự là cậu.”

Hóa ra người vừa vào muốn xin kẹo thông cổ họng là Trình Dĩ Hoa.

Thẩm Húc Thần đứng lên, chào hỏi với Trình Dĩ Hoa: “Cậu không khỏe sao?”

Trình Dĩ Hoa chỉ chỉ yết hầu mình: “Không có gì nghiêm trọng, chỉ là cứ đến mùa thu sẽ bị rát họng.”

Trừ bỏ ấn tượng đời trước không nói, Thẩm Húc Thần đời này mới gặp mặt Trình Dĩ Hoa hai lần nhưng đã có ấn tượng “cao lãnh” về cậu ta. Thế nhưng hôm nay Trình Dĩ Hoa tựa hồ phá lệ nhiệt tình, ví dụ như cậu ta lại chủ động ân cần hỏi han Thẩm Húc Thần, còn nguyện ý xuôi theo tiếp chuyện, cho dù hai người một hỏi một đáp nội dung đối thoại thực vô bổ.

Đương nhiên, loại nhiệt tình này cũng chỉ là tương đối với Trình Dĩ Hoa mà thôi, dù sao, trong mắt Cố Vọng Thư không rõ chân tướng thì vẫn thấy người quen của em trai mình thập phần cao lãnh.

“Thần Thần, đây là bạn em à?” Cố Vọng Thư cười hỏi.

Bạn? giữa cả hai thậm chí còn chưa nói với nhau được nổi mười câu cũng tính là bạn? Nếu như cậu nói phải, Trình Dĩ Hoa có cảm thấy bản thân bị mạo phạm hay không? Thẩm Húc Thần sờ sờ mũi, thoáng dừng một lát, không đợi Trình Dĩ Hoa phản bác, cậu đã mở miệng nói: “Duyệt Duyệt quên rồi sao? Lần trước cậu ấy đánh cầu lông chung với chúng ta đó, Trình Dĩ Hoa lớp 3. Còn đây là chị gái tôi, Cố Vọng Thư lớp 7.” Cậu sau là nói với Trình Dĩ Hoa.

Trình Dĩ Hoa nhìn Cố Vọng Thư một cái, mới hỏi: “Hai người là sinh đôi?”

Cố Vọng Thư hưng phấn gật đầu: “Không sai! Cậu là người đầu tiên chỉ một ánh mắt đã nhìn ra hai bọn tôi là sinh đôi! Trước kia cho dù bọn tôi có nói bọn tôi là chị em, thì cũng không ai không nghĩ tới chuyện bọn tôi là sinh đôi! Ha ha, tại bộ dáng tôi và Thẩm Húc Thần không hề giống nhau!”

“Lông mi hai người rất giống nhau, ừm, còn có khí chất cũng giống, hai người ngẫu nhiên sẽ toát ra loại khí chất giống như văn nhân dân quốc, tựa như phần tử tri thức lạc hậu vậy.” Trình Dĩ Hoa nói. Không đợi Cố Vọng Thư đáp lại, cậu ta lại quay sang Thẩm Húc Thần hỏi: “Cậu có tham gia thi đội tuyển toán không?” (Jer: Chà, có cần quan sát kỹ tới từng cái lông mi vậy không?)

Thẩm Húc Thần có chút kinh ngạc, xem ra không phải mình có ảo giác mà Trình Dĩ Hoa thật sự đang nói chuyện phiếm với mình.

Nói thật, trong mắt Thẩm Húc Thần, mỗi khi Trình Dĩ Hoa ở chung với người khác luôn tỏ ra như gần như xa, cậu ta luôn cố ý duy trì một khoảng cách nào đó — chắc là vì thể giới của thiên tài phạm nhân không thể hiểu được đi! Cũng có thể, thể giới trong mắt thiên tài không đồng dạng như trong mắt phạm nhân.

Trình Dĩ Hoa tuy rằng không đến mức vô cảm nhưng cậu ta luôn tỏ ra có chút cao ngạo, loại cao ngạo này không phải kiêu ngạo mà chỉ là một loại biểu hiện kiểu như “các người không hiểu tôi nói cái gì đâu”.

Nhưng hiện tại, vì sao Trình Dĩ Hoa lại giống như đang chủ động kéo gần khoảng cách giữa hai người bọn họ? Thẩm Húc Thần cậu cũng chỉ là phạm nhân thôi a! (Chắc là vì thoát khỏi thời kì trung nhị lâu rồi mà Thẩm Húc Thần thân mang hệ thống vẫn còn cảm thấy mình rất bình thường.)

Hay giống như trong cuộc sống bình thường bên cạnh Sherlock Holmes còn có bác sĩ Watson?

Bên cạnh Mitarai Kiyoshi cũng có Ishioka Kazumi? (Mitarai Kiyoshi và Ishioka Kazumi là hai nhân vật trong series tiểu thuyết trinh thám Detective Mitarai's Casebook của tác giả Soji Shimada người Nhật; Mitarai Kiyoshi là một thám tử nghiệp dư, đồng thời còn là một nhà chiêm tinh học. Anh thông minh nhưng thất thường, có hứng thú đặc biệt với các vụ án bí ẩn và có sự xuất hiện của các tình tiết liên quan đến chiêm tinh học – sở trường của anh. Ishioka Kazumi là bạn đồng hành của Kiyoshi trong quá trình điều tra.)

Hay như Hoắc Tang cũng có Bao Lăng làm bạn đồng hành? (Hoắc Tang và Bao Lăng là hai nhân vật trong series tiểu thuyết trinh thám ‘Hoắc Tang tham án toàn tập’ của nhà văn Trung Quốc Trình Tiểu Thanh.)

Ai mà biết được!

— Không ngờ rằng trong suy nghĩ của Trình Dĩ Hoa, hai người bọn họ đã cùng một phe đối kháng thể lực độc ác (chính là vấn đề câu cuối trong đề toán thi tháng vừa rồi có chỗ sai) cho nên về sau bọn họ liền trở thành hảo bằng hữu.

— Cái gì, hảo bằng hữu sẽ thường xuyên gặp mặt? hai người bọn họ giữa đại dương toán học bao la thành bạn tri kỷ đã lâu!

— Cái gì, hảo bằng hữu sẽ thường nói chuyện với nhau? Hai người bọn họ lúc này không phải đang nói chuyện với nhau sao?

— Không sai, trong mắt Trình Dĩ Hoa, quan hệ của bọn họ đã sớm trở thành hảo bằng hữu sao sao đất! (sao sao đất đọc gần như moaz moaz)

Nếu như Thẩm Húc Thần biết chân tướng, cậu nhất định sẽ gào khóc! Hảo bằng hữu cái gì a, rõ ràng chúng ta chỉ quen biết hơn người xa lạ một chút thôi a!

Thấy Thẩm Húc Thần không hồi đáp, Trình Dĩ Hoa lại hỏi lại một lần: “Cậu sẽ tham gia thi tuyển học sinh giỏi chứ?”

Thẩm Húc Thần do dự một chút, quyết định ăn ngay nói thật: “Tôi tính đăng kí cả hai môn toán và lý.”

Thi tuyển cũng là một loại sát hạch, sát hạch đồng nghĩa có thể lấy được tích phân từ hệ thống! Lấy được tích phân có thể mua đồ trên cửa hàng hệ thống! Cho nên Thẩm Húc Thần không muốn buông tha cơ hội thi được hạng nhất.

Chỉ là, đội tuyển tận dụng thời gian tự học tối để lên lớp bổ túc thêm cho các học sinh đăng kí tham gia thi, bởi vì thời gian tự học hữu hạn, cho nên thời gian ôn tập các môn thi tuyển sẽ trùng nhau, nếu muốn học môn này tất yếu sẽ phải từ bỏ môn kia. Bởi vậy, nhà trường không khuyến khích các học sinh đăng kí quá nhiều môn thi.

Trình Dĩ Hoa cũng nghĩ tới vấn đề này, liền an ủi Thẩm Húc Thần: “Đừng lo lắng, cậu chỉ cần hoàn thành bài tập thầy cô hướng dẫn giao cho là được, có lên lớp hay không không quan trọng. Nếu như bài nào cậu không hiểu có thể hỏi tôi.” Bởi vì phương thức ôn tập đội tuyển chủ yếu là giảng bài tập, thông qua quá trình giải đề mà hướng dẫn phương pháp giải cho các đề tương tự, nếu mọi đề bài đều có thể tự giải được vậy không cần thiết phải lên lớp.

Thẩm Húc Thần cũng biết điều này, chính vì thế mà cậu mới dám đăng kí thi hai môn.

Trình Dĩ Hoa lại hỏi: “Lát nữa tới phòng tôi?”

Thẩm Húc Thần lần nữa kinh ngạc nhìn chằm chằm Trình Dĩ Hoa, cậu không hiểu sao đề tài lại biến thành như vậy rồi?! vì sao bộ dáng cậu ta lại trông tự nhiên tới vậy? Cái gì gọi là tới phòng ngủ cậu ta! bạn học, lời này của cậu rất giống ước – hẹn có biết không? Đây rất phá hủy hình tượng cao lãnh của cậu có biết không?

Thấy Thẩm Húc Thần không nói lời nào, Trình Dĩ Hoa giải thích một chút: “Trong phòng ngủ của tôi không thiếu đề thi học sinh giỏi.”

“À.” Thẩm Húc Thần đáp lại. (Jer: Tiểu Thần Thần, cậu vừa nghĩ bậy cái gì vậy =))

Thấy Thẩm Húc Thần đáp ứng, Trình Dĩ Hoa cảm thấy đã đạt được mục đích, lúc này cậu ta mới nhàn rồi mà quan tâm tới những chuyện khác. Thấy đầu gối Cố Vọng Thư bị rách, dựa theo nguyên tắc chị gái của bạn tốt cũng là chị mình, Trình Dĩ Hoa quan (cao) tâm (lãnh) hỏi: “Sao lại bị như vậy?”

Cố Vọng Thư chỉ có thể buồn bực kể lại một lần chuyện mình đã xui xẻo như thế nào. Trình Dĩ Hoa cau mày nghe, cậu rất tán đồng quan điểm của Thẩm Húc Thần, bất kể nữ sinh kia cố ý hay không thì vẫn phải công khai xin lỗi, còn những chuyện khác tính sau.

Không bao lâu sau, miệng vết thương của Cố Vọng Thư được xử lý xong. Thẩm Húc Thần đỡ nhỏ rời khỏi phòng y tế, Trình Dĩ Hoa cầm hộp kẹo thông cổ họng một tác đi theo không rời.

Thẩm Húc Thần thấy Trình Dĩ Hoa mặt không biểu tình đi cùng, dè dặt hỏi: “Nếu cậu bận thì cứ đi làm việc của cậu trước đi.”

Trình Dĩ Hoa ngẩng đầu nhìn trời: “Sắp tới giờ cơm chiều.”

Câu này không đầu không đuôi, Thẩm Húc Thần phải suy nghĩ một hồi mới nhận ra Trình Dĩ Hoa là đang đợi cậu, đợi lát nữa sẽ cùng cậu tới phòng ngủ của cậu ta.

“Này, Cố Vọng Thư!” khi ba người đang nói chuyện, một nữ sinh tóc ngắn từ phía sân thể dục chạy tới, từ xa đã gọi tên Cố Vọng Thư.

Nữ sinh kia thở hồng hộc chạy tới trước mặt Cố Vọng Thư, đầu tiên nhìn Thẩm Húc Thần và Trình Dĩ Hoa, thấy bọn họ không có ý né tránh, mới đầy oán giận nói: “Trời ạ, bà bị thương nặng vậy sao?! Lúc này tôi đi vệ sinh, sau khi trở về mới biết bà bị xô ngã. Người xô bà là Tiên Gia Vân lớp tôi, nó thật sự rất quá đáng! Vừa rồi tôi còn nghe thấy bạn nó hỏi có phải nó cố ý xô bà không, kết quả bà đoán xem nó trả lời thế nào? Tiên Gia Vân còn rất kiêu ngạo thừa nhận nữa chứ, nó nói, nó nhìn bà chướng mắt. Thực muốn đánh cho một trận! Rốt cuộc bà làm sao mà chọc phải nó vậy?”

Cố Vọng Thư cảm ơn nữ sinh tóc ngắn này: “Cám ơn bà, Hiểu Trân. Nếu không phải bà nói, tôi còn không biết là ai xô tôi nữa. Nhưng mà, tôi thật sự không biết nữ sinh tên Tiền Gia Vân kia, ngay cả tên nhỏ tôi còn chưa từng nghe qua, vì sao nhỏ lại muốn xô tôi?”

“Chắc nó điên rồi!” Ngô Hiểu Trân không cho là đúng, bĩu môi oán giận.

Cố Vọng Thư cẩn thận suy nghĩ, vẫn cảm thấy thực mờ mịt. Ngô Hiểu Trân học lớp 17. Cả lớp 17, Cố Vọng Thư chỉ quen biết mỗi Ngô Hiểu Trân, thật sự nghĩ không ra mình đã đắc tội nữ sinh tên Tiền Gia Vân kia lúc nào.

Ngô Hiểu Trân lại nhìn Thẩm Húc Thần một cái, chắc đã nhận ra đây là soái ca mặc quân trang hoa lệ kinh diễm bất phượng trong lễ khai mạc đại hội. Nhỏ vỗ vai Cố Vọng Thư, giọng nói không kiềm được vui sướng khi người gặp họa, nói: “Đã có người chăm sóc bà, vậy tôi về sân thể dục đây. Đúng rồi, nếu bà đi tìm Tiền Gia Vân đối chất, trăm ngàn lần đừng nói ra tên của tôi nha, Tiền Gia Vân là một con điên, tôi đắc tội nó không nổi, xin bà đừng!”

Cố Vọng Thư gật đầu. Ngô Hiểu Trân thở phào một hơi, rồi liền chạy mất dạng.

Thẩm Húc Thần có chút hết nói nổi: “Sao Duyệt Duyệt lại quen biết người như nhỏ kia vậy?” nữ sinh này chắc hẳn đã có oán thù gì đó với Tiền Gia Vân nên mới muốn đẩy Cố Vọng Thư lên trước đi? Nhỏ nhất định ước gì Cố Vọng Thư đánh cho Tiền Gia Vân một trận mới hả.

Cố Vọng Thư thở dài một hơi: “Lúc trước các câu lạc bộ chiêu sinh, chị đăng kí câu lạc bộ văn học, khi tranh cử, nhỏ ngồi bên cạnh chị. Nhỏ học lớp 17, còn Tiền Gia Vân nhỏ nói, thật sự chị không có ấn tượng gì cả.” Lớp 7 và lớp 17 không cùng một tầng, giữa hai lớp cũng không có trao đổi liên hệ gì.

Không qua bao lâu, bạn trong lớp Cố Vọng Thư cũng mang tin tức tới, người xô nhỏ quả nhiên chính là Tiền Gia Vân trong miệng Ngô Hiểu Trân.

Cố Vọng Thư và bạn cùng lớp đi chất vấn Tiền Gia Vân, Tiền Gia Vân chỉ nói mình nhìn Cố Vọng Thư không vừa mắt, không có nguyên nhân nào khác. Sự tình lại lâm vào cục diện bế tắc.

Có người nói, trẻ con là thiên thần hồn nhiên nhất nhưng cũng là ác ma tàn nhẫn nhất. Thẩm Húc Thần cảm thấy học sinh trung học cũng không khác biệt lắm, ở độ tuổi này, bọn họ đều muốn chứng tỏ bản thân, luôn tự cho là đúng, luôn nghĩ mình là trung tâm của vũ trụ, thái dương phải quay quanh bọn họ. Nữ sinh tên Tiền Gia Vân kia đại khái chính là kiểu người như thế. Việc thương tổn người khác có lẽ trong mắt bọn họ lại thực ngẫu nhiên.

Cố Vọng Thư bị thương ở chân không tiện tới sân thể dục nữa, Thẩm Húc Thần trực tiếp đưa nhỏ tới phía dưới phòng kí túc, sau khi dặn dò Cố Vọng Thư phải nghỉ ngơi cho tốt, liền đứng đó nhìn theo bóng dáng Cố Vọng Thư lên lầu hai. Tới khi Cố Vọng Thư biến mất ở góc cầu thang, sắc mặt Thẩm Húc Thần lập tức trở nên đen xì. Cậu do dự một hồi, nhìn Trình Dĩ Hoa hỏi: “Giờ tôi muốn đi tìm bạn cùng lớp, cậu muốn đi cùng không?”

Trình Dĩ Hoa gật đầu, im lặng không lên tiếng đi bên cạnh Thẩm Húc Thần.

Hết chương 20

21. Chương 21: Tiền Gia Vân

Thẩm Húc Thần tính toán đi tìm Tưởng Hạo. Tưởng Hạo có cái mũi hống hốt rất thánh, cậu ta luôn biết cách moi được tin tức, thực sự là một hạt giống papazazzi tiềm năng. Nhưng Thẩm Húc Thần không tìm thấy Tưởng Hạo ở chỗ lớp mình, cậu tìm quanh một hồi mới nhìn thấy Tưởng Hạo đang vồn vã sẵn đón một học tỷ lớp 11 ở sân thể dục.

Thẩm Húc Thần lại gần xách Tưởng Hạo lôi ra, kéo sang một bên, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Tiền Gia Vân lớp 17, mày biết không?”

Hầu như ở lớp nào Tưởng Hạo cũng có người quen, cậu ta tựa hồ có thể nhanh chóng kết giao với người lạ, thân là đứa thích hống hốt, cậu ta có thể dễ dàng moi được “bí mật” từ trong miệng người khác. Cho

nên, nếu muốn biết tin tức nào đó, có thể tới hỏi Tưởng Hạo, chuẩn không cần chỉnh. Thẩm Húc Thần bình thường không quá thích nghe Tưởng Hạo lải nhải ở bên tai mình mấy chuyện hóng hớt được, nề tình bằng hữu nên vẫn chịu đựng ngồi nghe cậu ta nói, nhưng hiện tại có thể tìm ra được chút manh mối từ mấy chuyện hóng hớt được của Tưởng Hạo.

Nghe câu hỏi của Thẩm Húc Thần, Tưởng Hạo dùng một loại ánh mắt khó tin đánh giá cậu: “Không phải chứ? Điều kiện mày tốt như vậy, sao lại để ý tới con nhỏ lưu manh đó?”

Thẩm Húc Thần nhin không được trọn trắng mắt trừng thẳng bạn: “Không phải chuyện đùa, tao nghiêm túc. Nữ sinh tên Tiền Gia Vân kia vừa rồi thi chạy đã xô chị tao ngã, mà chị tao lại không biết nhờ kia.”

Thân phận của Cố Vọng Thư bị Quân Khải Uy biết tương đương với đám bạn cùng phòng cậu từ Lộ Cầu Chân, Từ Duệ, Tưởng Hạo tới cả Giang mập đều biết. Hiện tại mấy nam sinh có quan hệ tốt với Thẩm Húc Thần đều biết Thẩm Húc Thần có một người chị sinh đôi đang học lớp 7, mặc dù không cùng họ cũng không giống nhau.

Nhưng bởi vì đám con trai không ưa buôn chuyện bát quái như đám con gái — à, Tưởng Hạo là một ngoại lệ nhưng cậu ta cũng sẽ không bán tin tức của anh em tốt — hơn nữa mấy người bọn họ xem như hợp thành một nhóm nhỏ, mà người trong một nhóm thì luôn có xu hướng bài ngoại, nên những người ngoài nhóm vẫn không biết rõ quan hệ giữa Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư.

Tưởng Hạo nghĩ nghĩ nói: “Con nhỏ Tiền Gia Vân kia...Nhỏ đó hồi lớp 6 mới chuyển tới thị trấn này. Ba nhỏ là người huyện ta nhưng hộ khẩu của nhỏ thì không ở đây, cho nên nhỏ muốn tới trường học phải nộp phí trái tuyến. Ba nhỏ ở rể bên ngoại, nên trong nhà không có quyền phát ngôn, mà chính miệng Tiền Gia Vân cũng nhiều lần nói rằng, nhỏ khinh thường ba mình. Nhỏ vốn đi học ở chỗ nhà ngoại, nhưng lúc trước trong trường học gây chuyện đánh nhau nên mới phải chuyển tới đây, hình như là đánh một nữ sinh tới mức xuất huyết nội tạng, cho nên nhỏ bắt buộc phải chuyển tới nơi này...”

Nữ sinh này đúng là ôn thần, mới học tiểu học mà đã có thể đánh bạn tới xuất huyết nội tạng, Cố Vọng Thư đến cùng làm sao mà chọc phải con nhỏ này?

“Đúng rồi, Tiền Gia Vân thích Chương Diệp, mày chắc cũng biết cậu ta, là cái thằng lớp 18, vóc dáng cao cao, ưa chải chuốt giả bộ ấy. Chương Diệp và con nhỏ đó...khụ khụ...từng ấy ấy nhưng sau lưng thằng Chương Diệp lại rất khinh thường Tiền Gia Vân, nó thường nói với bạn bè nó, con nhỏ này tự nguyện dâng hiến, hàng dùng miễn phí, nên nó cứ vui vẻ mà chơi thôi. Mày tùy tiện hỏi là biết, tuy rằng chuyện này không đến mức thẳng nào cũng biết nhưng cũng không tính là bí mật.”

“Còn có nữa nói, Tiền Gia Vân đều đã bị chơi qua tay hết đám hồ bằng cầu hữu của Chương Diệp, dùng thấy con nhỏ đó kiêu ngạo trước mặt người khác mà lắm, kỳ thật ở trước mặt bọn Chương Diệp cũng chỉ như xe công cộng...Con nhỏ đó cũng thật là, bộ dạng coi như không tới, trong nhà cũng không thiếu tiền, cố tình lại vì cái thằng chó Chương Diệp, thời cấp 2 còn từng ồn ào muốn tự tử, sau này vì có thể được sự chấp nhận của thằng Chương Diệp mà nguyện ý bị đám nam sinh... khụ khụ...ấy ấy đó... mày biết mà...”

Huyện Di Tương rất cổ hủ, tư tưởng cũng có xu hướng bảo thủ, đối với tuyệt đại đa số mà nói, chuyện cấp 3 đã cùng người khác lên giường là một chuyện phi thường khó tin. Tuy rằng bọn học sinh vẫn lén lút yêu đương nhưng đa số nữ sinh đều ngại nói chuyện với người khác phái chứ đừng nói tới chuyện động tay động chân. Ngay cả Tưởng Hạo bình thường có bộ dạng vô lại khi nói chuyện với con gái, nhưng khi nhắc tới loại chuyện nhạy cảm này chính cậu ta cũng thấy ngại ngùng.

Đời trước, tới tận khi chết rồi Thẩm Húc Thần vẫn còn là trai tơ, nên cũng nhin không được mà khụ khụ ho khan một hồi. (Jer: đáng thụ khiết, công khiết bơi hết vào đây =)))

Nghe thấy tên Chương Diệp, Thẩm Húc Thần liền ức chế nộ khí không ngừng trào lên trong lòng, thẳng khôn! Nhớ tới đời trước Chương Diệp từng theo đuổi Cố Vọng Thư còn ngang nhiên gây tổn thương cho chị ấy, cậu nén ghê tởm, ngữ khí bất thiện hỏi: “Liệu có khả năng là do thằng Chương Diệp muốn theo đuổi chị tao, chẳng may lộ ra bị Tiền Gia Vân biết, cho nên nhỏ đó mới...”

“Không, tuyệt đối không có khả năng! Chương Diệp còn lâu mới thêm để ý tới chị mày!” Tưởng Hạo không chút nghĩ ngợi liền thốt ra, chờ tới khi ý thức được mình nói quá lời, mới vội vàng sửa đổi: “Thần Tử, tao không phải ý kia! Chị mày đương nhiên rất tuyệt, thành tích cao, tính cách tốt, thanh tú giai nhân, thế

nhưng Chương Diệp không thích loại hình như chị gái mày, nó thích loại thân hình lượn sóng, lượn sóng đó, mày hiểu không?” Tưởng Hạo ở trước ngực mình khoa tay múa chân diễn tả.

Thẩm Húc Thần hí hóp mắt, được lắm, xem ra hồi đại học đời trước Chương Diệp theo đuổi Cố Vọng Thư khẳng định không phải vì coi trọng chị ấy. Điều này chứng tỏ Chương Diệp không chỉ lằng nhằng mà có lẽ ngay từ đầu gã đã muốn lừa gạt Cố Vọng Thư.

Nhưng lừa gạt vì cái gì?

Cho dù là trai nhà giàu muốn tìm gái nhà nghèo để chơi đùa thì trong hai năm theo đuổi Cố Vọng Thư, Chương Diệp vì sao lại tốn hết tâm tư và công sức?! nếu không phải do lúc đó gã thể hiện quá mức chân tâm, Cố Vọng Thư sao có thể đáp ứng gã? Như vậy, Chương Diệp tốn khí lực giả bộ hoa si gây thơ chân thành như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Gã muốn cái gì từ Cố Vọng Thư? Thằng thần mà nói, điều kiện bản thân Cố Vọng Thư xác thực nổi trội xuất sắc, nhưng những cô gái giống như Cố Vọng Thư cũng có rất nhiều, mà Cố Vọng Thư và Thẩm Húc Thần vốn là cô nhi, trên người hẳn không có giá trị lợi dụng nào đi?

Tưởng Hạo lại nói tiếp: “Hơn nữa... thằng Chương Diệp rất hoa tâm, Tiền Gia Vân biết và cũng tán thành điểm này. Tao cũng méo hiểu con nhỏ ngu ngốc kia nghĩ cái gì, nó rõ ràng không sợ trời không sợ đất, cổ tình chỉ sợ thằng khốn kia không để ý tới nó. Thậm chí vì muốn thằng Chương Diệp vừa lòng, con đó ngẫu nhiên còn giúp thằng khốn kia theo đuổi con gái nhà người ta... y như phim truyền hình cầu huyết mẹ tao hay xem, con nhỏ đó giống như chỉ cần làm con chó con mèo được Chương Diệp nuôi bên mình nó liền vừa lòng thỏa dạ. Đúng rồi, gần đây Chương Diệp đang theo đuổi Hứa Mẫn Mẫn lớp mình, đáng người Hứa Mẫn Mẫn rất sexy!”

Hứa Mẫn Mẫn là ủy viên văn nghệ trong lớp, manh mối tựa hồ lại đứt đoạn, xem ra không moi được tin gì hữu ích từ chỗ Tưởng Hạo rồi. Thẩm Húc Thần ức chế hỏa khí trong lòng đang định rời đi.

Đúng lúc này, Tưởng Hạo bỗng nhiên vỗ trán mình một cái, bưng bình đại ngộ nói: “Tao nghĩ ra rồi! Mọi chuyện nhất định là vậy! Hứa Mẫn Mẫn thích mày, nhỏ hiểu lắm quan hệ giữa mày và chị mày, tưởng bọn mày là người yêu nên muốn tìm người giáo huấn chị mày một chút. Vì thế, nhỏ tìm tới Chương Diệp đang theo đuổi mình, nhờ thằng đó làm chuyện này. Chương Diệp lại tìm Tiền Gia Vân... Thần Tử, nhất định là do mày hồng nhan họa thủy, chị mày vì mày mà tai bay vạ gió!”

Này là cái tình huống gì a... Thẩm Húc Thần dở khóc dở cười: “Suy nghĩ của mày vi diệu như thế sao không đi làm biên kịch đi.”

“...Cậu ta nói có lý đấy.” Trình Dĩ Hoa vẫn luôn trầm mặc đứng một bên làm nền đột nhiên mở miệng nói.

“Hả?” Thẩm Húc Thần ra hiệu cho Trình Dĩ Hoa nói tiếp.

“Tôi vừa thấy Chương Diệp và một nữ sinh đáng người đẩy dẫn đi qua. Mấy cậu nghe đi.” Trình Dĩ Hoa chỉ chỉ khu rừng trúc nhỏ gần đó, làm động tác suy t. Tưởng Hạo an tĩnh lại, nghiêng tai lắng nghe, nhưng dường như không nghe thấy cái gì hết, cậu ta có chút không hiểu chuyện gì. Thẩm Húc Thần cũng nghiêng tai lắng nghe, mơ hồ trong gió truyền ra tiếng nói chuyện của một nam một nữ, nghe giọng nhận ra là Chương Diệp và Hứa Mẫn Mẫn.

“Anh đã giúp em... con nhỏ lớp 7 kia...”

“Đợi...lớp buổi tối... hiện tại...đừng...”

“Vây...có muốn không.... con nhỏ lớp 7 kia...”

“Nhìn nó... không vừa mắt...”

Tuy rằng chỉ nghe mơ hồ vài chữ nhưng ý tứ đã thực rõ ràng, xem ra quả nhiên là Hứa Mẫn Mẫn nhờ Chương Diệp, Chương Diệp lại tìm Tiền Gia Vân, cho nên Cố Vọng Thư mới bị thương. Tra nam tiện nữ hiện tại đang luận công nhận thưởng? Thẩm Húc Thần xắn tay áo đang định xông lên, Trình Dĩ Hoa đã nhanh chóng giữ chặt người cậu lại.

“Cậu đừng xúc động, hiện tại cậu không có chứng cứ gì. Giờ cậu mà đánh bọn họ, bọn họ sẽ dễ dàng cắn ngược lại cậu một cái.” Trình Dĩ Hoa khuyên nhủ.

Nói như vậy không sai...nhưng chỉ cần nghĩ tới chuyện đời trước, thù mới hận cũ cộng gộp một chỗ, tâm tình Thẩm Húc Thần căn bản khó có thể bình tĩnh lại được.

Tướng Hạo nhìn nhìn Thẩm Húc Thần, lại nhìn nhìn Trình Dĩ Hoa, tò mò hỏi: “Đến cùng bọn mày đã nghe được cái gì? Sao tao chẳng nghe thấy cái gì hết? bọn mày đều có thuật phong nhĩ sao?” (Jer: Bé Hạo về với đội phạm nhân bọn chuyê, hai đứa kia nó không phải người trần gian đâu.)

Thẩm Húc Thần lúc này mới cảm thấy kỳ quái, cậu là do đã dùng qua dung dịch cải tạo gen, cho nên tổ chất thân thể mới trở nên tối ưu, năng lực thính giác cũng tốt hơn người bình thường... vậy còn Trình Dĩ Hoa sao cũng có thể nghe được? Chẳng lẽ thiên tài không hổ là thiên tài, không chỉ IQ đề chết người mà thính lực cũng siêu việt hơn người?

Trình Dĩ Hoa cầm tay kéo Thẩm Húc Thần rời khỏi đường nhỏ, vừa đi vừa giải thích: “Chú của Chương Diệp, Chương Kiến Dân là bí thư . Ba cậu ta Chương Kiến Sinh là cục trưởng cục công an huyện, bình thường Chương Diệp rất biết cách đối nhân xử thế, cho dù Tướng...” hắn dừng một lát, hiển nhiên đã quên tên Tướng Hạo. Tướng Hạo cũng không để ý, nhanh chóng nói ra tên mình, giúp Trình Dĩ Hoa tiếp tục đề tài.

Trình Dĩ Hoa tiếp tục: “...Tướng Hạo nói thẳng đó và nữ sinh quan hệ không minh bạch nhưng cũng chỉ là lời nói mà thôi, căn bản không có bất kỳ chứng cứ xác thực nào. Chương Diệp tuy rằng có chút ngạo mạn nhưng nhân duyên lại rất tốt, con người thẳng đó không đơn giản. Cho nên cậu tốt nhất không được trực diện đối mặt nó.”

Tướng Hạo đi cùng mãnh liệt gặt đầu đồng tình, tuy rằng Trình Dĩ Hoa không phải đang nói với cậu ta nhưng cậu ta cảm thấy lời này rất có lý.

Thẩm Húc Thần đương nhiên cũng thấy Trình Dĩ Hoa nói có lý, việc nhỏ không nhấn tất hồng việc lớn, từ xưa dân thường không cùng quan đầu. Thẩm Húc Thần đã lăn lộn từng trải trong xã hội nên biết rất rõ, hiện tại cậu chỉ là một học trò nghèo, cho dù ông nội Thẩm Bình Trung có là giáo sư thì bọn họ có tranh chấp với Chương Diệp cũng chỉ là cá chết lưới rách, không phải không làm được mà là phải trả một cái giá vô cùng đắt. Nếu như nói Chương Diệp là con chuột thì cậu, Cố Vọng Thư và ông nội chính là bình ngọc, vì một con chuột con mà ném vỡ bình ngọc rất không đáng.

Hơn nữa từ mức độ nào đó mà nói, Chương Diệp coi như có chừng mực, cho dù gã vì muốn làm vui lòng mỹ nhân, thì ở trong trường cũng chỉ biết chọn tiểu đánh tiểu nháo, không thật sự gây ra đại họa gì, từ góc độ này mà nói, Cố Vọng Thư vẫn rất an toàn.

Cộng thêm, dựa vào sự ngạo mạn của Chương Diệp, nếu như gã biết Hứa Mẫn Mẫn lợi dụng gã đi đả kích một cô gái, chỉ là vì cô gái kia có quan hệ tốt với nam sinh cô ta thích, Chương Diệp bị đội nón xanh sẽ còn tiếp tục dung túng cho Hứa Mẫn Mẫn mà giúp cô ta nữa sao?

Như vậy xem ra, Hứa Mẫn Mẫn rất nhanh sẽ chịu hậu quả.

Hết chương 21

22. Chương 22: Cha Mẹ Ruột

Tướng Hạo cho rằng Thẩm Húc Thần đang tức giận với Hứa Mẫn Mẫn, bởi vì toàn bộ việc này rõ ràng là do nhỏ đó gây ra, Chương Diệp bắt quả chỉ là đồng lõa mà thôi. Nhưng Trình Dĩ Hoa lại thực sắc bén ý thức được, người khiến Thẩm Húc Thần chán ghét chính là Chương Diệp.

Đối với Thẩm Húc Thần mà nói, Hứa Mẫn Mẫn bày ra việc này thực quá ác độc, nhưng Cố Vọng Thư cũng không xảy ra chuyện gì lớn nên cậu còn chưa nhỏ nhen đến mức tính toán chi li với nữ sinh tự cho là đúng kia. Dù sao, đợi tới khi Chương Diệp biết được chân tướng thì chỉ còn một mình Hứa Mẫn Mẫn chịu đủ. Thẩm Húc Thần sẽ không đồng tình với Hứa Mẫn Mẫn, cũng đã mười sáu, đủ tuổi để lấy chứng minh thư rồi, nên tự chịu trách nhiệm với những việc mình gây ra.

“Mẹ tôi thường nói, người ở địa vị càng cao càng phải thận trọng từ lời nói tới việc làm, nếu đạo đức không xứng với địa vị, sớm muộn gì cũng sẽ bị hất đổ.” Trình Dĩ Hoa dùng phương thức của mình để an ủi Thẩm

Húc Thần.

Chương Diệp hiện tại đang ỷ vào gia thế nhà hắc, nếu như ngày nào đó gã không còn chỗ dựa thì sao? Gia đình nuôi dưỡng ra loại người như Chương Diệp, tất nhiên không phải loại gia đình thận trọng từ lời nói tới việc làm. Cho dù cha và chú Chương Diệp có năng lực thì sớm muộn cũng có một ngày, Chương Diệp cũng sẽ thành nhược điểm của bọn họ.

Thẩm Húc Thần gật gật đầu. Chuyện kiếp trước, chỉ có mình cậu nhớ được, dù cậu muốn báo thù cũng không phải vào lúc này. Hơn nữa, ác giả ác báo, lời này rất có lý. Những cái khác không nói, nhưng tối thiểu Thẩm Húc Thần đã từng xem tin tức, biết rõ trong vòng mười năm hai mươi năm nữa, quan chức nào sẽ sa lưới pháp luật, cho dù cậu không làm gì thì chú của Chương Diệp cũng sẽ bị bắt vì tham nhũng.

Đương nhiên, đời trước khi xem tin tức, Thẩm Húc Thần còn không biết vị tham quan Chương Kiến Dân của huyện Di Tương kia chính là chú của Chương Diệp. Cậu chú ý chỉ vì vị tham quan này cùng quê với mình nên mới có chút ấn tượng mà thôi. Hiện giờ nghe Trình Dĩ Hoa nhắc tới bối cảnh nhà Chương Diệp, Thẩm Húc Thần mới liên hệ hai việc này với nhau.

Vừa nghĩ như vậy, Thẩm Húc Thần cũng chậm rãi áp chế hỏa khí trong lòng lại.

Nhưng, Trình Dĩ Hoa sao lại biết rõ bối cảnh nhà Chương Diệp như vậy? Chẳng lẽ cậu ta cũng có lai lịch?

Dường như phát giác suy nghĩ trong đầu Thẩm Húc Thần, Trình Dĩ Hoa mới giải thích một chút: “Cậu cả tôi mở công ty Hoa Việt. Mở công ty cần phải tích lũy một vài mối quan hệ. Ngẫu nhiên cậu cũng nói qua với tôi về phương diện này.”

Hoa Việt?! Thẩm Húc Thần nhất thời kính nể ngưỡng mộ.

Hoa Việt là công ty mới thành lập năm ngoái, nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm ở chỗ cả huyện Di Tương đây tạm thời là công ty gia đình đầu tiên và cũng là duy nhất được thành lập. Hơn nữa, Thẩm Húc Thần đến từ tương lai còn biết, hiện tại mặc dù nó không mấy nổi bật nhưng trong vòng mười năm tới, nó sẽ phát triển như vũ bão!

Hóa ra Trình Dĩ Hoa là cháu ngoại nhà có tiền a! Nhưng đó là sản nghiệp của cậu Trình Dĩ Hoa, thật sự không liên quan gì tới cậu ấy. Thẩm Húc Thần cũng không gộp bọn họ làm một.

Bây giờ là thời gian dùng cơm chiều, Thẩm Húc Thần vốn tưởng Trình Dĩ Hoa sẽ cùng cậu đi ăn trước rồi mới về phòng ngủ. Không ngờ Trình Dĩ Hoa trực tiếp dẫn cậu về phòng ngủ cậu ta. Phòng của Trình Dĩ Hoa ở cùng dãy nhà với Thẩm Húc Thần, chẳng qua cậu ta ở tầng hai còn Thẩm Húc Thần ở tầng 5.

Vừa lên lầu hai, liền thấy một nữ nhân xinh đẹp tới gần, hướng về phía Trình Dĩ Hoa gọi một tiếng: “A Hoa!”

Nữ nhân kia lại quay sang nhìn Thẩm Húc Thần, thân thiện chào hỏi: “Đây là bạn của A Hoa phải không? Mấy ngày nay thường nghe A Hoa nhắc tới em, quả nhiên tuần tú lịch sự! Chị rất vui được gặp em! Hôm nay hai đứa có lộc ăn rồi, chị mang rất nhiều đồ ăn ngon tới nè!” Cô gái này còn khá trẻ, trên tay xách theo một cái cặp lồng siêu cấp lớn. Cô là người thân thiện hòa đồng, gặp ai cũng mỉm cười, phi thường nhiệt tình với Thẩm Húc Thần. Thẩm Húc Thần đoán đây là chị gái Trình Dĩ Hoa.

Thẩm Húc Thần mỉm cười chào lại: “Chị là chị Trình Dĩ Hoa à? Chị thật đẹp, giống như siêu sao vậy.” Thời buổi này ở huyện Di Tương mà khen nữ nhân giống siêu sao tuyệt đối là siêu cấp ca ngợi, đại ý là ca ngợi nữ nhân vừa xinh đẹp vừa thời thượng.

Nghe Thẩm Húc Thần nói vậy, cô gái kia quả nhiên vô cùng cao hứng, cô khẽ che miệng cười nói: “Chị không phải chị A Hoa, chị là mẹ út của nó. Hôm nay vốn là mẹ A Hoa mang cơm tới nhưng nửa tiếng trước chị ấy nhận được thông báo phải quay về quân bộ gấp, cho nên nhờ chị đưa cơm tới đây. Hai đứa yên tâm, đây đều là đồ ăn mẹ A Hoa làm, cam đoan khiến hai đứa thích mê.”

Nghe thấy mẹ mình không thể tới, Trình Dĩ Hoa tựa hồ có chút thất vọng, hắc hờn dỗi hất hất cái mũi.

“Mẹ cậu là quân nhân à?” Thẩm Húc Thần kinh ngạc hỏi.

Trình Dĩ Hoa lắc đầu, lại gật đầu, nói: “Bà ấy là quân y, ba tôi mới là quân nhân.”

Thẩm Húc Thần lại lần nữa kính nể ngưỡng mộ nhà Trình Di Hoa: “Thật tuyệt.”

Thẩm Húc Thần vừa ra đời đã được ông Thẩm Bình Trung nhận nuôi, chưa từng nhìn thấy cha ruột mình, bởi vì cha cậu đã hi sinh từ trước khi bọn cậu được sinh ra, cậu thậm chí còn chưa từng nhìn thấy ảnh chụp của ba, căn bản không biết ông trông như thế nào. Nhưng cậu đối với người cha chưa từng gặp mặt kia vẫn có một loại tình cảm quần quýt yêu thương bởi vì ông nội từ nhỏ đã giáo dục cậu và Cố Vọng Thư, những người đã hi sinh thân mình vì Tổ quốc, rất đáng được kính trọng.

Cho nên, lòng kính trọng của Thẩm Húc Thần đối với các quân nhân là không thay đổi.

Cha Thẩm Húc Thần tên Lục Kiến Tinh, mẹ cậu tên Khương Tiểu Nguyệt. Chữ “Thần” trong tên cậu bao gồm cả chữ “Tinh” trong tên của cha, còn “Vọng Thư” trong tên Duyệt Duyệt chính là hợp thành chữ “Nguyệt” trong tên của mẹ.

Bởi vậy có thể nhìn ra được, khi ông Thẩm Bình Trung đặt tên cho bọn cậu đều rất dụng tâm. Hai cái tên này không chỉ kế thừa họ của ông nội và vợ ông mà còn chứa đựng trong đó tên của cha mẹ ruột. Hai cái tên mang theo tình yêu thương của bốn người.

Nhưng tên Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư còn có một tầng hàm ý thứ ba, bọn họ tuy là long phượng thai nhưng sinh nhật lại không cùng một ngày, bởi vì Cố Vọng Thư sinh trước 0h đêm, còn Thẩm Húc Thần sinh sau 0h đêm. Sinh ở đêm trước, lúc đó là thời điểm bóng đêm tối nhất, có thêm chút ánh trăng liềm viên mãn, bởi vậy mới gọi Vọng Thư; Sinh vào sáng hôm sau khi đó là lúc ngóng đợi bình minh tới, bất kể thế nào thái dương cũng sẽ dâng lên, bởi vậy mới gọi là Húc Nhật (mặt trời mọc).

Cha của cặp sinh đôi, Lục Kiến Tinh là một người đáng thương. Lục Kiến Tinh là người Lạc Sơn thôn ở Phần Thủy trấn, mẹ anh mất sớm, cha anh ông Lục sau đó cưới một người vợ khác, người đàn bà kia sau này sinh cho ông Lục hai con trai một con gái. Có mẹ kế liền có bố dượng, khi Lục Kiến Tinh 4 tuổi, ông Lục bị vợ kế giết dựa anh cho một người đàn ông lớn tuổi nhưng góa vợ trong thôn làm con thừa tự, căn bản đã buông bỏ mọi trách nhiệm nghĩa vụ nuôi nấng.

Dưỡng phụ Lục Kiến Tinh rất nghèo, người nọ tuy đối xử với anh không tệ nhưng tâm có thừa mà lực không đủ. Khi Lục Kiến Tinh 16 tuổi, dưỡng phụ tự thấy bản thân kém cỏi, ông sợ Lục Kiến Tinh vì ông mà không cưới được vợ, nên đã sang trấn khác cưới vợ cho Lục Kiến Tinh (thật ra là mua vợ), người vợ kia chính là Khương Tiểu Nguyệt.

Sau khi dưỡng phụ qua đời, lúc ấy Lục Kiến Tinh gần 17 tuổi cơ duyên trùng hợp được tuyển vào quân ngũ. Anh có nghị lực, có thể chịu khổ, sau hai năm rèn luyện được tuyển vào làm bộ đội đặc chủng. Cứ thế trôi qua 9 năm, trong những ngày tháng đó, Lục Kiến Tinh và Khương Tiểu Nguyệt trở nên dờ dật và hơn nữa, thậm chí còn có thể xây được nhà mới. Khắp thôn làng đều là nhà tranh vách đất, chỉ riêng nhà bọn họ được lát gạch lợp ngói trông phá lệ bắt mắt. Những tưởng cuộc đời về sau sẽ khá hơn, nhưng đáng tiếc ông trời đui mù, đến khi Lục Kiến Tinh làm bộ đội đặc chủng năm thứ 10, tuổi đời mới gần 27 lại bất ngờ hi sinh trong lúc nhận nhiệm vụ.

Khi tin tức truyền về, lúc đó Khương Tiểu Nguyệt đã mang thai được 6 tháng. Cô và chồng chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, không dễ dàng mới có thể hoài thai, kết quả hài tử còn chưa kịp ra đời, mà cha nó lại không về được. Khương Tiểu Nguyệt lúc ấy gần như sụp đổ, cố tình mẹ kế của Lục Kiến Tinh tham lam muốn chiếm căn nhà rộng rãi sáng sủa của bọn họ, bà ta lấy lý do bụng cô quá lớn, tháng sinh không khớp, hoài thượng nghịệt chủng nhằm đuổi Khương Tiểu Nguyệt ra khỏi thôn.

Bà mẹ kế kia còn mua chuộc một tên vô lại tên là Lục Tam nguyệt tạo chứng cứ. Lục Tam vốn là một tên lưu manh không sợ trời không sợ đất, gã được cho tiền, liền không biết xấu hổ mà ngênh ngang tỏ ra mình chính là gian phu.

Lạc Sơn thôn nằm sau một ngọn núi lớn, thôn dân nghèo khó mà ngu muội, lúc ấy chưa thịnh hành việc đi siêu âm, mà chỉ tìm bà mụ đỡ đẻ trong thôn, hơn nữa Lục Tam nguyệt tạo chứng cứ, Khương Tiểu Nguyệt tính tình quá mức yếu đuối, cô hết đường giải bày, mà bụng cô cũng thực sự lớn hơn người bình thường, nên đã bị đuổi khỏi thôn. Mà Khương Tiểu Nguyệt lúc trước cũng đã bị chính gia đình mình xua đuổi bán tới Phần Thủy trấn làm vợ người ta, nhà mình không về được, cuối cùng không còn chỗ để đi, đành phải tới ngôi miếu đồ nát ngoài trấn để ở tạm.

Lúc ấy, Khương Tiểu Nguyệt còn có chút tiền phòng thân, việc ăn uống không thành vấn đề, chỉ là cô chịu đủ mọi sự đả kích, dưỡng thai không tốt, nên đã khó sinh mà sinh non. Nếu không phải Thẩm Bình Trung và mấy người giáo viên khác đúng lúc đi ngang qua đã nhanh chóng đưa Khương Tiểu Nguyệt tới trạm y tế thì cặp song bào thai Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư có khi cũng không cứu được.

Trạm y tế nơi thâm sơn cùng cốc thật sự không đủ trình độ, bác sỹ phụ trách là một lão trung y, Khương Tiểu Nguyệt ở trong trạm y tế từ chạng vạng tới đêm khuya, cuối cùng do khó sinh mà chết, trước lúc lâm chung chỉ kịp nhìn bọn nhỏ vài lần. Cô giao phó hai đứa nhỏ cho người thầy giáo có tâm kia. Ông Thẩm Bình Trung cứ như vậy nhận nuôi hai chị em sinh đôi.

Sau khi biết rõ sự tình Khương Tiểu Nguyệt vì sao bị đuổi ra khỏi Lạc Sơn thôn, ông Thẩm Bình Trung đã cho một lão cảnh sát trên trấn hai điều thuốc lá ngon, không bao lâu sau, Lục Tam đã bị bắt vào đồn công an. Mấy ngày sau, cha ruột Lục Kiến Tinh cùng với mẹ kế và ba đứa em đều bị bắt hết vào đồn công an. Lục Tam bởi vì có tiền án trộm cắp cuối cùng bị phạt tù. Còn đám người nhà Lục Kiến Tinh chỉ bị nhốt vài ngày rồi được thả ra vì không để định tội.

Nhưng người Lạc Sơn thôn không phân biệt được tạm giam và phạt tù khác nhau chỗ nào, bọn họ chỉ biết ai bị bắt vào đồn công an đều không phải người tốt, Khương Tiểu Nguyệt nhất định là bị hãm hại. Rất nhanh sau đó, đám người nhà Lục Kiến Tinh không sống nổi ở trong thôn nữa, người trong thôn lúc trước có thể cứng rắn đuổi Khương Tiểu Nguyệt “thông dâm” ra ngoài, thì hiện tại tự nhiên cũng có thể đuổi đám người đã từng ngồi tù ra khỏi thôn. Cả nhà ông Lục mẹ kế và mấy đứa con đều bị đuổi đi, nghe nói bọn họ đã tới phía nam làm công.

Ông Thẩm Bình Trung lúc này mới đưa cặp sinh đôi trở về Lạc Sơn thôn, thu lại căn nhà của Lục Kiến Tinh và Khương Tiểu Nguyệt, dùng một cái khóa thật to khóa kín cửa lại, để đó không cho bất kỳ ai tới ở.

Con cái những nhà khác đa phần là con trai giống mẹ, con gái giống cha, nhưng cặp long phượng thai lại ngược lại. Người trong thôn đều nói bề ngoài Thẩm Húc Thần giống hệt Lục Kiến Tinh, cũng giống mẹ anh, chính là bà nội của Thẩm Húc Thần. Còn Cố Vọng Thư lại tương tự như Khương Tiểu Nguyệt, những cái khác không cần nói, chỉ riêng diện mạo của cặp sinh đôi đã rửa sạch nỗi oan cho Khương Tiểu Nguyệt.

Sự tình đến đây liền khép lại. Sau lần đó, Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư cũng không hề quay trở lại Lạc Sơn thôn.

Trong quá trình trưởng thành, ông Thẩm Bình Trung toàn tâm toàn ý yêu thương hai đứa cháu, toàn tâm toàn ý nuôi dưỡng bọn họ, hai chị em cơm áo vô lo, dạy dỗ bọn họ trở nên hiểu chuyện biết suy nghĩ. Cho nên, hai chị em không hề cảm thấy mình khuyết thiếu tình yêu thương dù mồ côi cha mẹ. Hơn nữa, chờ bọn họ lớn hơn một chút, ông Thẩm Bình Trung cũng đã kể lại mọi chuyện về cha mẹ cho hai chị em nghe.

Cho nên, Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư từ nhỏ đã biết, ba bọn họ là anh hùng, mà mẹ bọn họ cũng rất yêu thương bọn họ. Cho dù phụ thân Lục Kiến Tinh và Khương Tiểu Nguyệt chưa từng xuất hiện trong cuộc đời của hai chị em nhưng cặp song sinh vẫn luôn yêu quý bọn họ.

Hết chương 22

23. Chương 23: Hảo Bằng Hữu

Trình Dĩ Hoa mở cửa phòng ngủ, mớ út xách đồ ăn đi theo vào. Bởi vì trong phòng không gian chật hẹp nên bọn họ đem đồ ăn ra ban công ngồi.

Bây giờ là giờ cơm, mọi người đều đã tới căn tin, bởi vậy trong phòng không có một ai. Thẩm Húc Thần nhìn quanh một vòng liền đoán ra Trình Dĩ Hoa nằm ở giường số 3. Không chỉ vì chăn đệm giường số 3 được gấp gọn chuẩn mực như kiểu quân đội mà còn bởi vì đầu giường số 3 có để hẳn một chồng sách tham khảo.

Với thị lực biến thái của Thẩm Húc Thần, cậu rõ ràng nhìn thấy tên của mấy vị hiền triết toán học như Euclid, Euler...! Còn là sách tiếng anh! Không phải Trình Dĩ Hoa định cho cậu mượn mấy quyển sách toán học chuyên nghiệp bằng tiếng anh này đấy chứ? Ha ha, loại thuật ngữ tiếng anh chuyên ngành này không phải người bình thường nào cũng có thể hiểu! Nếu mình nói mình xem không hiểu, có xấu hổ lắm không?

Đồ ăn được chia làm hai phần, tựa như biết trước Thẩm Húc Thần sẽ ăn cùng vậy.

Thẩm Húc Thần đang không hiểu gì, lại nghe thấy mẹ út nói chuyện: “A Hoa, lúc trước con đã nói với mẹ con, ở trường kết giao được một hảo bằng hữu, mẹ con đã nhờ mẹ chuyển lời cho con, mẹ con rất vui. Lần trước chị ấy tham gia rút thăm trúng thưởng ở siêu thị, vận khí quá tốt, được giải nhì, phần thưởng là một chiếc mp3. Con đã có một cái, mà để cái này ở nhà cũng lãng phí, không bằng tặng cho bạn con đi.”

Mẹ út vừa nói, vừa lấy một cái hộp nhỏ hình chữ nhật từ trong túi xách ra đưa cho Trình Dĩ Hoa. Trình Dĩ Hoa vâng một tiếng rồi đưa chiếc hộp cho Thẩm Húc Thần.

Thẩm Húc Thần biểu tình mờ mịt nhìn tay Trình Dĩ Hoa chìa tới trước mặt mình. Khoan đã, tình tiết xoay chuyển quá nhanh a, nhất thời không thể bắt kịp suy nghĩ của thiếu niên này a. Câu nói vừa rồi của mẹ út Trình Dĩ Hoa ý tứ chính là chúng ta đã là hảo bằng hữu rồi sao? Quan hệ bạn bè tốt mà cũng có thể khiến gia trưởng kích động đến vậy? Chúng ta rõ ràng chưa nói với nhau được mấy câu? Là do thế giới này quá mức huyền diệu hay là do mình bị mất trí nhớ tạm thời? Mình căn bản không nhớ quan hệ giữa mình và cậu ta có bất cứ tiến triển đột phá nào a?

Thẩm Húc Thần sờ sờ mũi, khó hiểu cảm thấy có chút lúng túng. Phản ứng đầu tiên của cậu chính là từ chối: “Cái này, cái này rất đáng giá. Tôi không thể nhận.”

“Bạn bè không thể dùng tiền tài để đánh giá.” Trình Dĩ Hoa chính nghĩa nói.

Thiếu niên, cậu nói đúng tình hợp lý như thế, nhất thời tôi không biết nên phản bác thế nào mới tốt.

Mẹ út che miệng cười, một lát sau mới giảng hòa: “A Hoa nói không sai, em cứ nhận đi. Tính cách A Hoa nhà chị có chút hướng nội, nhưng con người nó thật sự rất tốt. Hơn nữa, chiếc mp3 này là phần thưởng, không mất tiền, em xem trên hộp còn viết rõ tên siêu thị. Đây là lộc may mắn nha! Coi như em nhận chút may mắn từ mẹ A Hoa đi.”

Trình Dĩ Hoa nhét chiếc hộp vào tay Thẩm Húc Thần. Nếu như cậu không nhận tôi nhất định sẽ thương tâm...Đây là cái cảm giác quái quỷ gì a? Thẩm Húc Thần yên lặng nhận món quà, ở trong lòng tính toán xem nên tặng lại món quà nào có giá trị tương đương cho Trình Dĩ Hoa mới tốt.

Không thể không nói, tay nghề nấu ăn của mẹ Trình Dĩ Hoa siêu đỉnh, chỉ cần ngửi mùi đồ là Thẩm Húc Thần đã cảm thấy bụng đói meo. Lúc ăn cơm, Trình Dĩ Hoa thực im lặng, nhìn ra được cậu ta được giáo dục rất tốt, mỗi miếng đều chậm rãi nhai nuốt, thế nhưng tốc độ ăn cơm không hề chậm chút nào. Phần lớn thời gian vẫn là Thẩm Húc Thần và mẹ út nói chuyện với nhau, tựa như muốn giúp Trình Dĩ Hoa giữ chặt vị ‘hảo bằng hữu’ này vậy.

Không bao lâu sau, Thẩm Húc Thần đã biết không ít chuyện của Trình Dĩ Hoa.

Cha Trình Dĩ Hoa là quân nhân, mẹ là quân y, cha mẹ thường xuyên có nhiệm vụ căn bản không có thời gian chăm sóc con cái, cho nên từ nhỏ Trình Dĩ Hoa đã sống ở nhà ông bà ngoại. Ông bà ngoại cậu ta đều là giáo sư đã về hưu.

Trình Dĩ Hoa có hai người cậu. Cậu cả là tổng giám đốc công ty Hoa Việt, mẹ cả cũng làm việc trong công ty chồng, con trai cậu cả lớn hơn Trình Dĩ Hoa 4 tuổi đang học đại học Ma Đô. Cậu út vì sinh muộn nên chỉ lớn hơn Trình Dĩ Hoa 10 tuổi, hiện đang làm giảng viên đại học, mới kết hôn không bao lâu, tạm thời chưa có con. Mẹ út là diễn viên kịch nói chuyên nghiệp, chuyên hát kịch kinh kịch. Cô làm cử chỉ, nét mặt tình nghịch, hát một lần điệu kinh kịch: “Tiểu nữ tử này sương hữu lệ.”

Hai mắt Thẩm Húc Thần sáng lên, gặm một miếng xương, hỏi: “Chị hát theo Tuần phái thanh y?” (Thanh y là một loại hí khúc trong kinh kịch dành cho nữ, ở phía bắc gọi là thanh y, ở phía nam gọi là chính đán. Người sắm vai thường mặc áo xanh đa số là các nhân vật chính phái, đoan trang, nghiêm túc, hiền thê lương mẫu, trình tiết liệt nữ...; Từ đầu thời kì dân quốc tới những năm 30, 40, kinh kịch đã xuất hiện hàng loạt các nhân tài. Trong đó tiêu biểu là bốn diễn viên kinh kịch có bề dày kinh nghiệm, biết thể hiện phong cách trường phái trong diễn xướng, họ được gọi là ‘Tứ đại danh đán’: Mai Lan Phương, Thượng Tiểu Vân, Trình Nguyên Thu, Tuần Huệ Sinh. Mai – Thượng – Trình – Tuần mỗi người hùng cứ một sân khấu, giọng hát đạt tới trình độ điêu luyện với phong cách diễn độc đáo, mỗi người đã tự tạo nên trường phái diễn xướng kinh kịch cho riêng mình: Mai phái thanh y, Tuần phái thanh y....)

Mợ út lắc đầu: “Thật ra chị học là Mai phái thanh y. Em cũng biết cái này?”

“Ông nội em thích nghe kinh kịch, cho nên em cũng biết chút ít.” Thật ra là Thẩm Húc Thần đang khiêm tốn, cậu được coi là một diễn viên kinh kịch nghiệp dư, tuy rằng so kém mợ út chuyên nghiệp nhưng sau khi trang điểm cũng có thể lên sân khấu biểu diễn.

“Không ngờ tới đây cũng có người thích kinh kịch?” Mợ út là người phương bắc, chẳng qua được gả tới phương nam mà thôi. Huyện Di Tương là một địa phương còn khá bảo thủ, bảo thủ đồng nghĩa với không có đột phá, người trẻ tuổi không thích nghe kinh kịch, người lớn tuổi lại chung tình với Việt kịch (một loại kịch phổ biến ở vùng Chiết Giang) bởi vậy mà kinh kịch không được ưa chuộng ở đây.

“Ông nội em là người phương Bắc.” Thẩm Húc Thần khẽ giải thích: “Ông ấy là văn nhân sau cải cách bị thuyền chuyển tới nơi này. Ông đã nhận nuôi em. Ba em cũng là quân nhân, nhưng em chưa từng gặp mặt ba, bởi vì ba đã hi sinh khi em còn chưa được sinh ra.” Thẩm Húc Thần rất ít khi nhắc tới chuyện gia đình mình trước mặt người khác, nhưng hôm nay không hiểu vì sao, lại sẵn lòng nhẹ nhàng nói ra bí mật bản thân.

Có lẽ vì đồ ăn rất ngon?

Có lẽ vì cha mẹ Trình Dĩ Hoa đều là quân nhân?

Có lẽ vì mợ út quá mức thân thiết?

Có lẽ vì thiên tài Trình Dĩ Hoa quá mức đơn thuần đến ngu ngốc trong truyện kết giao bạn bè?

Ai biết được! Thẩm Húc Thần cúi đầu gặm xương, nén nước mắt bức trở về.

Trình Dĩ Hoa quả nhiên thập phần săn sóc, cái gì cũng không nói, chỉ gấp măng xào thịt khô Thẩm Húc Thần thích ăn nhất vào bát cho cậu. Mợ út cũng không giống người bình thường sẽ tràn ngập thương hại đối với Thẩm Húc Thần — không phải nói thương hại là không tốt mà chỉ là Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư đều không cần lòng thương hại của người khác — cô nhẹ giọng nói: “Vậy chắc em nhất định rất tự hào về ba mình.” Trong giọng nói của cô mang theo một loại kiên định khó hiểu.

Thẩm Húc Thần gật gật đầu.

Hồi nhỏ, vẫn luôn có người chạy tới nói bậy trước mặt hai chị em, tỷ như cha bọn mày quá nhẩn tâm, đang yên đang lành lại đi lính, chưa một ngày làm tròn trách nhiệm của một người cha, hoặc như mẹ bọn mày cũng ngu, biết chồng hi sinh không phá thai rồi gả cho người khác, lại vì mấy đứa con mà liên lụy tới mình...Nhưng Thẩm Bình Trung lại giáo dục bọn họ rất tốt, Thẩm Bình Trung luôn dạy bọn họ cái gì là gia quốc đại nghĩa, dạy bọn họ cái gì là tình mẫu tử lay động trời cao. Cho nên, Thẩm Húc Thần vẫn luôn tự hào về cha mẹ mình.

Mợ út xa xăm thở dài một hơi: “Ông nội chị cũng hy sinh trong chiến tranh, chú chị lại hi sinh trong một lần truy quét tội phạm bắt cóc, anh họ chị... là bộ đội đặc chủng, nếu không phải do đồng đội anh ấy lấy mạng đổi mạng thì anh ấy khi đó chắc cũng không sống được. Chị còn một đứa em ruột, hiện tại nó cũng là bộ đội đặc chủng, là bộ đội đặc chủng bí mật, ngay cả số hiệu cũng không thể nói. Bọn chị vẫn luôn giấu điểm mẹ chị, lừa mẹ, em trai chị chỉ là lính bình thường.”

Thẩm Húc Thần cũng vô cùng kính nể gia đình mợ út.

Đang nói chuyện, trong phòng ngủ có người ăn cơm xong trở về. Mợ út nghiêng người lau nước mắt, thuận thế thu đề tài.

Ăn cơm xong, mợ út thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi về, trước khi đi, cô còn dặn dò hai đứa phải chơi với nhau hòa thuận. Trình Dĩ Hoa và Thẩm Húc Thần cùng tiễn mợ út xuống dưới lầu, sau đó Trình Dĩ Hoa tiễn Thẩm Húc Thần tới khu giảng đường – cho dù ban ngày vận động thể thao thì buổi tối vẫn phải tự học – rồi mới cùng mợ út đi ra cổng trường.

Thẩm Húc Thần đỡ khóc đỡ cười đi lên lớp, Trình thiên tài, cậu đã quên đưa sách tham khảo cho tôi rồi!

Trước khi vào lớp, Thẩm Húc Thần lại vòng sang lớp 7 tìm Cố Vọng Thư, về chuyện Chương Diệp và Hứa Mẫn Mẫn gây ra, Thẩm Húc Thần kể lại toàn bộ tin tức mình biết cho Cố Vọng Thư.

Biết được cô gái thích Thẩm Húc Thần coi mình là tình địch, Cố Vọng Thư cũng dở khóc dở cười. Thẩm Húc Thần còn mượn cơ hội vẽ chuyện nói xấu Chương Diệp. Mặc kệ Chương Diệp sau này có theo đuổi Cố Vọng Thư nữa hay không, dù sao Cố Vọng Thư cũng sẽ không chấp nhận gã, bởi vì hiện tại Cố Vọng Thư đã có ấn tượng vô cùng xấu không thể xóa nhòa về gã rồi.

“Về Tiền Gia Vân... nhỏ vô cơ xô Duyệt Duyệt, các thầy cô phỏng chừng cũng đã biết, nếu nhỏ đó xin lỗi, Duyệt Duyệt cứ chấp nhận. Về Hứa Mẫn Mẫn, chỉ cần Chương Diệp biết rõ chân tướng, nhỏ đó sẽ không còn dễ chịu. Còn Chương Diệp, chúng ta không vạ được hấn, chỉ có thể giả bộ không biết vai trò của hấn trong việc này.” Thẩm Húc Thần xoa xoa đầu Cố Vọng Thư, vẻ mặt hối lỗi: “Cũng là em vô dụng, khiến Duyệt Duyệt chịu ủy khuất, lại không thể khiến đầu sỏ gây tội bị trừng phạt thích đáng.”

“Nào có nghiêm trọng như Thần Thần nói...Thực ra chị cũng không sao cả. Chuyện này cứ để nó trôi qua đi.” Cố Vọng Thư cười cười trấn an: “Còn cái tên ăn chơi trác táng kia, cho dù chúng ta không tìm hấn phiền toái, về sau hấn cũng sẽ không thoát được đâu. Ông trời có mắt, chúng ta cứ chờ xem là được.”

Hai chị em an ủi lẫn nhau.

“Nhưng, rõ ràng là chị gái lại bị coi là tình địch, chị cũng rất vô tội đó.” Cố Vọng Thư cười trêu chọc: “Mà cũng nhân lần này, chị nói trước chị vĩnh viễn không bao giờ chấp nhận loại con gái kiêu ngạo như nhỏ kia làm em dâu chị đâu nhá, cho nên về sau khi Thần Thần tìm bạn gái, nhất định phải cảnh giác cao độ.”

Thẩm Húc Thần hàm hồ đáp lại. Sao có thể, Duyệt Duyệt thân ái, chị vĩnh viễn sẽ không có em dâu đâu, bởi vì em thích nam nhân!

“Chuyện này, Thần Thần đừng có khinh thường, nếu về sau Thần Thần tìm một cô bạn gái nhân phẩm không tốt, chị sẽ liều mạng cùng ông nội chuyển ra ngoài ở.”

“Yah yah, lời này hấn là em nói mới đúng, Duyệt Duyệt là con gái dễ chịu thiệt thòi, cho nên sau này khi tìm bạn trai, nhất định phải trải qua khảo nghiệm của em!” Thẩm Húc Thần vội vàng phản kích.

Trái với dự kiến của hai chị em, mọi chuyện trong ngày thứ hai đã có kết quả.

Tiền Gia Vân kiệt ngạo bất tuân, thế nhưng lại xách theo một giỏ hoa quả và hai trăm đồng tiền thuốc men chủ động tới tìm Cố Vọng Thư xin lỗi. Quá trình xin lỗi cũng thập phần thành khẩn, khiến không ít người biết rõ nhỏ đều kinh ngạc tròn tròn mắt. Sau khi xin lỗi xong, Tiền Gia Vân liền tới lớp 6 tìm Hứa Mẫn Mẫn, trực tiếp cho Hứa Mẫn Mẫn một cái tát. Lực đạo của Tiền Gia Vân rất lớn, nửa khuôn mặt Hứa Mẫn Mẫn lập tức sưng vù lên.

Không bao lâu sau, chân tướng sự việc ‘Hứa Mẫn Mẫn buông lời thị phi ở trước mặt Tiền Gia Vân nói xấu Cố Vọng Thư nên Tiền Gia Vân mới xô Cố Vọng Thư ngã’ truyền ra cả trường đều biết. Tiền Gia Vân đã nói: “...Là tao không biết rõ ràng. Cố Vọng Thư tốt như vậy, nếu không phải con chó cái Hứa Mẫn Mẫn lợi dụng tao nhờ tao báo thù nói Cố Vọng Thư đồ kị, độc ác, thích ức hiếp người khác, tao mới không xô cậu ấy đâu. Hứa Mẫn Mẫn rất đáng ghê tởm.”

Hết chương 23

24. Chương 24: Giá Trị Danh Vọng

Thẩm Húc Thần vốn nghĩ là do Tưởng Hạo tuồn chuyện của Hứa Mẫn Mẫn ra ngoài, Chương Diệp biết được mới ghét Hứa Mẫn Mẫn nên Tiền Gia Vân mới làm như vậy, khiến Hứa Mẫn Mẫn xấu hổ trước mặt mọi người. Kết quả, tới giờ cơm chiều ngày hôm sau, mợ út của Trình Dĩ Hoa lại mang một bình canh bổ huyết thanh đậm tới trường, đưa Trình Dĩ Hoa nhờ Thẩm Húc Thần giao cho Cố Vọng Thư bồi bổ cơ thể, Thẩm Húc Thần mới nhận ra, nhất định là Trình Dĩ Hoa đã làm gì đó tác động vào.

“Tôi chỉ nhờ cậu cả chào hỏi cha của Chương Diệp thôi.” Trình Dĩ Hoa phi thường vô tội nói.

Tuy rằng Trình Dĩ Hoa nói thực thoải mái nhưng chuyện này có liên quan tới Cố Vọng Thư, mọi chuyện có thể thuận lợi giải quyết như vậy, Thẩm Húc Thần phi thường cảm động. Cậu đã thấy rõ tâm ý của Trình Dĩ Hoa. Có thể nói, Thẩm Bình Trung và Cố Vọng Thư là yếu điểm của Thẩm Húc Thần, Trình Dĩ Hoa nguyện ý lộ diện vì Cố Vọng Thư như vậy, Thẩm Húc Thần khó có thể khước từ sự tiếp cận của cậu ta.

Thổ hào muốn chúng ta làm hảo bằng hữu cả đời

Được ôm đùi thổ hào cảm thấy mình mạnh mẽ

Sau khi đại hội thể dục thể thao kết thúc, hình thức xử phạt của các thầy cô cũng đã có. Xét thấy thương tích của Cố Vọng Thư không nặng nên Tiền Gia Vân và Hứa Mẫn Mẫn đều chỉ bị phê bình trước toàn trường. Hình phạt này tuy đã xử nhẹ đi một chút nhưng thực sự rất mất mặt, chung quy trong giờ chào cờ thứ hai đầu tuần, các thầy cô đã nêu tên hai người bọn họ cảnh cáo trước toàn trường.

Tiền Gia Vân vốn là lưu manh, nhỏ không cảm thấy gì. Nhưng còn Hứa Mẫn Mẫn khi vừa trở lại lớp học đã gục mặt xuống bàn khóc nức nở. Nếu sớm biết hiện tại thế này thì lúc trước đâu có làm?

Còn về Chương Diệp? bề ngoài, tất cả mọi chuyện dường như không có liên quan gì tới hắn.

Còn Thẩm Húc Thần? tuy rằng có người mơ hồ xì xào nói Hứa Mẫn Mẫn không ưa nhìn Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư có quan hệ tốt nên mới hãm hại Cố Vọng Thư. Nhưng cũng không ai dám chạy tới trước mặt Thẩm Húc Thần để chứng thực.

Chuyện này cứ như vậy coi như triệt để trôi qua.

Lại qua vài ngày, cô Tổng chủ nhiệm lớp lại lần nữa tìm Thẩm Húc Thần nói chuyện phiếm. Lúc này vẫn lấy phê bình là chủ yếu nhưng sợ học sinh có cảm xúc phản nghịch, cô Tổng cũng không dám trực tiếp phê bình, chỉ dùng ngôn từ khéo léo nói vài câu như thật như giả.

Thẩm Húc Thần hết nói nổi nhìn trời: “Thưa cô, nữ sinh lớp 7 cô nói là chỉ Cố Vọng Thư phải không? Bọn em không có yêu sớm.”

“Huh?” Cô Tổng biểu tình thể hiện rõ rệt ‘em là học trò đặc ý của cô, cô đã cố gắng tin tưởng em nhưng cô thật sự không tin’.

“Cố Vọng Thư là chị gái em.” Thẩm Húc Thần nói.

“Hả?” cô Tổng ra hiệu Thẩm Húc Thần tiếp tục nói.

“Là chị gái song sinh cùng cha cùng mẹ. Nếu cô không tin có thể kiểm tra địa chỉ gia đình và số điện thoại của người giám hộ. Em đặt theo họ ông, còn Cố Vọng Thư theo họ bà.” Thẩm Húc Thần thả ra quả bom cuối cùng.

“Hả?” Cô Tổng lúng túng đẩy mắt kính: “Chuyện kia...lúc trước cô không hề hoài nghi bọn em, chỉ là trong lớp truyền ra mấy lời đồn đại, bởi vậy không thể không tìm em nói chuyện... Đúng rồi, cô còn một chuyện trọng yếu khác muốn nói, cô nghe thầy hướng dẫn đội tuyển nói, em đăng kí tham gia thi 2 môn? Vậy em có đủ thời gian ôn tập không? thời gian học hành bình thường đã đủ căng thẳng rồi.”

Từ phòng làm việc bộ môn toán đi ra, Thẩm Húc Thần nhin không được thở dài một hơi.

Sao kiếp trước không ai hoài nghi quan hệ giữa mình và Cố Vọng Thư nhỉ? Chẹp, giờ mới nhớ, tầm này kiếp trước mình còn đang trong thời kì trung nhị (tuổi dậy thì), trên cơ bản không bao giờ chủ động tới lớp 7 tìm Cố Vọng Thư, mỗi khi hai chị em gặp mặt đều có chút lúng túng khó hiểu.

Hơn nữa, lúc học phổ thông kiếp trước, vóc dáng cậu không cao, tính cách lại âm trầm, ở trong lớp quan hệ bạn bè không tốt lắm, ai mà thừa hơi đi chú ý tới cậu làm gì?

Tháng mười trôi qua hơn một nửa, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh.

Thời tiết lạnh dần, nhà trường bắt buộc đám học sinh phải đồng phục. Dựa theo quy định, từ thứ hai tới thứ sáu, tất cả học sinh đều phải mặc đồng phục. Ban kỷ luật sẽ đi kiểm tra bắt chột, phát hiện lớp nào có người không mặc đồng phục sẽ trừ điểm thi đua của lớp đó, còn ghi tên vào danh sách dán lên bảng thông báo ở lầu 1. Lúc trước khi may đồng phục, mỗi học sinh đều được yêu cầu may ít nhất 2 bộ, vừa đủ để thay giặt. Cho nên, lý do kiểu như quần áo chưa kịp khô gì đó không thể dùng.

Đối với quy định này, Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư đều cảm thấy không thành vấn đề. Bọn họ không có nhiều quần áo để mặc, cho dù nhà trường không cứng nhắc quy định thì phần lớn thời gian bọn họ cũng

mặc đồng phục đi học. Mặc dù đồng phục trường nhìn thì hơi xấu nhưng chất vải lại rất thoải mái, hơn nữa, chất lượng phi thường bền.

Nếu là Thẩm Húc Thần 15 tuổi chưa chứng kiến các mặt của xã hội mà nói, hoàn cảnh trường Trọng Cao Tiên Hồ đã là phi thường tốt, trường cấp 2 so ra còn kém mười phần. Nhưng đối với Thẩm Húc Thần đã sống lại một đời mà nói, điều kiện ăn ở sinh hoạt của trường thật sự quá kém. Trong phòng ngủ tuy rằng có nhà vệ sinh, cũng có chỗ tắm rửa, nhưng không có nước nóng. Cho nên nhiệt độ không khí tuy rằng càng lúc càng thấp nhưng Thẩm Húc Thần vẫn tắm nước lạnh như cũ. Cậu cảm thấy dựa vào tố chất thân thể mình bây giờ, phỏng chừng cả mùa đông có tắm nước lạnh cũng không bị bệnh.

Đương nhiên, tố chất thân thể dù có tốt đến mấy thì mỗi khi cởi quần áo chuẩn bị tắm thì thực sự cần rất nhiều ý chí.

Không riêng gì Thẩm Húc Thần phải tắm nước lạnh, mà đại bộ phận nam sinh đều như vậy. Con trai mà, chuyện phiền phức như mỗi ngày phải thành thành thật thật đi xuống căn tin mua nước sôi xách lên phòng pha nước tắm thì thật sự không nhiều đứa làm. Đặc biệt, nghĩ tới đội ngũ xếp hàng chờ đợi mua nước sôi dài dằng dặc thì thật sự mất hết kiên nhẫn bởi vì mỗi lần mua được 1 phích nước sôi cũng phải đợi hơn nửa tiếng đồng hồ. Cho nên tới tận trước giờ đi ngủ thì dãy nhà của đám nam sinh vẫn luôn tràn ngập đủ loại tiếng ma khóc quỷ gào thảm thiết – đều là do bị nước tắm lạnh buốt kích thích.

Nghe nói phòng bên cạnh, có thằng lén giấu một bình rượu xái (rượu pha) ở trong ngăn tủ, mỗi lần trước khi tắm rửa liền uống một ngụm cho nóng người. Lộ Cầu Chân cảm thấy đó cũng là một phương pháp hay, nó lên kế hoạch cuối tuần về nhà chôn một chai rượu nho quý giá trong hầm rượu của ba nó mang tới phòng ngủ.

Trong phòng 501, chỉ có một mình Vạn Minh Hải mỗi ngày đều kiên trì đi xếp hàng mua nước sôi. Cậu ta luôn cầm theo một quyển sách trong tay có khi là vở ghi trên lớp, từ đơn tiếng anh, hoặc các câu ngữ văn, cũng có thể là công thức toán lý hóa gì đó... khi xếp hàng, cậu ta liền rảnh rang lôi sách ra đọc, cũng không tính là lãng phí thời gian.

Vạn Minh Hải cũng không phải người quá keo kiệt, mỗi khi có ai hỏi xin ít nước sôi để uống, cậu ta đều đồng ý. Nhưng có một lần, Mã Thuận Đào không biết định làm gì mà lấy hơn nửa phích nước sôi của Vạn Minh Hải, khiến mặt cậu ta đen xì. Đối với Vạn Minh Hải mà nói, tuy rằng mỗi ngày cậu ta đều đi mua nước sôi nhưng chỉ đi một lần duy nhất, giờ Mã Thuận Đào lấy gần hết nước của cậu ta, cậu ta không đủ nước dùng tất nhiên sẽ cảm thấy buồn bực.

Cuộc sống học tập sinh hoạt ở trường phổ thông nghìn bài một điệu, đám học sinh lại nghênh đón một kỳ thi tháng sắp tới, tiếp đó là thi giữa kỳ nốt gót theo sau. Mỗi lần thi Thẩm Húc Thần đều phát huy không tồi, không ai có thể cướp được vị trí thứ nhất của cậu.

Chờ thi giữa kỳ kết thúc, Thẩm Húc Thần rốt cuộc cũng nhận được thư hồi âm của tòa soạn báo. Lúc trước cậu đã gửi đi không ít bài viết, rốt cuộc cũng có một tờ tạp chí lớn nhận đăng bài của cậu. Tòa soạn còn gửi lại cho cậu một quyển tạp chí mẫu sắp được phát hành có in bài viết của cậu.

Tướng Hạo là lớp trưởng, phụ trách nhận, gửi thư từ trong lớp, sau khi tan học, miệng cậu ta to như cái loa phát thanh, rất nhanh cả lớp đều biết Thẩm Húc Thần có bài viết được đăng trên tạp chí chính quy. Tờ tạp chí kia được đám bạn học tranh nhau truyền tay đọc. Khi tờ tạp chí được chuyển tới tay Thẩm Húc Thần cũng đã là mấy tiết sau.

Thẩm Húc Thần cũng rất cao hứng, loại tạp chí lớn này chi tiền nhuận bút so với các tòa soạn khác tương đối khắt khe. Bài viết ngàn chữ này của cậu được hơn năm trăm đồng tiền nhuận bút, tuy rằng không thể so với tiền nhuận bút trên mạng sau này nhưng hiện tại số tiền này còn nhiều hơn tiền sinh hoạt phí một tháng của cậu rồi!

Có tiền liền có động lực, Thẩm Húc Thần hứng thú bừng bừng muốn tiến hành sáng tác thêm nhiều bài nữa, hận không thể lập tức viết ra mười – một trăm bài để gửi đi.

Quyển tạp chí mẫu bị các bạn trong lớp lật xem tới rách tả tơi. Thẩm Húc Thần cũng không ngại, đợi sau khi tạp chí chính thức được phát hành, cậu sẽ mua hai quyển, một quyển gửi về cho ông nội Thẩm Bình

Trung, một quyển đưa cho Cố Vọng Thư. Cậu không để ý người khác nghĩ gì về mình nhưng vẫn muốn trở thành niềm kiêu ngạo của ông nội, đồng thời muốn trở thành chỗ dựa vững chắc cho Cố Vọng Thư.

Từ đó về sau, Thẩm Húc Thần liên tục nhận được thư hồi âm của một số tạp chí khác. Đa số các bài viết cậu gửi đi đều được chọn đăng, cũng có một số bị trả về. Trả về thì trả về không sao cả, cậu lại gửi sang cho tạp chí khác là được. Túi tiền của Thẩm Húc Thần chậm rãi đầy lên. Mà cũng vì vậy mà tên tuổi cậu ở trong lớp, thậm chí trong toàn trường chậm rãi được ví với danh “Đại tài tử”.

Tới gần ngày lễ Giáng sinh, hệ thống mỗi ngày chỉ phụ trách thông báo nhiệm vụ hằng ngày đột nhiên có động tĩnh khác thường. Thẩm Húc Thần mở hệ thống ra, phát hiện trong hệ thống có thêm một mục mới, bên trên viết mấy chữ “Giá trị danh vọng”. Lúc này, sau bảng giá trị danh vọng có một chữ số “1”.

Giá trị danh vọng là thứ tốt, bởi vì chỉ 1 giá trị danh vọng đã mang đến cho Thẩm Húc Thần một vạn tích phân.

Một vạn tích phân!

Một! Vạn! Tích! Phân!

Dù Thẩm Húc Thần là người khá bình tĩnh nhưng trong đầu bị con số một vạn tích phân này đập cho choáng váng đầu óc.

Ngoại trừ thưởng thêm tích phân, hệ thống còn mở thêm một công năng mới. Thẩm Húc Thần quyết định để lúc gần đi ngủ sẽ nghiên cứu kỹ về công năng này hơn. Hiện tại cậu đang rất tò mò giá trị danh vọng là cái gì, đây chính là lợi khí tăng cường tích phân a!

Hai chữ danh vọng rất dễ hiểu, là chỉ danh vọng uy tín cùng địa vị của bản thân trong thâm tâm người khác.

Vậy còn giá trị danh vọng là thế nào?

Hiện tại Thẩm Húc Thần là nhân vật phong vân trong trường chuyên Tiến Hồ, cậu là phát thanh viên chuyên mục song ngữ trong trường, mỗi lần thi đều đứng nhất khối, thành tích thể dục cũng đặc biệt khủng, trong đại hội thể dục thể thao hai lần phá kỷ lục trường, bây giờ lại có rất nhiều bài viết được đăng trên các tạp chí nổi danh, cộng thêm diện mạo soái khí, nghe nói tính cách cũng rất tốt... bởi vậy hầu như tất cả học sinh trong trường để biết tới cậu.

Nhưng giá trị danh vọng khẳng định không phải có được như vậy. Bởi vì Thẩm Húc Thần cũng không phải đến hôm nay mới trở thành nhân vật phong vân trong trường, vậy mà mục giá trị danh vọng hôm nay mới được mở ra.

Ánh mắt Thẩm Húc Thần lướt qua tờ tạp chí trong tay, đây là một quyển tạp chí mẫu cậu vừa mới nhận được từ tòa soạn, bên trong có đăng một bài viết hơn nghìn chữ của cậu, phía dưới mỗi bài viết cậu đều dùng tên thật của mình để kí tên. Ba chữ “Thẩm Húc Thần” ngăn ngắn sáng chói thập phần ưa nhìn.

Chẳng lẽ giá trị danh vọng có liên quan tới các bài viết cậu gửi đi?

Nếu giá trị danh vọng thật sự có được như thế, vậy muốn lấy thêm giá trị danh vọng cũng không phải chuyện dễ dàng.

Thẩm Húc Thần khẽ tính toán trong lòng, cho tới bây giờ cậu đã có hơn mười bài viết được đăng, mà số lượng tạp chí được phát hành không hề nhỏ, (hiện tại tạp chí và báo giấy truyền thống vẫn chưa xuống dốc như mấy năm sau này xuất hiện báo mạng), tạp chí phát hành nhiều tương đương số lượng người đọc rất đông đảo, nhất định có rất nhiều người đã đọc bài viết của Thẩm Húc Thần, thế nên giá trị danh vọng của cậu mới được thưởng 1 điểm.

Có thể thấy, giá trị danh vọng là một thứ hiếm lạ. Một vạn tích phân thực không dễ lấy.

Giữ tâm lý nông dân cá thể “có thể trùng sinh là lợi ích, tích phân có bao nhiêu hay bấy nhiêu”, Thẩm Húc Thần vẫn cảm thấy thực thỏa mãn.

Hết chương 24

25. Chương 25: Phòng Tối

Bởi vì đã đủ tích phân, Thẩm Húc Thần một khắc cũng không lãng phí lập tức dùng tích phân mua dung dịch khai phá trí lực trên cửa hàng hệ thống. Đây là thứ cậu đã muốn mua cho Cố Vọng Thư ngay từ những ngày đầu có hệ thống bên mình. Lúc đầu, cậu còn tưởng mình phải mất hơn 1 năm tích lũy tích phân mới có thể mua được.

Dung dịch khai phá trí lực có tác dụng trực tiếp lên đại não, có thể tăng cường khả năng khai thông suy nghĩ, căn cứ vào tổ chất từng cá nhân mà có mức độ hiệu quả khác nhau tăng từ 0,7% tới 2,5%. Đừng xem thường lực khai thông trí óc chỉ có một chút như vậy, đại não là một thứ rất vi diệu, có thể khai phá dù chỉ một chút xiu cũng đã có hiệu quả không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ một chút khai thông mà chỉ số thông minh đã tăng vọt.

Dung dịch khai phá trí lực chỉ có một giọt, được bọc bên trong một viên con nhộng nhìn qua giống như thuốc cảm mạo bình thường. Thẩm Húc Thần cẩn thận đọc kỹ hướng dẫn sử dụng, phát hiện sau khi dùng dung dịch, người dùng sẽ trở nên mê man từ 8 đến 17 tiếng. Thời gian mê man dài hay ngắn tùy thuộc vào mức độ khai phá cao hay thấp.

Nhớ tới hôm sau là chủ nhật, Thẩm Húc Thần có chút tính toán.

Mấy ngày gần đây thời tiết chuyển lạnh, gió rét nổi lên, mỗi sáng khi từ trong phòng ngủ bước ra ngoài, da thịt tựa như bị dao sắc cắt qua. Cố Vọng Thư vẫn luôn cảm thấy mình vốn khỏe như trâu thể nhưng cũng bị cảm. May mà thành tích nhỏ tốt, bình thường cũng chăm chỉ học hành, nên rất được các thầy cô ưu ái. Tỷ như nhỏ một quá muốn xin phép nghỉ về phòng, chủ nhiệm lớp không nói gì trực tiếp cho nhỏ nghỉ luôn lớp tự học buổi tối còn khuyến mại thêm buổi tự học sáng chủ nhật, dặn dò hảo hảo dưỡng bệnh.

Chủ nhiệm lớp Cố Vọng Thư là giáo viên ngữ văn, mà Thẩm Húc Thần luôn được cô văn lớp cậu khoe với cả tổ bộ môn nên Thẩm Húc Thần cũng rất được các giáo viên ngữ văn yêu quý. Nghe tin Cố Vọng Thư xin nghỉ bệnh, Thẩm Húc Thần liền tới văn phòng bộ môn ngữ văn để tìm chủ nhiệm lớp Cố Vọng Thư: “Em chào cô, em là em trai Cố Vọng Thư, em nghe nói chị ấy bị bệnh, nên muốn tới đưa thuốc cảm cho chị ấy. Cô có thể viết giấy đồng ý để em tới phòng kí túc của chị ấy được không ạ?”

Đương nhiên không thành vấn đề! Các thầy cô trong trường trên cơ bản đã biết rõ Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư là chị em sinh đôi. Bây giờ là thời gian lên lớp, trong phòng ngủ không có ai, bởi vậy mà một nam sinh tới phòng ngủ nữ sinh cũng không nhiều người biết. Thẩm Húc Thần dễ dàng lấy được giấy chấp thuận, cậu lập tức rời khỏi khu giảng đường.

Đi quản lý kí túc xá nhận được giấy chấp thuận nên đồng ý cho phép Thẩm Húc Thần đi lên phòng kí túc của Cố Vọng Thư. Cố Vọng Thư đang cuộn tròn trong chăn ngủ tới mê mết. Thẩm Húc Thần tới ban công tìm được phích nước sôi của Cố Vọng Thư, trong phích đầy nước nóng. Xem ra bạn cùng phòng đã mua nước giúp Cố Vọng Thư, chỉ chút chuyện nhỏ này cũng đã khiến Thẩm Húc Thần cảm thấy bạn bè cùng phòng Cố Vọng Thư đều không tệ, cậu cũng thấy an tâm hơn rất nhiều.

Thẩm Húc Thần pha một cốc nước ấm, gọi Cố Vọng Thư dậy, dỗ nhỏ uống viên thuốc khai phá trí lực vào.

Cố Vọng Thư rất nhanh lại chìm vào giấc ngủ, Thẩm Húc Thần giúp nhỏ chỉnh góc chăn, rồi rời khỏi phòng. Sau đó cậu còn cố ý tới lớp 7 tìm Quản Mai, trong số bạn bè của Cố Vọng Thư, Thẩm Húc Thần quen thân với Lục Thấm Nhã nhất, chung quy vẫn là đồng hương, nhưng Lục Thấm Nhã lại không cùng phòng kí túc với Cố Vọng Thư, Thẩm Húc Thần đành phải tìm Quản Mai cùng phòng với Cố Vọng Thư nhờ vả.

“Tôi vừa cho Duyệt Duyệt uống thuốc, tác dụng thuốc có chút mạnh, buổi tối khi các cậu đi ngủ, cũng chưa chắc Duyệt Duyệt đã tỉnh. Các cậu đừng đánh thức Duyệt Duyệt, cứ để chị ấy ngủ. Sáng mai cũng đừng đánh thức, để Duyệt Duyệt tự tỉnh là được.” Thẩm Húc Thần dặn dò.

Cậu tính toán thời gian, bây giờ là 7h tối, cho dù Cố Vọng Thư có mê man 17 tiếng đồng hồ thì cùng lắm là tới trưa mai sẽ tỉnh lại, sáng mai cậu sẽ lại tới phòng Cố Vọng Thư xem xét, giả như tới chăm sóc Cố Vọng Thư, như vậy có thể che giấu chuyện này.

Quản Mai vỗ ngực nói Thẩm Húc Thần yên tâm, nhỏ nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Cố Vọng Thư.

Bởi vì đã cho Cố Vọng Thư dùng dụng dịch khai phá trí lực, Thẩm Húc Thần rốt cuộc không cần liều mạng tích góp tích phân không nở tiêu xài nữa, mấy kỳ thi vừa rồi Thẩm Húc Thần cũng kiếm được không ít tích phân. Không dễ dàng mới có cảm giác từ nông dân trở thành thổ hào, khi tự học buổi tối kết thúc, cậu trốn vào một gian wc mở cửa hàng hệ thống ra, trong mục đồ dùng sinh hoạt chọn được một cái gối có mùi thảo dược.

Sản phẩm bày bán trên cửa hàng hệ thống đều là tinh phẩm, tựa như táo trong cửa hàng hệ thống ngon gấp mấy lần táo bán bên ngoài, nên chiếc gối có mùi thảo dược này tự nhiên có tác dụng trợ giúp giấc ngủ phi thường tốt. Bảng giới thiệu sản phẩm có viết, chiếc gối này càng dùng lâu ngày sẽ càng tăng cường chất lượng giấc ngủ cho người sử dụng.

Thẩm Húc Thần cầm chiếc gối mùi thảo dược này rời khỏi giảng đường, cậu không về phòng mình luôn mà rẽ vào tầng 2, đi tìm Trình Dĩ Hoa. Thẩm Húc Thần thấy quầy thăm mắt đen xì trên mặt Trình Dĩ Hoa, đưa gối cho cậu ta nói: “Có phải cậu không ngủ được không? Chiếc gối này có tác dụng hỗ trợ giấc ngủ, cậu thử dùng cái gối này xem.”

Trình Dĩ Hoa tiếp nhận cái gối như đồ của con gái này, nói: “Không phải tôi mất ngủ mà là thời gian ngủ của tôi tương đối ít. Nhưng dù sao cũng cảm ơn cậu, tối nay tôi sẽ dùng nó thử xem sao. Đúng rồi, màu này thực ầu trĩ.”

“...” Nếu không phải tôi đã quen phương thức nói chuyện cao lãnh của cậu, thì tôi thật sự cho rằng cậu ghét bỏ món quà của tôi đấy!

Mỗi tối sau khi tắt đèn, Trình Dĩ Hoa vẫn bật đèn pin để đọc sách. Đối với Trình Dĩ Hoa mà nói, đọc sách là một loại phương thức thả lỏng nghỉ ngơi, cậu rất thích phương thức này. Hầu như ngày nào cũng đọc cực kỳ say mê nên Trình Dĩ Hoa chỉ ngủ có 4 tiếng, bởi vậy sáng hôm sau lúc nào cũng lơ đãng ủ rũ, mà sách cậu hay đọc đều không phải sách trong nước, đa phần đều là sách tiếng nước ngoài, ngoại trừ những loại sách tham khảo tương đối chuyên ngành cao cấp ra, ngẫu nhiên cậu cũng sẽ đọc một vài loại khác. Như gần đây cậu đang đọc Kinh Dịch.

Nói cách khác, tuy rằng mỗi lần Thẩm Húc Thần đều thi đứng đầu khối, nhìn qua thì có vẻ học hành trâu bò hơn Trình Dĩ Hoa, nhưng kỳ thật Trình Dĩ Hoa bỏ rất ít thời gian vào chuyện học tập, đại khái chỉ bằng 1/6 thời gian học của Thẩm Húc Thần. Nếu muốn nói tới hiệu suất thì Thẩm Húc Thần căn bản vẫn kém xa Trình Dĩ Hoa. (Jer:v 2 ông người giỏi, về thiên đình của hai người đi.)

À, đúng rồi, từ sau lần trước cãi nhau một trận với thầy toán về bài cuối đề thi tháng, cậu ta quả nhiên không bao giờ có mặt trong tiết toán, cũng không bao giờ làm bài tập toán học luôn. Ông thầy kia đã mắng chửi cậu ta rất nhiều lần trong văn phòng, nhưng ai bảo Trình Dĩ Hoa quá cá tính, cho dù chuyện đến tai chủ nhiệm khối thì cuối cùng cậu ta vẫn quyết làm theo ý mình.

Thẩm Húc Thần đột nhiên nhớ ra một việc, kéo tay Trình Dĩ Hoa hỏi: “Này, cái mp3 lần trước cậu tặng tôi đó, tôi cũng không dùng mấy, tôi có thể cho Duyệt Duyệt mượn không? Tiếng anh của Duyệt Duyệt không tốt, tôi định tải mấy bài hội thoại tiếng anh vào đây để Duyệt Duyệt nghe trước khi đi ngủ.”

“Đó là đồ của cậu, đương nhiên do cậu quyết định, vì sao cậu lại hỏi tôi?” Trình Dĩ Hoa cảm thấy phi thường kỳ quái.

Không phải là tôi sợ ngày nào đó cậu nhìn thấy chiếc mp3 ở chỗ Duyệt Duyệt, liền nghĩ tôi không coi trọng món quà của mẹ cậu sao? Quả nhiên vẫn là mình nghĩ nhiều! Thẩm Húc Thần chợt nhận ra, trong vấn đề đối nhân xử thế, phương thức tư duy của Trình Dĩ Hoa phi thường thẳng tắp. Đây không phải đơn thuần cũng không phải EQ thấp mà chỉ là cậu ta lười so đo mà thôi.

Như vậy cũng tốt, làm bạn cùng người như thế sẽ không cảm thấy mệt mỏi.

Trước lúc đi ngủ, Thẩm Húc Thần nghiên cứu công năng mới mở ra trong hệ thống.

Tên công năng này là phòng tối.

Cái tên này vừa nghe đã cảm thấy thực tà ác, Thẩm Húc Thần yên lặng gạt bỏ mấy suy nghĩ như “S cmn M”, “ngon nên, roi da” “câu bịt miệng, giày cao gót”... lóe lên trong đầu. Tinh thần cẩn thận nghiên cứu hướng dẫn sử dụng phòng tối. Sử dụng phòng tối không phải cơ thể mà là tinh thần thể của con người, khi

sử dụng công năng của phòng tối, người ngoài sẽ chỉ thấy người sử dụng như đang ngủ, kỳ thật tinh thần thể người đó đã tiến vào một không gian khác.

Tỷ lệ thời gian giữa dị không gian và hiện thực được mặc định là 1:1, điều này có nghĩa là tinh thần thể tiến vào dị không gian một giờ, đồng nghĩa hiện thực cuộc sống cũng trôi qua một giờ. Trong khoảng thời gian đó, cậu có thể sử dụng phòng tối hoàn toàn miễn phí.

Nhưng nếu muốn nâng cao tỷ lệ thời gian sử dụng phải dùng tích phân để đổi. Ví dụ muốn có tỷ lệ thời gian là 2:1, khi tinh thần thể ở dị không gian 2 tiếng thì ở hiện thực sinh hoạt chỉ mới trôi qua 1 tiếng, mỗi tiếng (tính theo thời gian hiện thực) trừ 40 tích phân; nếu tỷ lệ 3:1 mỗi giờ trừ 60 tích phân; tỷ lệ 4:1 mỗi giờ trừ 80 tích phân. Cứ thế mà tính, nói cách khác, nếu muốn sử dụng càng nhiều thời gian ảo thì càng tiêu tốn tích phân.

Tuy rằng đây là một chức năng đột tích phân thể nhưng không thể không công nhận, nó rất hữu dụng.

Tinh thần thể ở trong dị không gian hoàn toàn không bị khống chế, có thể nói tinh thần thể chính là “thần” trong phòng tối. Ví dụ như muốn luyện piano, trong phòng tối sẽ lập tức xuất hiện một cây đàn; nếu muốn đá bóng, phòng tối sẽ hiện ra một sân bóng còn mô phỏng cả các thành viên một đội. Cho nên nói, phòng tối chính là một lợi khí giúp gia tăng trình độ kỹ năng cho chủ nhân! Hơn nữa, nếu chọn tỉ lệ thời gian thích hợp còn có thể giúp chủ nhân có thêm nhiều thời gian hơn người bình thường.

Trên lý thuyết, những đồ vật ngoài hiện thực không thể mang vào phòng tối mà những đồ trong phòng tối cũng không thể mang ra ngoài hiện thực. Ví dụ như bạn luyện thư pháp trong phòng tối thì không thể đem bút lông tranh chữ từ trong đó mang ra ngoài.

Nhưng nếu bạn luyện thư pháp trong phòng tối mà mọi dụng cụ không phải do tinh thần thể nghĩ ra mà là dùng tích phân để mua, như dùng tích phân mua bút lông, giấy Tuyên Thành, mực nước... thì những dụng cụ đó có thể mang ra ngoài hiện thực.

Nói tóm lại, muốn hảo hảo sử dụng phòng tối thì hi sinh nhiều tích phân chút đi!

Thẩm Húc Thần tâm vừa nghĩ, chỉ thấy trước mắt sáng lên, cậu phát hiện mình đang ở trong một không gian bao phủ sương mù trắng xóa. Nên gọi nơi này là phòng trắng thì đúng hơn!

“Muốn có ánh mặt trời.” Thẩm Húc Thần giả bộ ngẫu búng tay cái tách.

Ánh mặt trời chan hòa lập tức tỏa sáng, không biết mặt trời ở đâu mà không rõ ánh mặt trời chiếu xuống từ hướng nào.

“Muốn có cây xanh, chim hót và bàn trà.” Thẩm Húc Thần lại búng tay tanh tách.

Cây xanh, đồng cỏ trải khắp, bàn trà hiện ra, tiếng chim hót cũng vang vọng từ đâu đó truyền tới.

“Muốn một chiếc máy tính đặt trên bàn trà.”

Máy tính như lời cậu xuất hiện. Thẩm Húc Thần dùng thử phát hiện máy tính này không thể kết nối mạng Internet như ở hiện thực, nhưng không sao cả, có máy tính đã rất không tồi rồi, bởi vì có máy tính, cậu có thể viết văn mạng.

Post bài lên mạng đồng nghĩa càng có nhiều người biết tới cậu hơn, như vậy giá trị danh vọng của cậu càng gia tăng, đồng nghĩa với việc cậu càng có thêm nhiều tích phân. Chuyện càng tốt hơn nữa là có khi cậu còn kiếm được tiền? Hai năm tới đây, tốc độ phát triển của văn học mạng nhanh tới chóng mặt, dựa vào kinh nghiệm và tài năng viết văn của mình, cậu nhất định có thể viết ra không ít tiểu thuyết xuất sắc.

A ha ha ha....Khoan đã, người mới cười kiểu trung nhị nữ vương vừa rồi nhất định không phải mình!

Nhưng vì có thể mang các bài viết mình sáng tác trong phòng tối ra ngoài hiện thực, Thẩm Húc Thần không thể không bỏ tích phân ra mua một cái laptop trong cửa hàng đồ dùng đặc thù của hệ thống – chờ tới khi lên đại học cậu cũng sẽ không cần tốn tiền mua máy tính ngoài hiện thực nữa, trực tiếp cầm máy tính ra ngoài dùng là được – lại mua thêm một cái USB. Chỉ cần như vậy, cậu đã có thể ngồi trong phòng tối để sáng tác, hơn nữa sau khi viết xong lưu vào trong USB rồi mang ra ngoài hiện thực là OK.

Hết chương 25

26. Chương 26: Tiền Hồ Trợ

Thẩm Húc Thần biết thể mạnh của mình, đời trước cậu cũng từng dùng bút danh, nhưng do cậu không viết trường văn, thời gian online cũng không cố định, cho nên bút danh đó căn bản không nổi tiếng. Những tác giả nam tần khác viết một bộ truyện cũng phải mấy trăm vạn từ, còn cậu một bộ dài nhất cũng chỉ ba bốn chục vạn từ. Cậu viết mười bộ truyện cũng không dài bằng một bộ truyện của người ta. Cho nên, đời này Thẩm Húc Thần không tính viết nam tần văn (truyện cho con trai đọc) nữa.

Hơn nữa, mấy năm sau truyện nam tần đa phần lưu hành thể loại bạo lực thăng cấp gì gì đó, Thẩm Húc Thần là người thuần khiết không thích bạo lực đánh đấm, cho nên cậu quyết định hướng tới thể loại văn mà phát triển. (Jer: cái là của tác giả á, chắc chỗ này muốn nói tới nữ tần.)

Đương nhiên, bảo Thẩm Húc Thần đi viết truyện ngôn tình cho nữ, cậu nhất định không viết, chung quy cậu không phải con gái mà cũng không phải thẳng nam, đối với tâm lý con gái có nhiều chỗ cậu không thể hiểu được – là Gay không có nghĩa sẽ coi bản thân là con gái.

Cậu định viết ngôn tình nam chủ văn, cũng đứng ở góc độ nhân vật nam chính trong tiểu thuyết mà viết. Ngay cả trang web để up truyện, Thẩm Húc Thần cũng đã chọn xong, chính là một trang web truyện ngôn tình rất nổi danh dành cho phái nữ sau này.

Thẳng thắn mà nói, con gái bỏ tiền để đọc truyện online không hào phóng như bọn con trai, cho nên vấn đề tiền nhuận bút, tác giả vẫn sẽ ít hơn tác giả nam tần. Thế nhưng, ai bảo Thẩm Húc Thần không thích viết truyện nam tần theo trào lưu, hơn nữa Thẩm Húc Thần cũng không trông cậy vào việc sẽ phát tài nhờ viết truyện online, chỉ cần có thể cải thiện cuộc sống sinh hoạt trước khi tốt nghiệp đại học là đủ rồi. Thẩm Húc Thần cũng không định cả đời mình sẽ kiếm cơm ăn bằng việc này, hơn nữa, nam tần văn có thể bán bản quyền chuyển thể thành game, còn văn lại càng dễ dàng bán bản quyền cải biên thành phim điện ảnh, phim truyền hình, đủ loại ích lợi nhưng còn phải xem về sau thể nào đã.

Nói liền làm.

Thẩm Húc Thần rời khỏi phòng tối, điều chỉnh tỷ lệ thời gian thành 4:1 rồi mới tiến vào lần nữa. Bộ truyện đầu tiên cậu viết có nội dung chủ yếu là nam chính xuyên tới dị thế đại lục, có người lùn, có tinh linh, có tòa thánh, có chiến tranh, có quyết đấu, có ma pháp.

Dị thế đại lục dễ triển khai, Thẩm Húc muốn viết thể nào thì viết. Nếu xuyên tới một giai đoạn lịch sử có thật như vậy cậu còn phải tốn thời gian đi thu thập tư liệu, chuyện này đối với một thằng học sinh đang ở trong kí túc xá mà nói, phi thường bất tiện. Hiện tại điều cậu khuyết thiếu nhất chính là thời gian, máy tính trong phòng tối lại không thể nối mạng!

Thẩm Húc Thần đặt cho bộ truyện của mình một cái tên tương đối bình thường mà cứng nhắc Ảnh đế dị thế mạo hiểm

Nam chính trước khi xuyên qua là một diễn viên bề ngoài cao lãnh trầm mặc bên trong cất hóa đậu bắp, ước mơ lớn nhất trong đời là trở thành ảnh đế → gia tăng tiền thù lao → kiếm càng nhiều tiền → mua càng nhiều đồ ăn ngon → nhân sinh viên mãn. Vạn lần không ngờ rằng, anh ta trong lúc tắm rửa, nhắm mắt nằm trong bồn tắm dưỡng thần một chút liền xuyên qua luôn, chớp mắt một cái liền xuất hiện ở một vùng hẻo lánh hoang vu tại dị thế đại lục.

Khi rời khỏi phòng tối, Thẩm Húc Thần đã viết xong đề cương toàn truyện. Cậu tính toán, có phòng tối trong tay thì trong vòng một tháng cậu có thể viết xong cả bộ truyện. Mà xét thấy Thẩm Húc Thần cả tuần đều phải ở trong trường, chỉ có chiều chủ nhật mới được ra ngoài lên mạng, cậu định sau khi viết xong toàn bộ mới tới tiệm net up lên.

Hôm sau là chủ nhật, sau khi buổi tự học sáng kết thúc, Thẩm Húc Thần tới phòng Cố Vọng Thư xem xét tình hình, Cố Vọng Thư vẫn còn đang ngủ. Thẩm Húc Thần sợ nhỏ tỉnh lại sẽ thấy đói bụng liền bỏ bánh mì và sữa bò trong túi nilon treo trước đầu giường nhỏ, lại lấy giấy nhớ viết lại mấy chữ dán lên túi nilon. Đợi sau khi Cố Vọng Thư tỉnh lại, nhỏ nhìn thấy tờ giấy dán trên túi nilon sẽ biết là Thẩm Húc Thần đã chuẩn bị cho nhỏ.

Sau khi trở về phòng học, Thẩm Húc Thần bắt đầu làm bài tập ôn thi đội tuyển. Đang tập trung làm lại có một học sinh lớp 6 ló đầu vào cửa thăm dò, lớn tiếng nói: “Thẩm Húc Thần có đây không? Chủ nhiệm khối muốn tìm cậu.”

Thẩm Húc Thần đành phải buông bút trên tay xuống, đứng dậy đi tới văn phòng chủ nhiệm khối. Đám bạn học trong lớp đều có chung tâm tình bi tráng nhìn theo bóng Thẩm Húc Thần rời đi.

Chủ nhiệm khối họ Lô, là một cô giáo trung niên phi thường nghiêm khắc, vô luận là diện mạo hay khí chất, đều giống hệt vị chủ nhiệm lãnh khốc trong phim hoạt hình “tôi yêu ca hát”. Bình thường cô rất ít khi tìm người tới nói chuyện, nhưng một khi đã tìm người tới nói chuyện thì đa phần đều phê bình là chủ yếu. Đứng nói học sinh mà ngay cả một số thầy cô giáo trẻ cũng đều sợ cô ấy. Thẩm Húc Thần âm thầm phỏng đoán, càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng là do cậu đã vào phòng kí túc nữ sinh nên cô ấy thấy không vừa mắt đi. (Phim tôi yêu ca hát là phim hoạt hình lấy đề tài âm nhạc vườn trường đầu tiên của TQ, được sản xuất năm 2001.)

Tới khi đặt chân vào văn phòng chủ nhiệm khối, Thẩm Húc Thần mới ý thức được căn bản mọi chuyện không như cậu nghĩ.

Chủ nhiệm khối mặt mày tươi cười nói: “Thẩm Húc Thần, tới đây, em ngồi đi, cô rót nước cho em. Vừa rồi cô nhờ bạn học đi gọi em, còn cố ý dằn dò bạn ấy lặng lẽ gọi em ra không được kinh động người khác, cho nên em đừng ngại, cũng không cần thấy áp lực tâm lý, chuyện này không còn người nào biết.”

“...Thưa cô, để em tự rót ạ.” Thẩm Húc Thần bề ngoài kính cẩn, trong lòng lại hết nói nổi. Chủ nhiệm ơi chủ nhiệm, bạn học vừa rồi hiển nhiên không hề lĩnh hội được ý của cô, cậu ta căn bản không hề “lặng lẽ” gọi em, mà cậu ta còn đứng ngay trước cửa gõ ầm lên, hiện giờ cả lớp em đều biết em tới văn phòng cô rồi.

Chủ nhiệm khối cười tủm tỉm nhìn Thẩm Húc Thần, nói tiếp: “Em là một học sinh giỏi, các thầy cô đều biết. Những lời kể tiếp cô nói đều là vì muốn tốt cho em, em trăm ngàn lần đừng suy nghĩ nhiều.”

“Chờ tới khi em bằng tuổi cô, em sẽ hiểu trong cuộc sống cũng có lúc thăng lúc trầm, tựa như hoàn cảnh gia đình em hiện tại tuy có chút sa sút nhưng tương lai sau này em nhất định sẽ trở thành người hữu dụng đối với quốc gia đối với xã hội, chuyện này không một ai có thể phủ nhận.”

“Lúc trước có một đại gia tới đây, ông ta muốn giúp đỡ một học sinh trong trường chúng ta. Các thầy cô đã họp bàn với nhau, quyết định để dành phần hỗ trợ này cho em. Em đừng nghĩ nhận sự giúp đỡ từ người khác là mất mặt, kỳ thật, đây là chuyện bình thường, chờ sau này em có năng lực, em có thể trả lại cho xã hội!” chủ nhiệm khối nói.

“Cô đã nghe cô Vạn nói, em Cố Vọng Thư lớp cô ấy đi học không có áo len qua mùa đông, cô ấy thập phần đau lòng. Em và Cố Vọng Thư là người một nhà, em ấy là con gái da mặt mỏng, cho nên cô mới gọi em tới nói chuyện.”

“Không biết vị đại gia kia sẽ cho bọn em bao nhiêu tiền nhưng ít nhất có thể giảm nhẹ gánh nặng cho gia đình các em. Đây là một chuyện tốt, nam nhi cầm được thì cũng buông được, em đừng cảm thấy mất mặt gì cả.”

Cậu đã định chiều nay sẽ đi mua áo len cho Duyệt Duyệt, nếu sớm biết nhiệt độ không khí giảm đột ngột từ thứ tư vừa rồi, cuối tuần trước cậu đã đi mua cho Duyệt Duyệt rồi. Thẩm Húc Thần thầm nghĩ trong lòng. Số tiền nhuận bút cậu tích góp được không hề ít, trực tiếp đưa tiền, Duyệt Duyệt khẳng định sẽ không nhận, nhưng đổi thành tặng quần áo, Duyệt Duyệt sẽ nhận.

Thật ra Thẩm Húc Thần vốn không cảm thấy nghèo túng là chuyện mất mặt, chỉ là hiện tại cậu đã có tiền nhuận bút, ăn tiêu sinh hoạt cơ bản đã không cần phải lo, bởi vậy cậu tổ chức lại ngôn ngữ, nói với cô giáo: “Thưa cô, em phi thường cảm ơn tấm lòng của các thầy cô, em biết nhà trường rất chiều cố hai chị em em, em thật sự vô cùng cảm động. Chỉ là, hiện tại em may mắn có một số bài viết được đăng trên các tạp chí lớn, số tiền nhuận bút nhận được cũng khoảng mấy ngàn, chất lượng sinh hoạt đã được cải thiện rất nhiều. Bởi vậy, về chuyện quyền tiền, em muốn nhường lại cho bạn học khác cần hỗ trợ hơn em.”

Đời trước, sau khi ông nội Thẩm Bình Trung qua đời, Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư đã nếm trải không ít đau khổ. Căn nhà đang ở vốn là của trường học, ông nội là giáo viên trong trường, sau khi qua đời phải

trả lại cho nhà trường, Thẩm Húc Thần và Cố Vọng Thư không có nơi ở, chỉ có thể chuyển về Lạc Sơn thôn. Hơn nữa, hai chị em đều là học sinh, chưa kiếm được tiền, số tiền còn lại trong nhà chính là quyển sổ tiết kiệm của ông nội, chỉ có hai vạn sáu. Nhìn như không thiếu tiền nhưng ăn, mặc, ở, đi lại, học phí... việc gì cũng cần tới tiền. Khoảng thời gian đó, nếu không có người hảo tâm hỗ trợ, hai chị em bọn họ thật sự không biết chống đỡ thế nào.

Từng có một giai đoạn khó khăn như vậy, nên Thẩm Húc Thần không cảm thấy việc nhận sự giúp đỡ từ người khác sẽ tổn thương lòng tự trọng. Bởi vì, là học sinh còn chưa bước chân vào xã hội, nghèo khó không phải lỗi của bọn họ. Hiện tại Thẩm Húc Thần thật sự không cần số tiền hỗ trợ kia, bởi vì cậu tin mình có thể sống tốt hơn.

Cô chủ nhiệm khối lại cùng Thẩm Húc Thần hàn huyên thêm một lúc nữa, cô cảm thấy Thẩm Húc Thần thật sự đã lên kế hoạch chu đáo cho cuộc sống nên đã tiếp nhận đề nghị của Thẩm Húc Thần, quyết định nhường ưu đãi này cho một học sinh có gia đình khó khăn khác trong trường.

Sau khi Thẩm Húc Thần rời khỏi văn phòng, trong lòng cô chủ nhiệm khối có chút buồn ngủ. Trong mắt cô, Thẩm Húc Thần so với những đứa nhỏ khác càng hiểu rõ bản thân mình muốn gì. Chuyện này phi thường hiếm thấy. Quả nhiên, trẻ con nhà nghèo thường sớm trưởng thành? Trong trường cũng có không ít những đứa nhỏ đáng yêu như vậy.

Thẳng thắn mà nói, trong trường, số lượng học sinh có gia cảnh nghèo túng không hề ít, đa số bọn trẻ đều tới từ những gia đình bần nông, cha mẹ đều là nông dân tay lấm chân bùn nghèo đói mù chữ, nếu đường giao thông thuận tiện còn có thể lên các thành phố lớn kiếm ăn, nhưng nếu ở các làng quê hẻo lánh nghèo nàn vậy có khả năng ngay cả tiền học phí cũng không kiếm đủ.

Khi Thẩm Húc Thần quay trở về lớp, cô Tống đang ở trên bục giảng lái nhải niệm kinh, phía dưới không có mấy đứa nghiêm túc lắng nghe.

Thẩm Húc Thần đứng ở cửa xin vào lớp, cô chủ nhiệm gạt đầu ra hiệu, cậu liền trở về chỗ ngồi của mình.

“...Các em phải tập trung một chút, đừng tưởng bây giờ mới lớp 10 mà có thể chơi bời, lớp 10 mới là năm quan trọng nhất trong ba năm cấp 3, bởi vì kiến thức lớp 10 đặt nền tảng cho cả ba năm học, kiến thức căn bản không vững thì lên lớp 11, lớp 12 sẽ không thể đuổi kịp tiến độ. Cho nên chiều nay dù được nghỉ các em cũng không được mải chơi, đặc biệt là các em nam, không được lén lút tới tiệm net. Tôi cho các em biết, mỗi chiều chủ nhật về sau đều có các thầy cô thay phiên nhau tới các tiệm nét tuần tra, bắt được ai, tuyệt không tha thứ.” Chủ nhiệm lớp vẫn mấy câu nhặt nhèo nói đi nói lại.

Tới khi Thẩm Húc Thần ngồi xuống được chỗ mình thì cô chủ nhiệm cũng đã niệm được một đoạn dài. Sau một lúc cô chủ nhiệm cũng tha cho cả đám tiếp tục tự học. Cô đi kiểm tra một vòng quanh lớp, khi tới cạnh Thẩm Húc Thần, cô nhỏ giọng nói với cậu: “Vừa rồi phòng thường trực gọi điện lên cho cô, nói người thân của em có gửi đồ tới, lát nữa em nhớ xuống lấy.”

Thẩm Húc Thần không khỏi cảm thấy kỳ quái, cậu không có người thân ở Tiền Hồ trấn, hơn nữa hai hôm trước cậu mới gọi điện cho ông nội, cũng không nghe ông nói sẽ tới đây à? Ở đâu ra người thân tới gửi đồ cho cậu chứ? Nhưng về mặt cô Tống không giống như nhầm lẫn, chuyện này thực khiến cậu cảm thấy khó hiểu.

Hết tiết, trong giờ nghỉ giải lao giữa giờ, Thẩm Húc Thần nhanh chóng chạy xuống phòng thường trực.

Hết chương 26

27. Chương 27: Các Thầy Cô

Đến phòng thường trực, Thẩm Húc Thần hỏi chú bảo vệ gác cổng, may quá, đồ gửi cho cậu vẫn còn ở đó, là hai túi lớn, một là túi quần áo, một là túi sách vở. Quần áo có hai chiếc, một chiếc là áo len nam màu đen, một chiếc là áo len nữ màu nâu, đều là đồ mới, nhưng đã bị người gửi cẩn thận cắt mác đi. Đồ sách kia chính là sổ sách vở mà các thầy cô yêu cầu mỗi học sinh bắt buộc phải mua, tổng cộng có hai bộ.

Trong cái túi lớn, Thẩm Húc Thần tìm thấy một tờ giấy nhỏ. Trên tờ giấy có viết: Tương lai tốt đẹp đang chờ các em tạo ra! Ký tên ba chữ “Các thầy cô”, cụ thể là thầy cô giáo nào cũng không ghi rõ.

Rõ ràng, “người thân” trong lời cô Tổng chính là các thầy cô trong trường.

Bởi vì trường chuyên Trọng Cao bắt buộc học sinh phải ở trong kí túc xá trường, cho nên người thân các gia đình phải tới trường gửi đồ cho học sinh là chuyện rất bình thường. Nếu như vào đúng thời gian lên lớp, vậy bảo vệ sẽ không cho phép người ngoài đi vào, cho nên chỉ có thể gửi đồ lại phòng thường trực.

Cô chủ nhiệm sợ dĩ dùng ‘người thân’ để nguy trang chính là chủ động kiểm soát che giấu cho Thẩm Húc Thần, nếu các bạn học khác có hỏi thì Thẩm Húc Thần có thể nói đây là đồ do người thân cậu gửi, mà không phải của các thầy cô giúp đỡ. Nếu Thẩm Húc Thần chỉ là một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi thật, như vậy hành động này đã vừa giúp chị em cậu lúc khốn khó, vừa khiến cậu giữ được mặt mũi trước mặt bạn bè. Có thể nói, đây là một hành động phi thường ôn nhu thiện ý. Hiện tại, Thẩm Húc Thần không chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi, cậu đã lăn lộn từng trải trong xã hội bao năm nên càng thấy trân trọng phần tình nghĩa đáng quý này hơn. Thẩm Húc Thần hít hít mũi xúc động, xách hai túi đồ chạy về phía khu giảng đường.

Cho nên nói, cho dù cuộc sống sinh hoạt thời phổ thông vẫn còn nhiều gian khổ, các thầy cô đều thích nói nhiều, mà đặc biệt là khoảng thời gian sau khi ông nội qua đời vô cùng khốn khó, nhưng Thẩm Húc Thần vẫn luôn hoài niệm kiếp sống thời trung học nhất, bởi vì thời gian đó vẫn luôn tồn tại rất nhiều phần tình cảm tốt đẹp như lúc ban đầu, vô luận là từ bạn học hay từ các thầy cô.

Nếu Thẩm Húc Thần là con gái, cậu thật sự tính toán sẽ tìm một người bạn trai trong thời trung học. Phóng tầm mắt nhìn lại, nam thần hồi trung học phổ thông thật sự rất nhiều, vừa xuất sắc vừa ngây thơ, tiền đồ sáng lạn nhưng cũng rất khiêm tốn nội liêm, nếu hảo hảo dụng tâm, chưa biết chừng mối tình đầu cũng là tình cuối cùng đi suốt cả đời! Chỉ tiếc Thẩm Húc Thần cố tình lại là nam, cậu cũng không có tâm tư đi ‘câu dẫn’ nam sinh trung học, bởi vì bọn họ rõ ràng đều là thẳng nam, cậu không thể cố ý đi bề cong người khác. Là đồng tính luyện ái áp lực vô cùng lớn, cho dù Thẩm Húc Thần không phải người cao thượng nhưng cậu cũng không ích kỷ đến mức kéo thẳng nam vào bể sâu không lối thoát này.

Gay chung quy chỉ là số ít, trong trường phổ thông cũng không phải không có Gay. Sau khi lên lớp 11 phân ban xong, cùng lớp Thẩm Húc Thần cũng có một người, cậu ta còn thầm mến Lộ Cầu Chân nữa kia! Đáng tiếc, đã từng học qua ba năm trung học phổ thông, Thẩm Húc Thần phát hiện được một đồng loại, nhưng vị đồng loại này lại vừa vặn thuộc loại hình ảo lả nữ tính cậu không thích, cho nên sau khi Thẩm Húc Thần trọng sinh, liền bỏ hẳn suy nghĩ tìm bạn trai thời phổ thông, rất không đáng tin.

Giữa trưa tan học, Cố Vọng Thư cũng đã tỉnh lại. Nhỏ cảm thấy bệnh của mình đã tốt hơn nhiều, liền rời kí túc đi tới khu giảng đường để làm bài tập về nhà. Thẩm Húc Thần mang áo len và bộ sách tham khảo tới cho nhỏ.

Theo như lời Cố Vọng Thư nói thì khoảng mười giờ sáng nhỏ mới thức. Thẩm Húc Thần tính toán thời gian, Cố Vọng Thư mê man khoảng mười tiếng đồng hồ, xem ra dung dịch khai phá trí lực có tác dụng không tệ trên người nhỏ. Phỏng chừng Cố Vọng Thư rất nhanh sẽ phát hiện trí nhớ và phản ứng của mình sẽ càng ngày càng tốt hơn.

“Woa, cái áo này đẹp quá đi, còn là hàng hiệu a!” Cố Vọng Thư lấy cái áo len từ trong túi ra kinh ngạc nói.

“...Duyệt Duyệt thích là được.” Thẩm Húc Thần sờ sờ mũi mình, Duyệt Duyệt thân ái, phản ứng của Duyệt Duyệt càng ngày càng giống nữ chính trong phim thần tượng thiên lôi cầu huyết, em phải nói thế nào với Duyệt Duyệt đây, hiệu quần áo này một chút cũng không nổi tiếng, chẳng qua do Tiền Hồ trấn không lớn lắm mà thôi.

Nhét cái áo lại vào trong túi, Cố Vọng Thư không còn chút nào cao hứng, nhỏ lo lắng hỏi: “Là Thần Thần mua à? Tốn không ít tiền phải không?”

Thẩm Húc Thần liền kể lại mọi chuyện một lần.

Hốc mắt Cố Vọng Thư lập tức đỏ bừng, nhưng nhỏ không khóc. Nhỏ cảm thấy cái áo trên tay bỗng dưng trở nên nặng trĩu. Ông Thẩm Bình Trung đã nuôi dạy nhỏ rất tốt, nhỏ tự lập kiên cường nhưng biết nhớ ơn,

nhỏ tự tôn tự trọng nhưng lại không quá miễn cảm hay cao ngạo. Cố Vọng Thư nghiêm túc hiểu chuyện nói: “Các thầy cô thật tốt, chúng ta nhất định phải chăm chỉ học hành, phải trở thành người có trách nhiệm với bản thân, cũng như có trách nhiệm đối với xã hội.”

Thẩm Húc Thần xoa xoa đầu Cố Vọng Thư, nói: “Chờ khi chúng ta tốt nghiệp rồi, cũng có thể thường xuyên trở về trường thăm các thầy cô mà. Khi đó, có thể mang quà tới biếu các thầy cô. Tuy rằng các thầy cô không thiếu chút đồ nhỏ nhoi đó nhưng chung quy cũng là tâm ý của chúng ta.”

“Thần Thần nói không sai.” Cố Vọng Thư dùng lực gật đầu.

Thẩm Húc Thần lại nói: “Duyệt Duyệt cũng biết, tiền nhuận bút em tích cóp được không ít, vốn định chiều nay sẽ đi mua quần áo cho Duyệt Duyệt, nhưng hiện tại Duyệt Duyệt đã có, hay là chúng ta mua cho ông một bộ? Còn nữa, Duyệt Duyệt không được khách khí với em, dù sao tiền kiếm được cũng phải tiêu, cho nên chờ tới năm mới, quần áo mới cho Duyệt Duyệt và ông nội, em bao tất!”

“...Đó là tiền em kiếm được, em cũng phải quan tâm tới bản thân một chút.” Cố Vọng Thư nhìn bộ đồng phục trên người Thẩm Húc Thần, trong lòng không chút tự vị.

“Em là con trai... hai chị em mình đâu cần phải phân rõ người này người kia, hơn nữa khi Duyệt Duyệt lấy được học bổng, không phải cũng đã mua quần áo mới cho em rồi sao?”

Cố Vọng Thư do dự một chút, nói: “Đã vậy...mua cho ông nội một bộ quần áo lót lông cừu đi. Mấy bộ ông hay mặc đã bạc hết rồi, có bộ còn bị mòn rách, phỏng chừng đã không còn giữ ấm được nữa. Còn áo khoác và giày, chúng ta không cần mua cho ông, ông thích đồ do ông cụ trên trấn may.”

Thẩm Bình Trung là phần tử tri thức lạc hậu, rất trọng sĩ diện. Quần áo bên trong có rách nát một chút cũng không hề gì, nhưng hàng năm ông đều may cho mình một bộ quần áo ngoài và một đôi giày mới. Hơn nữa, ông nội rất trân trọng đồ vật cũ, nếu không phải mấy chiếc áo len kia đã rất cũ, thậm chí độ tuổi của nó còn nhiều hơn cả hai chị em, ông cũng không đến mức giặt tới rách.

“Được, đều nghe lời Duyệt Duyệt.”

Hai chị em đang đứng nói chuyện, Trình Dĩ Hoa đeo một cái balo lớn trên vai, chậm rì rì đi tới cửa lớp 7. Vừa rồi tan học, cậu tới lớp 6 không tìm thấy Thẩm Húc Thần, nên đoán Thẩm Húc Thần đang ở lớp 7, quả nhiên là vậy.

“Buổi chiều tới nhà tôi không?” Trình Dĩ Hoa nói.

“Hả?” lời mời này quá đột ngột, Thẩm Húc Thần cảm thấy mình còn chưa chuẩn bị sẵn sàng đâu.

“Đi thôi.” Đối với Trình Dĩ Hoa mà nói, không phản đối đồng nghĩa với đáp ứng, cậu ta xoay người đi xuống cầu thang.

“Khoan đã...” tôi còn chưa đáp ứng cậu có được không?!

“Nhanh lên.” Trình Dĩ Hoa đứng trước cầu thang thúc giục. (Jer::v bá đạo v~)

Cố Vọng Thư mỉm cười nhìn tình cảnh này, đẩy Thẩm Húc Thần, nói: “Đi đi, chơi vui vẻ nhé. Tuần này chị cũng chưa đi được, vì xin nghỉ bệnh mà bài tập dồn một đống, cho nên, sang tuần chúng ta sẽ đi mua quần áo cho ông nội.”

Thẩm Húc Thần cứ như vậy mơ mơ màng màng theo Trình Dĩ Hoa ra cổng trường, lên xe công cộng.

Nhà Trình Dĩ Hoa ở trong một tiểu khu đã lâu đời trong nội thành, trường tư thực Tiễn Hồ tiền thân của trường trung học chuyên Tiễn Hồ từng đặt ở đây. Xuống xe, hai người bọn họ còn phải đi mười mấy phút mới tới nơi. Thẩm Húc Thần và Trình Dĩ Hoa đi song song với nhau, bọn họ đi dọc theo một sườn dốc đi ngược lên, lại rẽ vào mấy con đường nhỏ mới rất cuộc nhìn thấy tiểu khu. Ông ngoại Trình Dĩ Hoa họ Tần, Tần gia sống ở trong khu dân cư lâu đời này. Bên trong tòa nhà không có thang máy, mà tòa nhà cao nhất cũng chỉ có 6 tầng.

Trình Dĩ Hoa cầm chìa khóa mở cửa. Nhà cậu ta ở tầng 6, các căn hộ trên tầng 6 đều là kiểu penthouse (căn hộ thông tầng).

Thẩm Húc Thần lúc đầu định mua chút hoa quả mang tới nhưng Trình Dĩ Hoa nói nhà cậu ta hiện tại không có ai, mua hoa quả cũng lãng phí, nên không cho cậu mua. Biết Trình Dĩ Hoa không thích giả bộ khách khí, Thẩm Húc Thần liền tay không bắt giặc theo Trình Dĩ Hoa vào cửa. Tầm gia hắc không thiếu tiền, nên trang hoàng căn nhà rất không tệ, vừa phú quý lại thanh lịch.

Trong nhà quả nhiên không có ai.

Ông bà ngoại của Trình Dĩ Hoa thường niên đi du lịch bên ngoài, nghe nói hiện tại đang ở một quốc gia vùng nhiệt đới nào đó du ngoạn, đã hơn hai tháng chưa về nhà. Hai cụ cũng thật lãng mạn.

Cậu út của Trình Dĩ Hoa đang làm giảng viên đại học ở Tỉnh đại, nên đa số thời gian sống cùng vợ út ở An thành (một thành phố thuộc Z tỉnh), bình thường cũng ít khi về Tiên Hồ trấn.

Còn cậu cả và vợ cả, hai vợ chồng bọn họ đều sống ở đây, nhưng ban ngày bọn họ đều đang ở công ty. Hiện tại công ty đang trong giai đoạn phát triển, nên hai vị công tác cuồng hận không thể lấy công ty là nhà.

Phòng Trình Dĩ Hoa ở trên lầu, cậu ta trực tiếp dẫn Thẩm Húc Thần lên phòng mình.

Diện tích phòng không quá lớn, nhưng được thiết kế hợp lý, mọi không gian đều được tận dụng. Giường trong phòng giống giường tầng trên đại học, tầng trên để ngủ, tầng dưới là bàn học. Gần giường có kê một chiếc tủ quần áo sát tường, còn lại ba mặt tường đều là các giá sách, giá sách thẳng tắp từ sàn nhà lên tận trần, và cũng để kín các loại sách.

Trình Dĩ Hoa mở máy tính, tốc độ khởi động máy tính rất nhanh, chỉ chốc lát sau, Trình Dĩ Hoa mở mạng lên xem, là một trang web, nhìn qua rất giống một trang web tin tức.

Trình Dĩ Hoa ra hiệu cho Thẩm Húc Thần ngồi xuống, còn cậu ta đứng sau lưng Thẩm Húc Thần, nói: “Cậu chậm rãi xem đi, tôi đi làm cơm trưa, cậu có kiêng ăn gì không?”

“Cậu biết nấu cơm? Thật lợi hại! vẫn nên để tôi làm cùng cậu đi.” Thẩm Húc Thần miệng tiện khen một câu, nhưng cậu là người trưởng thành, sao có thể không biết xấu hổ mà để tiểu hài tử nhà người ta nấu cơm cho mình ăn chứ.

“Không cần hỗ trợ.” Trình Dĩ Hoa lắc đầu.

Đang nói chuyện, Thẩm Húc Thần nhìn trang web có chút xa lạ kia, cái tên này thập phần xa lạ: “Tá hữu vông?” sao cậu không nhớ đời sau có một trang web như thế này nhỉ? Chẳng lẽ đã bị thị trường đào thải? (Tá hữu vông () Zuoyou network, tớ cũng chả biết chuyển sang thuần việt thế nào thôi cứ để vậy.)

Trình Dĩ Hoa gật đầu: “...Còn nhớ 57 ngày trước, tôi đã nói gì với cậu không?”

“...” Đứa nào mà nhớ nổi 57 ngày trước đã chém gió cái khỉ gì chứ?

Phòng học của Thẩm Húc Thần và Trình Dĩ Hoa cách không xa nhau, nên sau khi tan học, bọn họ đều ra ngoài hành lang trò chuyện. Phương thức tư duy của Trình Dĩ Hoa rất cao siêu, mà cậu ta đọc phi thường nhiều (tính từ lúc ba tuổi, cậu ta có thể nhớ kỹ nội dung từng quyển sách đã đọc) số lượng sách Thẩm Húc Thần đã đọc qua, cả hai đời cộng vào mới miễn cưỡng bằng Trình Dĩ Hoa bây giờ, nhưng mức độ ghi nhớ và sàng lọc thông tin không thể nào chuyên nghiệp được như Trình Dĩ Hoa. Bởi vậy, Thẩm ‘đại tài tử’ vẫn luôn bị trung nhị Trình Dĩ Hoa đả kích vô số lần, chỉ có lấy mấy chuyện tương lai sau này ra để lừa gạt Trình Dĩ Hoa.

Trình Dĩ Hoa nhắc cho Thẩm Húc Thần nhớ: “Về sự phát triển của văn hóa mạng sau này.”

“...Rồi sao?” đúng là mấy năm sau vừa vặn là những năm văn hóa mạng phát triển tốc độ như vũ bão!

Hết chương 27

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-ba-tai-sinh>